

BURMESE
CLASSIC

မယ်မင်းဘွဲ့

လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ် အမျိုးသား

၂၀၀၆

၁၅

(၆)

မိမိ

အ

မတ်

၀၈

၂၀၀၆

www.burmeseclassic.com

မေတနာစာပေ၏

သို့

မမရေ...

မင်္ဂလာပါနော်...

မမရဲ့ သဝန်တို့မင်္ဂလာကကြိုး ဖတ်ရတာ အရမ်း
ဝဲ ကောင်းပါတယ်။ မမရေ နောက်ထပ်လည်း ကောင်းတဲ့ဇာတ်
လမ်းလေးတွေ အများကြီးရေးပြီး ထွက်ပေးပါဦးနော်။ စောင့်မျှော်
နေပါ့မယ်...။

စီးစီးယု

အောင်သုခရပ်

ဘုရင့်နောင်လမ်း

မုံရွာမြို့

စေတနာစာပေ၏

မဘုံရေ...

စာအုပ်တွေ တအားဖတ်ချင်ပါပြီ။

ချေလို့ နေလို့ ချစ်လေသည်။ သဝန်တိုမင်္ဂလာ ကကြီးတို့ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ သင်္ကြန်ဝတ္ထုလေးကော ထွက်မယ် လို့ ပြောတာ ဘယ်လထွက်မှာလဲ မဘုံ...

ဖတ်ချင်လှပါပြီ။

စာအုပ်ကောင်းများစွာကို ရေးသားနိုင်ပါစေ

သွန်းသွန်း

စည်ပင်ရပ်၊ အကွက်(၂)

ချောက်

စေတနာစာပေ၏

သို့

ချစ်သောဘုံလေးရေ...

သင်္ကြားဖျန်းတဲ့သင်္ကြန် ဖတ်ပြီးပါပြီ။ သင်္ကြန်ဇာတ် လေးမို့ ဖတ်လိုကောင်းပါတယ်။

သဝန်တိုမင်္ဂလာကကြီးကလည်း အရမ်းကောင်းပါ တယ်။ ဇာတ်လေးလည်း တအားဆန်းတယ်နော်။ များများရေးပါ ဘုံလေးရေ။ ဘုံလေးရေ... ထာဝရအောင်မြင်ပါစေ။

တွေ့စင် (White)

သရက်ကုန်း

အောင်မြေသာစံ

မန္တလေး

စောနာစာပေ၏

မယ်မယ်ရေ...

မယ့်ဆီကို မိတ်ဆက်စာ ရေးလိုက်ပါတယ်။
ခင်ပါနော်။ ဝေဟာ မယ်ရဲ့ပရိသတ်ပေါ့။

သဝန်တိုမင်္ဂလာကကြိုးကို ဝေ အရမ်းကြိုက်ပါ
တယ်။ မယ်ရဲ့ ထွက်သမျှစာအုပ် တော်တော်များများကိုလည်း
ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကောင်းမှကောင်းပါ။

မယ့်ကို အမြဲအားပေးနေမှာပါ။ ဇာတ်လမ်းအရမ်း
ကောင်းတယ်။

ဝေဝေ

ရွာတန်း

ရွှေအိုင်ကျေးရွာ

ရမည်းသင်း

စောနာစာပေ၏

သို့

မမမယ်...

ယုက မမမယ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ငွေ
တောင်ပြည်ကမြို့သူက စပြီး စာအုပ်တွေကို ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်
မမမယ်ဆီကို စာမရေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ မမမယ်ဆီကို မိတ်
ဆက်စာ ရေးလိုက်တယ်နော်။ မမမယ်ရဲ့ဝတ္ထုတွေကို ယုကြိုက်
တဲ့ မင်းသားတွေနဲ့ အသက်သွင်းလိုက်တော့ ပိုလို့တောင်ကြည့်
မဝဖြစ်ရပါတယ်။ မမမယ်ကို ယု အရမ်းမြင်ဖူးချင်တယ် (အပြင်
မှာ) ဒါပေမဲ့... ဓာတ်ပုံလေး တစ်ပုံလောက် လက်ဆောင်ပေးမယ်
ဆိုရင် ယု အရမ်းဝမ်းသာမိမှာပါ။

မမမယ်ရဲ့ Fb မှာ တင်ထားတဲ့ ကဗျာလေးတွေကို
လည်း ယု အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်မိတယ်။ ဒီလထွက်တဲ့ သဝန်တို
မင်္ဂလာကကြိုး ကိုလည်း ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ ဘာမှပြောစရာမရှိ
အောင် ကောင်းမှကောင်းပဲ။ (ယု အကြိုက်ကို ပြောတာနော်)
မမမယ်ရေ။ အမြဲတမ်း အားပေးနေတယ် သိလား။

စေတနာစာပေ၏

မမမယ် ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုသာရဖူး ဆောင်း
နိုင်ပါစေ။ နောက်ပြီး ဒီထက်မက ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကောင်း
များစွာကိုလည်း ရေးသားဖန်တီးနိုင်ပါစေလို့ ယခု ဆုတောင်းပေး
လိုက်ပါဇာနည်။

မမမယ်ရဲ့ ထာဝရပရိသတ်...

ယု(ခ)ယုယုလှိုင်
ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပေါက်ခေါင်းမြို့
ငွေစန္ဒာစာပေ
အမှတ်(၃)ရပ်ကွက်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မင်္ဂလာရှိသောနေ့လေး ဖြစ်ပါစေ...

ဆရာမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ ...

ချေလို့နေလို့ချစ်လေသည် ဘယ်တော့ ရိုက်မှာလဲ
ဟင်၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ။

သဝန်တိုမင်္ဂလာကကြိုးလည်း ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဆရာမ
ရေးသမျှတွေကို အမြဲတမ်း အားပေးနေတာ ယုံပါနော်။
ဇာတ်လမ်းကောင်းတွေကို အမြဲတမ်းရေးနိုင်ပါစေ။

ဝါလေး
ဆိပ်ကမ်းသာယာလမ်း
ဒေါ်ပုံမြို့နယ်
ရန်ကုန်

စေတနာစာပေ၏

အမှတ်တရ
အစီအစဉ်

Hello

ဆရာမဘုံဘုံရေ...

မင်္ဂလာပါရှင်။ သကြားဖျန်းတဲ့ သင်္ကြန်စာအုပ်လေးကို ဖတ်ပြီးလို့ ရေးလိုက်တာပါ။

သင်္ကြန်ဝတ္ထုလေးဆိုတော့ သင်္ကြန်ချေးလေးနဲ့ မရေးထားတာ ကြိုက်တယ်။

ဘုံဘုံရေ နောက်လထွက်မယ့် စာအုပ်လေးကော ဘာလဲဟင်။

ဘုံဘုံ စာပေစရီးမှာ အောင်မြင်မှု ထိပ်ဆုံးရောက်ပါစေ။

သန့်သီရိ
ညောင်ပိုင်းကျေးရွာ
ကျောက်တန်းမြို့နယ်
ရန်ကုန်တိုင်း

စေတနာစာပေ၏

အမှတ်တရ
အစီအစဉ်

မယ်မင်းဘုံ(ဆရာမ)

အစ်မရေ... အစ်မရဲ့ သင်္ကြားဖျန်းတဲ့သင်္ကြန်စာအုပ်လေးကို ကြိုက်ပါတယ်။ သင်္ကြန်ဝတ္ထုလေးပေးမယ့် ကောင်းတယ်၊ ကြိုက်တယ်။

အစ်မရေ... မြင်ကွင်းမင်္ဂလာမှာ အစ်မရဲ့ဓာတ်ပုံလေးတွေ အင်တာဗျူးတွေ ဖတ်ရတယ်။

ဝမ်းသာပါတယ် အစ်မရေ။ အစ်မ အောင်မြင်မှုတွေ တစ်ပိုက်ကြီး ရပါစေ။

ပေါတ်ပေါက်
ရေခဲစက်ရပ်
ရေနံချောင်း
မကွေး

စေတနာစာပေ၏

အမှတ်တရ
အစီအစဉ်

မင်္ဂလာပါ မ ...

မရဲ့စာအုပ်တွေထဲမှာ ချေ့လို့ နေလို့ ချစ်လေသည်
စာအုပ်လေးကို ရင်ထဲမှာ အထိဆုံးပဲ။

မရဲ့အရေးအသားတွေ အရမ်းလန်းတယ်။ နောက်
ထွက်တဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း အားပေးနေမယ်နော်။

ခင်တဲ့...

မဆု (1st Phy)

မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်

စေတနာစာပေ၏

အမှတ်တရ
အစီအစဉ်

Hello,

မယ်မယ်ရေ...

ဝဲကယ်မတွေ့တာ ကြာပြီနော်။ ဒီတစ်ခေါက်
လမင်း စာပို့တာ အရမ်းနောက်ကျသွားတယ်။ “သဝန်တိုမင်္ဂလာ
ကကြီး”ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အရမ်းဖတ်လို့ ကောင်းပါတယ်။

မြင်ကွင်းမဂ္ဂဇင်မှာလည်း မယ်မယ်ရဲ့အင်တာဗျူး
လည်း ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။

Video တွေလည်း ကြည့်ရပါတယ်။ မယ်မယ်
ကျောင်းပြီးသွားပြီဆိုတော့ အချေပေါ့။ နောက်လ သင်္ကြန်ဝတ္ထု
လေး ထွက်မယ်ဆိုတော့ ဖတ်ချင်နေပြီ။

မယ်မယ်ရေ... လမင်း မအားလို့ပါ။ နောက်လမှပဲ
စာတွေအများကြီး ရေးပို့ပေးလိုက်မယ်နော်။

ဒီထက်မက အောင်မြင်မှုတွေ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါစေနော်။
ချစ်ခင်တဲ့...

လမင်း

အမှတ်(၄၄/၃)

မင်္ဂလာဥယျာဉ်

ကလေးမြို့

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမမယ်မင်းတုံ

သံယောဇဉ်မျက်စောင်းထိုး စာအုပ်လေးကို အကြိုက် ဆုံးပါ။

ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မမရဲ့ဇာတ်ကောင် ရွှေကြုပ်ကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ မမရယ်၊ ညီမလေးလေ စိတ်ကူးတောင် ယဉ် ကြည့်မိပါတယ်။

Video ဘယ်တော့ ထွက်မှာလဲ မမ၊ ဘယ်သူတွေ ကောပါလဲဟင်။

မမ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ဆရာမကြီး ဖြစ်ပါစေ လို့ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။

မမကိုချစ်တဲ့...

ပရိသတ်...

လွင်လွင်သူ

ကန်လမ်း

ဆူးပန်းလန်းသွယ်

ပုသိမ်မြို့

စေတနာစာပေ၏

ခင်လာပါ မမ...

မမရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။

မမ ထွက်ရှိမယ့် စာအုပ်တွေကို စောင့်မျှော်နေပါ တယ်။ မမငရ ... စာအုပ်တိုင်း အားလုံးနီးပါး နိနီတို့ ဖတ်ပြီးပါ ပြီလို့ ပြောရင် ယုံပါနော်။

မမ စာအုပ်တွေကို သိပ်ကြိုက်တယ်။ ဆက်လက် အားပေးနေမှာပါ။

ခင်တဲ့ပရိသတ်...

နီနီ

မြို့သစ်(၄)လမ်း

လယ်ဝေးမြို့နယ်

အေလာ

နေပြည်တော်

ဝေတနာစာပေ၏

မမယ်...

မမယ် စာရေးဟန်လေးတွေကို သိပ်ကြိုက်တယ်။

ဒီလထွက်မယ့် စာအုပ်လေး မျှော်နေတာ။ မမယ်ရဲ့

fb မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ “လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ် အမျိုးသား”

ဆို။ ဖတ်ချင်လှပြီ မမယ်ရေ...

မျှော်လင့်နေတဲ့ပရိသတ်

MMS

မှော်ဘီမြို့နယ်

ရန်ကုန်

ဝေတနာစာပေ၏

သို့

မလေးဘုံ...

ခင်မင်မှုနှင့်ပါ။

အောင်မြင်မှုတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးနဲ့ကို ဖြစ်စေ
ချင်တာ ရင်ထဲက ဆန္ဒတွေပါ။

မလေးဘုံ ရေးတဲ့ စာအုပ်တွေက ဆွဲဆောင်မှုတွေ
ရှိပါတယ်။

အမြဲတမ်း အားပေးနေမှာပါ။

ချစ်ခင်စွာဖြင့်

KKM (Civil)

ရန်ကုန်

သူက စိတ်ကမရည်နိုင်တော့စွာ လိုရင်းကို တဲ့မေး
တော့မှ နုနုအေးက လိုရင်း ရောကံလာတော့သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ယုရာက သူ့ကောင်လေးဘက်က
လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းလို့တဲ့”

“အမ် ... ဘာဖြစ်တယ်”

ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် သူတင်မက သန္တာချို
ကပါ လန့်သွားလေ၏။ ယုရာ ကောင်လေးက လက်ထပ်ဖို့ခွင့်
တောင်းလို့ ဆိုတဲ့ စကားက တကယ့်ကို အလန့်တကြား ဖြစ်ရ
တာပဲဖြစ်သည်။

“ယုရာ ကောင်လေး။ ဟုတ်လား။ နေ့စမ်းပါဦး ... ယုရာ
က ဘယ်က ဘယ်လို ကောင်လေးရပြီး လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်
လာတာလဲ။ ဘယ်ကကောင်လဲ”

“အဖေရယ် ... အဖေမြေး ရွေးထားတဲ့လူပဲ။ တော်တန်ရုံ
တော့ ဟုတ်ပါ့မလား။ နုကတော့ သဘောတူတယ်ပဲ
ပြောရမပေါ့။ ကောင်လေးက လူဖော်လူရည်သန်လေးပါ”

နုနုအေးက သူ့သမီးအတွက် ကာဗာတွေယူကာ
ပြောနေတာမို့ သူက စိတ်မကြည်စွာပင် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချ
လိုက်ရင်း ...

“နေ့စမ်းပါဦး။ နင်က တွေ့တောင် တွေ့ပြီးပြီပေါ့ ဟုတ်
လား”

“ဟို ... တွေ့တော့ မတွေ့ရသေးဘူးလေ အဖေရဲ့။ ယုရာ
ပြောပြတာ”

ဦးမထီညာဏ်က စိတ်ပျက်စွာပင် ခေါင်းခါယမ်းမိ
သည်။ တကယ့်ကို ပရမ်းပတာတွေပဲဖြစ်သည်။ မြေးမတွေဟာ
သူ မျှော်လင့်ထားတာနဲ့တော့ တကယ့် တခြားစိတွေ ဖြစ်လေ
သည်။ သူက စိတ်ပျက်လွန်းလို့ ပြောဖို့စကားလုံးစိတုန်း ပြောဖို့
ရာ အကွက်ချောင်းနေတဲ့ သန္တာချိုက စွတ်ခနဲ ဝင်ပြောတာဖြစ်
၏။

“သားသမီးယုံတော့ စုံလုံးကန်းတဲ့။ ဟင်း ... မြင်ယောင်
ပါသေးတယ်”

“ဟဲ့ ... သန္တာချို ... ဘာစကား ပြောလိုက်တာလဲ။ နင်
မရိုင်းစိုင်းနဲ့”

“ကဲ ... ကဲ့”

ဦးမထီညာဏ်က တည်တော့မယ့် အဲဒီရန်ပွဲအတွက်
စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် တခုနီးဒုန်းထုလိုက်ကာ ဟန့်တားလိုက်
ရင်း ...

“တော်ကြစမ်း ... နင်တို့ မိချို ... မဆိုင်တာကို ဝင်မပါ နဲ့လေ။ နင်လည်း တော်တော့ မိနင်း”

“အဖေသမီး ပြောပုံကိုကျ ...”

“ကဲ ... တော်တော့လို့ ပြောနေတယ်လေ။ တိတိကြတော့။ စည်းလုံးမှုမရှိ ညီညွတ်မှုမရှိနဲ့ နင်တို့ ဒီလို ထင်တိုင်းကြံ လို့ရမယ် ထင်မနေနဲ့။ ငါ ရှိနေသေးတယ် ...”

ကဲ ... နုနုအေး ... နင့်သမီးက ယောက်ျားတောင် ယူဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟို ... အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ယုရာက လူကြီးတွေကို ပြောပြတာပါ။ အဓိကကတော့ အဖေဆီက ခွင့်ပြုချက် ရပြီဆိုမှပါ”

သူက တကယ်မနိုင်တာမို့ ခေါင်းကို တစ်ချက်ခါ ယမ်းလိုက်သည်။ ဒီလို ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ် သူ့သား တွေ မြင်သိရင်လည်း စိတ်ချမ်းသာနိုင်မည်တဲ့လား။

“အဖေ ... အဖေ ... အဲဒီကောင်လေးနဲ့ တွေ့ကြည့်လိုက် မလားဟင်”

နုနုအေးရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ဦးမထိဉာဏ်က မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြွတ်လိုက်ရင်း ...

“အကြီးမ ယုရာနဲ့ ငါ စကားပြောပြီးမှ အဖြေပေးနိုင်မယ်။ မိလုံး ... ခိုင်မောင်ကို ကားအဆင်သင့် ပြင်ခိုင်းထားလိုက်။ ငါ ကုမ္ပဏီသွားမယ်”

သူက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဘရိတ်ဖတ်စံပိုင်း ကနေ ထွက်သွားလေလျှင် နုနုအေးကော သန္တာချိုပါ ပါးစပ်ပိတ် ကျန်နေခဲ့လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်လှည့်မကြည့်ပါဘဲ အလိုလို သိနေတာ တစ်စုက သူ ထဲသွားတာနဲ့ အဲဒီနစ်ယောက်ဟာ မျက်စောင်းတချို့ဖြင့် ခန့်စား ရှုနေကြစေမိ ဆိုတာပဲ ဖြစ်လေသည်။

(၂)

အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတွေဟာ သူ့ရင်ကို တကယ်ပဲ ပူလောင်စေတာကြောင့် ဦးမဏိဉာဏ်က လူကသာ အလုပ်ထဲမှာ ဖြစ်နေပေမယ့် စိတ်ကတော့ အတွေးတွေဖြင့် တကယ်ကို မွန်းကျပ်နေရတာပဲဖြစ်သည်။ ဒီမြေးမနှစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လို ထိန်းရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားရသလို တစ်ဖက်ကလည်း မြေးမတွေ ရဲ့ မိခင်တွေဖြစ်တဲ့ နနအေးနဲ့ သန္တာချိုရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်လိုမှု လောဘတို့ကို ဘယ်လိုငြိမ်းသတ်ရမလဲဆိုတာ သူ့မှာ တော်တော်ကို ခေါင်းစားနေရတာဖြစ်သည်။

“ဆရာကြီး ... ရိုးလေး ရောက်နေပါတယ်ခင်ဗျ”

သူ့ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်က ရိုးလေးရောက်နေတယ် ပြောမှ သူက အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားရတာ ရိုးလေးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

“ခေါ်လိုက်လေ ... အထဲခေါ်လာခဲ့လိုက်”

ဦးမဏိဉာဏ်က အထဲဝင်ခွင့်ပြုပြီးသောအခါ ရိုးလေးက သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

“ဘိုးဘိုး ... နေကောင်းလား။ ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီ”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ဟင် ... ဘိုးဘိုးရဲ့ လေသံက အားပျော့နေပါလား။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဘိုးဘိုး”

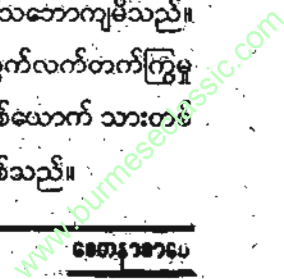
ဦးမဏိဉာဏ်က အကဲခတ်တတ်လွန်းသော ရိုးလေးကို ကြည့်ကာ သဘောတကျဖြင့် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲကွာ။ အသက်က ကြီးပြီဆိုတာလည်း ဒီလိုပါပဲ။

ဒီနေ့ မင်း ဘယ်မှတ်သွားဘူးလား”

“မသွားဘူးလေ ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဘိုးဘိုးများ ဘာခိုင်းဦးမလဲဆိုပြီး ဝင်လာလိုက်တာ။ ဘိုးဘိုး ဦးစိုးရွှေတို့နဲ့ မြေကွက်ကို ချုပ်လိုက်တော့မလား”

သူက တက်တက်ကြွကြွဖြင့် အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြောနေသော ရိုးလေးကို ကြည့်ကာ တကယ်ပဲ သဘောကျမိသည်။ ဒီကလေးဟာ အဲဒီလို ထက်မြက်မှုတွေ သွက်လက်တက်ကြွမှုတွေ ရှိတာလေးတွေကြောင့်ပဲ သူဟာ မြေးတစ်ယောက် သားတစ်ရထားသလို အားထားချစ်ခင်နေရတာပဲ ဖြစ်သည်။

ရိုးမာန် ဆိုတဲ့ အဲဒီချာတိတ်လေးဟာ လူပုံစံကြည့်ရင်တော့ ဒီဘက်ခေတ် ချာတိတ်လေးတွေရဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဆံပင်စတိုင်လ်ကအစ ဘေးနှစ်ဖက်ကို ရှိတ်ထိုးကာ အလယ်မှာ စုထောင်ထားတဲ့ မျက်စိစပါးမွှေးစူး ဆံပင်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဝတ်စားဟန်ကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။ ခေတ်မီတဲ့ လူငယ်ငယ်တစ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးပဲ ဖြစ်သည်။ အဲဒီလို ဟော့ရှော့ကောင်လေးဖြစ်ပေမယ့်လည်း စိတ်ဓာတ်ရေးရာနှင့် ကြိုးစားမှုအပိုင်းမှာတော့ သူလို လူကြီးတစ်ယောက်ကတောင် အသိအမှတ်ပြု သဘောကျရဲတာပဲဖြစ်သည်။

“အဲဒီကိစ္စတွေက ခဏအသွာထားစမ်းပါဦးကွာ။ မင်း ဟိုမှာ ကျောင်းဆက်တက်ရင်တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းပြီးပြီလား။”

“မတက်တော့ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်။ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ အလုပ်လုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ဟိုမှာ အချိန်နှစ်နှစ် သုံးနှစ် အကုန်ခံပြီး ကျောင်းသားလုပ်နေမှာထက်စာရင် ဒီမှာပဲ အလုပ်ထဲ အချိန်ကုန်တာက ပိုပြီးလက်တွေ့ဆန်လားလို့လေ။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ် ဘိုးဘိုး။”

ရိုးလေးပြောတဲ့ စကားကလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ မှန်နေတာကြောင့် သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရိုးလေး နိုင်ငံခြားမသွားဘူး ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေအတွက် အားကိုးအားထားလို့ ရပြီဖြစ်သည်။

“အေးလေ ... ဒါကတော့ ရိုးလေး သဘောပေါ့။ မင်းပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ အလုပ်ထဲမှာ အလုပ်ချိန်ကုန်သွားတာကတော့ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးအရှိဆုံးပဲပေါ့။ ဘိုးဘိုးကတော့ ရိုးလေး လုပ်သမျှကို ထောက်ပံ့အားပေးနေမှာပဲ။ ဟုတ်ပြီလား။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော်လည်း ဘိုးဘိုးရဲ့စီမံခန့်ခွဲမှုအောက်မှာပဲ ဘိုးဘိုးလုပ်ငန်းတွေ တိုးတက်သထက် တိုးတက်လာအောင် ကြိုးစားပေးမှာပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ် စေတနာမေတ္တာ ထားပေးတဲ့ ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

ဦးမထီညာဏ်က ရိုးလေးရဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားအတွက် ပီတိအပြုံးတစ်ခုဖြင့် ကျေနပ်နေမိလေသည်။ ဒီကောင်မလေးဟာ တကယ်ကို လူရည်သန် လူတော်လူကောင်းလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အတွက် ရိုးလေးဟာ မြေးအရင်းအချာလေးဘစ်

ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိရသူလေး ဖြစ်သည်။ ဒီကလေးဟာ သူ့
မြေးလေးအရင်း ဖြစ်လိုက်မယ်ဆို ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်
မလဲ။

သူက စဉ်းစားရင်းကမှ မနက်က နုနုအေး ပြောတဲ့
ယုရာကိစ္စ ခေါင်းထဲရောက်လာမိသွားလျှင် အတွေးတစ်ခုကြောင့်
ငြိမ်သက်လို့ သွားလေသည်။

“ဘိုးဘိုး ... ယုကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့”

ယုရာက ဘိုးဘိုးရဲ့ရှေ့သို့ လာရပ်ကာ လေသံခပ်
အေးပျော့ဖြင့် စကားစချီလိုက်လျှင် ကျွန်းဆိုဖာကုလားထိုင်ကြီး
မှာ ခြေချိတ်ထိုင်၍ ခန့်ညားထည်ဝါစွာ စာဖတ်နေတဲ့ ဘိုးဘိုးက
ယုရာကို မျက်လုံးတစ်ချက် ပင့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“နင့်တစ်ယောက်တည်း ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးလေ။ မုဒြာ
ကော”

“ဘိုးဘိုး ... လာပါပြီ”

အနောက်က ပြန်တူးသံနဲ့အတူ မုဒြာက ရောက်
လာလျှင်တော့ ယုရာက အထူးတလည် ပြန်ဖြေစရာမလိုတော့
။ ယုရာတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဘိုးဘိုးရှေ့ ရောက်တဲ့အခါမှာ
ဘိုးဘိုးက လက်ထဲက သူဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဘေးစားနဲ့
ထိုင်လိုက်ရင်းက ...

www.burmeseclassic.com

ဝေတနာစာပေ၏

မမယ်ရဲ့...

မင်္ဂလာပါလို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

မမယ်ရဲ့ သဝန်တိုမင်္ဂလာကြီး၊ သကြားဖျန်းတဲ့ သကြိန်ရယ် နှစ်အုပ်လုံး အရသာတစ်မျိုးစီနဲ့ ကောင်းပါတယ်။ မမယ်ရဲ့ ဝတ္ထုလေးတွေက ဖတ်ပြီးရင်း ဖတ်ချင်နေတာပါပဲ။ မမယ်ကို မဂ္ဂဇင်း တော်တော်များများမှာ အင်တာဗျူးတာလေးတွေလည်း တွေ့ရပါတယ်။

သကြိန်စာအုပ်လေး ပြီးတော့ ဘယ်စာအုပ်လေးများ ထွက်မှာလဲ။ မျှော်နေပါတယ်။

ညီမလေးတို့ ချစ်တဲ့မမယ် ၈ မှာလည်း ညီမလေးတို့ကို လက်ခံစကားပြောပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ မမယ်။

ညီမလေး
နန်းရွှေရည် (တ-နှစ်)
ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်
(ရန်ကုန်)

မယ်မင်းဘုံ

လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ်
အပျိုးသား

အုပ်(၄၀)မြောက် အမှတ်တရ

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
ဝေတနာစာပေ

“ကဲ ... ထိုင်ကြပါဦး။ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး စကားပြောရတာ မကောင်းပါဘူး။”

“ဟုတ် ... ဘိုးဘိုး”

ယုရာကော မုဒြာကပါ ဘိုးဘိုးရဲ့ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီက ထိုင်ခုံဆီမှာ ဝင်ထိုင်ကြလေသည်။ ဒီနေ့မှာ ဘိုးဘိုးဘာများပြောလေလိမ့်မလဲ ဆိုတာ စိတ်အဝင်စားမိဆုံးကတော့ ယုရာဘဲ ဖြစ်သည်။ ယုရာက ထိုင်နေရင်းကမှ ဘိုးဘိုးဆီက ဘာများထွက်လာမလဲဆိုပြီး စောင့်ဆိုင်းနေတုန်းမှာပဲ ဘိုးဘိုးက ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် မေးခွန်းစတော့တာဖြစ်သည်။

“ယုရာ ... ညည်းက လက်ထပ်ဖို့တောင် စီစဉ်နေပြီဆို”

ဘိုးဘိုးမေးတဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ယုရာက အဆင်မပြေသော မေးခွန်းအတွက် ချက်ချင်းပင် တုံ့ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးကလည်း။ သမီးဘက်က ခေါင်းမညိတ်ရသေးပါဘူး။ သူ့ဘက်က ဟောင်းဆိုတာကို ပြောပြတာပါ”

“သဘောတရားကတော့ အတူတူပဲ။ ဒါတွေ ထားပါ။ မေးချင်တာက အဲဒီသူဆိုတာ ဘယ်ကလဲ ဘယ်သူလဲ”

ဘိုးဘိုးရဲ့ဘယ်ကလဲတွေ ဘယ်သူလဲတွေအတွက် ယုရာရဲ့အဖြေကို တိတ်တဆိတ် နားစွင့်နေမှန်း သိသာလွန်းစွာ ယုရာအဖြေကို စောင့်နေတဲ့ မုဒြာကလည်း ရှိနေတာမို့ ယုရာက ထိုယုံလူအကြောင်း ကြွားကြွားလေး ပြောလိုက်တော့သည်။

“သူက ကျောက်မျက်လုပ်ငန်း လုပ်ပါတယ် ဘိုးဘိုး။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် လူရည်သန်တစ်ယောက်ပါ။ ပညာလည်း တတ်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ ညည်းနဲ့ ချစ်နေတာက ဘယ်လောက် တောင် ကြာပြီလဲ”

“ဘိုးဘိုးကလည်း ... ဘာတွေ မေးနေတာလဲ”

“ယုရာ ... ပြောင်ချော်ချော် လာလုပ်မနေနဲ့။ ငါမေးတာ သာ ဖြေစမ်းပါ”

ဘိုးဘိုးက စားပွဲကို ဒုန်းခနဲထုကာ ဟန်လိုက်လျှင်တော့ ဘိုးဘိုးတစ်ယောက် စိတ်တိုနေပြီဆိုတာကို အတတ်သိစွာ ယုရာက လေသံကုပ်ကုပ်ဖြင့် ဖြေရလေသည်။

“ဟို ... ဟို ... ကြိုက်နေကြတာ လေး၊ ငါးလလောက်တော့ ရှိလောက်ပြီ”

“လေး ... ငါးလ။ ဘာလဲ ... မတိမကျနဲ့။ ယုရာ”

ယုရာက အစစ်ဆေး အမေးမြန်း ခံနေရတဲ့ အကျဉ်း သားတစ်ယောက်သဖွယ် စိတ်ထဲ တကယ်မွန်းကျပ်လာရသည်။ ဘိုးဘိုးဟာ အမြဲတမ်း ယုရာကိုဆို ဟိန်းလား ဟောကလားနဲ့။

“ဟဲ့ ... ဘာလို့ တိတ်သွားတာလဲ။ မတိမကျ အဖြေက တာလဲ”

ယုရာက စိတ်ရှုပ်ထွေးလှစွာဖြင့် ခေါင်းတွေကုတ် မိရင်းက အမှန်တိုင်းပဲ ဖြေလိုက်တော့သည်။ ဟုတ်တယ်လေ ... ယုရာမှ မှတ်သားမှုတွေကို စိတ်မပါခဲ့တာ။

“ဟို ... ဘယ်တုန်းက ကြိုက်ခဲ့တာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ယုရာ မှတ်မထားမိလို့ပါ”

“ဟား ... ကောင်းပါကွာ။ အဲဒါနဲ့များ လက်ထပ်မယ် ... ဟုတ်လား။ ယုရာ ... ဒီကိစ္စကို နင့်အမေ ဘာမှမပြော ဘူးလား”

“မေမေက ယုရာ သဘောပါတဲ့။ ဘိုးဘိုး သဘောထား ကိုပဲ ...”

“တိတ်စမ်း။ ကိုယ့်ရည်းစားဆိုတဲ့လူနဲ့ ကိုယ်ရည်းစားဖြစ် တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ ဆိုတာတောင် အတိအကျ မသိတဲ့အဖြစ်၊ ဒါနဲ့တောင် ယူဦးမယ်။ ဟင်း ... ဒီရာ

ယုရာ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ နင် တစ်သက်လုံး အတူနေဖို့ လေးငါးလလောက် ရည်းစားဖြစ်တာနဲ့ ယု လိုက်မယ်တဲ့လား ... ဟုတ်လား”

ဘိုးဘိုးရဲ့ မေးခွန်းအဆုံးမှာတော့ ယုရာ တကယ် ကိုပဲ ထိုင်ငိုချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားသည်။ တကယ်ပွားတဲ့ အဘိုးပဲ ဖြစ်၏။ ယုရာက လက်ထပ်ဖို့အတွက် အာမခံချက်တွေ မှီနေတဲ့သူနဲ့ လွဲစရာလား။

“ဘိုးဘိုးရယ် ... ခေတ်တွေလည်း ပြောင်းကုန်ပါပြီ။ သုံး နှစ်ခေတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ယုရာ သေသေချာချာ စိစစ်ရွေးချယ်ပြီးမှ အဖြေပေးခဲ့သူပါ ဘိုးဘိုးရဲ့။ နောက် ပြီး သူက အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘာ ... နင်က ငါ့ကို ပြန်ခံပြောနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ယုရာက ပြောပြတာပါ။ သူက ယုရာနဲ့ လက်ထပ်ပါရစေဆိုပြီး ခွင့်တောင်းတယ်။ အဲဒါကို ယုရာ က ဘိုးဘိုးနဲ့ မေမေကို ပြန်ပြီးပြောပြတာပါ။ ယုရာလည်း ဘာမှ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး”

ယုရာက စိတ်လည်းရှုပ်လာတာမို့ ဘိုးဘိုးကို ခပ် သွက်သွက်ပဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဘိုးဘိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သုရာကို အမြင်မကြည်လင်စွာဖြင့် မှန်ကုပ်ကုပ် ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ဒါဆို ညည်းဆိုလိုတဲ့ သဘောက ငါတို့လက်ခံရင်တော့ ညည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်”

“အေးလေ။ နင့်ကို မွေးထားတဲ့အမေက သဘောတူတယ် လို့ ပြောနေတဲ့လူကို ငါ့ဘက်ကလည်း အသိအမှတ်တော့ ပြုရမှာပေါ့။ အေး ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ နင့် ကော မုဒြာကောက ငါ့ရဲ့မြေးတွေ။ အဲဒီတော့ ညည်းတို့ အဖေတွေ မရှိတော့တဲ့အတွက် ငါဟာ အဘိုးတစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ ပြောပိုင်ခွင့် ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ငါ သတ်မှတ်တယ် ...

ဒီတော့ ငါ တစ်ခါတည်း ကြေညာလိုက်မယ်။ ယုရာ ... မုဒြာ ... သေချာနားထောင်ပါ။ မင်းတို့နှစ် ယောက်ရဲ့အဖေတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ် ချစ်ကြတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ။ ဒီလိုညီအစ်ကိုက မွေးလာတဲ့ သမီးတွေဖြစ်တဲ့ ညည်းတို့နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဘိုးဘိုးက တစ်စုတစ်စည်း၊ တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဘိုးဘိုး ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ကိစ္စကို မပြောခင် မုဒြာကို အရင်မေးရမယ် ...

မုဒြာ ... မြေးမမှာ ချစ်သူတွေ ဘာတွေ ရှိနေပြီ လား”

ဘိုးဘိုးရဲ့စကားအဆန်းတွေအပြင် မြားဦးတလည်း ယုရာကနေ မုဒြာဘက်ကို ရောက်လာတာမို့ ယုရာ ကိုယ်တိုင်က လည်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်ရသလို မုဒြာကတော့ ထင်မှတ်မထား တဲ့ မေးခွန်းအတွက် တအံ့တသြဖြင့် ပြန်လည်ဖြေလေးလေသည်။

“ရှင် ... သမီးမှာ။ မ ... မရှိပါဘူး”

“အေး ... ကောင်းပြီ။ ဒါဆိုရင်တော့ ဘိုးဘိုးဆုံးဖြတ်ထား တဲ့ ကိစ္စကို မြေးနှစ်ယောက်ကို ပြောပြမယ်။ ဘိုးဘိုးခုနက ပြောသလိုပဲ တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ညီညွတ်မှုကို ဖြစ် စေချင်တဲ့အတွက် အဘိုးရဲ့မြေးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ယုရာ နဲ့ မုဒြာဟာ အိမ်ထောင်ပြုရင် အတူတူ ပြုရမယ်”

“ရှင် ... ဘယ်လို ဘိုးဘိုး”

ယုရာနဲ့ မုဒြာ အသံက တစ်သံတည်း စီခနဲထွက် လာလောက်အောင် တကယ်ပဲ မျက်လုံးတောင် ပြူးသွားရကာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်တာကို ဘိုးဘိုးက ပြန်ကြည့်ရင် ...

“ဟ ... ဘာလဲ။ ငါပြောတာက မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက် ဟာ တစ်ရက်တည်း ဖြစ်ရမယ်။ ဒါကိုပြောတာ။ အခု ...

ယုရာက ယောက်ျားယူဖို့ စကားပြောပြီဆိုတော့ အဘိုးက မုဒြာကိုပါ စဉ်းစားရမယ်။ ဒါကြောင့် မုဒြာကိုမေးတာ ချစ်သူရှိနေလားလို့”

“ဟို ... ဟို ... ဘိုးဘိုးရယ်။ ယုရာမှာ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အစီအစဉ်ရှိတာနဲ့ပဲ မုဒြာကို စီစဉ်ပေးမယ် ဆိုတာကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ မုဒြာတို့က စိတ်ချင်းဆက်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ သူ ယောက်ျားလိုချင်ပေမယ့် မုဒြာက မလိုချင်ဘူးလေ”

“ဟဲ့ ... နင် ... ဘာစကား ပြောလိုက်တာလဲ”

ယုရာက ဘိုးဘိုးကို ပြန်လည်ဖြေရှင်းရင်းက ယုရာဘက် ခလုတ်လာတိုက်တာကြောင့် အဲဒီ မုဒြာမကို ဒေါသက ထွက်လာကာ ပက်ခနဲ ပြန်မေးလိုက်လျှင် အဘိုးက ဝင်တားရလေ၏။

“ဟေ့ ... တော်ကြစမ်း။ ပြောနေရင်းနဲ့ကို သွေးကကွဲတယ်။ မုဒြာ ... အဘိုးပြောတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား။ စည်းလုံးမှုကို လိုချင်တာ။ နင့်ကိုလည်း ဇွတ်အတင်း မပေးစားသလို ယုရာကိုလည်း နနအေး ဘယ်လောက် သဘောတူတူ ငါ သဘောမတွေ့ရင် လက်မခံဘူး ...

ငါပြောတဲ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး။ ဒီမှာ ငါပြောမယ်။ ယုရာ ... နင့်ချစ်သူဆိုတဲ့ သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့။ ငါတွေ့မှာ။ မုဒြာ ... ညည်းမှာ ချစ်သူမရှိဘူးဆိုတော့ ဘိုးဘိုးက ညည်းအတွက် သင့်လျော်တဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာတွေ့ထားတယ်။ တစ်လက်စတည်း ယုရာရဲ့ကောင်လေးကို အိမ်ခေါ်တဲ့ နေ့မှာပဲ မုဒြာလည်း အဲဒီကောင်လေးနဲ့ တွေ့လိုက်။ ဟေ့ ... ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး။ အထွန့်မတက်နဲ့ဦး မုဒြာ။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ နင့်ကို ဇွတ်အတင်း မယူခိုင်းဘူး။ တွေ့ကြည့်ခိုင်းထားတာ။ ပြီးတော့မှ ဆက်စကားပြောမှာ။ ငါပြောတာကို လက်ခံ။ ဘယ်လိုလဲ”

ဘိုးဘိုးက ချက်ကျလက်ကျပြောတဲ့ စကားတွေအတွက် ယုရာကတော့ ဘာမှငြင်းစရာမရှိတဲ့အတွက် ခေါင်းသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ မုဒြာကတော့ မှန်တေတေ မျက်နှာထားဖြင့် ဘိုးဘိုးကိုကြည့်ကာ ...

“တွေ့တာက ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ မုဒြာ လုံးဝငြင်းမယ် ဆိုတာပဲ”

“ဒါကတော့ ဘာမှ ကြိုမပြောနိုင်ဘူး။ ကဲ ... ထားတော့ အဲဒီတော့ ... ယုရာ ... မုဒြာ ... သန်ဘက်ခါဟာ မင်း

တို့အိမ်ထောင်ဖက်တွေနဲ့ ဆုံတွေ့မယ့်ရက်လို့ သတ်မှတ်
လိုက်ပြီ ...

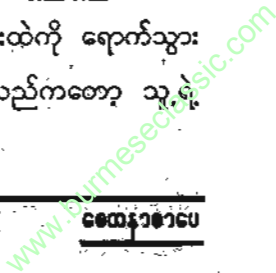
ယုရာ ... ညည်း ကောင်လေးကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့။
မုဒြာ ... ညည်းအတွက် ကောင်လေးကို အိမ်တိုခေါ်လိုက်
မယ်။ သိထားရမှာသည် တို့တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ခုနက အိမ်
ထောင်ဖက်ဆိုတဲ့ စကားထက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
အကဲခတ်တဲ့ သဘောပဲ။ သန်ဘက်ခါ အိမ်မှာ ညစာစား
ရင်း သောက်ရင်း အားလုံး အကဲခတ်ကြည့်ကြတာပေါ့။
ပြီးတော့မှ ဆက်ပြီး စကားပြောကြမယ်။ အဲဒါပဲ”

ဘိုးဘိုးရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်အောက်မှာ ယုရာ
လည်း ဘာမှမပြောရဲသလို မုဒြာလည်း ဘာမှထပ်အထွန့်မတက်
ရဲပေ။ ဘိုးဘိုး ပြောတဲ့စကားတွေက အရမ်းကို Fair ဖြစ်နေကာ
ယုရာအတွက်လည်း လေ့လာကြည့်ရာ ရောက်သလို မုဒြာအတွက်
လည်း ရွေးချယ်ခွင့် ငြင်းပိုင်ခွင့် ပေးထားတာမို့ နှစ်ယောက်စလုံး
ဟာ ခေါင်းတစ်ချက်တော့ ညိတ်ပြလိုက်မိသွားကြသည်။

(၃)

ကန်တော်ကြီးဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ကားအကျပ်ဆုံး
နေရာလားဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင်ကို ကားတွေကျပ်ညပ်
ချက်က နိုင်းကျော်ပါသည်။ နေကလည်းပူ ကားကလည်း အဲဒီ
တန်းစီရပ်ထားတဲ့ နေရာကြီးကနေ မရွေ့နိုင်သေးကာ သူ့ဘဝဟာ
ရွှေရောင်ကရိတ်ကြီးကို လှမ်းသာမြင်ပြီး မကြင်ရတဲ့ဘဝ ဖြစ်
လေသည်။ အဲဒါထက်ဆိုးသည်ကာ ပူလောင်မှုကို ဖြေရှင်းဖို့ရာ
က သူ့ကားထဲက မြက်ယပ်တောင်ခတ်လိုက်ရင် အေးသွားသလို
ကားကျပ်တဲ့ကိစ္စကလည်း စိတ်ကလေးကို ရှည်ရှည်ထားကာ
တစ်ဘီးချင်းလိုမိသွားမယ်ဆို ကန်တော်ကြီးထဲကို ရောက်သွား
မယ် ဆိုတာ သိသော်လည်း ရှင်းလို့မရသည်ကတော့ သူ့ရဲ့
ချစ်သူလေးဆီကိုပဲဖြစ်သည်။

မယ်မင်းဘုံ၏ ထွက်ကြီးစာအုပ်များ

- ၁။ အချစ်ရေယာဉ်ပြင်ပသို့ ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂။ ချစ်ရင် ... နှစ်မိနှစ်စောင့် (ရွှေစင်ဦးဗိဇီယို)
- ၃။ ငွေတောင်ပြည်ကမြို့သူ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၄။ ချစ်သူလိမ်းဖိုဒေးကရင်မ် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၅။ အမုန်းကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက်၌ ရင်ခုန်သံလှိုင်းကြီးနေသည် (ရွှေစင်ဦးဗိဇီယို)
- ၆။ အချစ်ကိုဖြိုဖျက်ရမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်ငါ့ဆေးပါခူစေ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၇။ ဆယ်ကျော်သက်ဂိမ်း (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၈။ သက်ဆိုင်သူအတွက် ငါ့မျက်ရည်တွေ စပွန်ဆာပေးခဲ့သည် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၉။ ကျွန်မသာ စိတ်မကောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၀။ နဖူးမှာရေးဖို့မေ့တဲ့စာ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၁။ အနမ်းဖြူကသတို့သား (ဖြင့်မာလာရပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး)
- ၁၂။ အလှမ်းမြစ်ဝင်လယ်ထဲမှာ လတ်ဝစ်ကူးရင်း ငါ့အချစ်တွေ မိုးလင်းခဲ့တယ် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၃။ အချစ်အတွက် မနက်ဖြန်မရှိတာ သင့်အတွက်မှတ်ရန်အသိပါ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၄။ နတ်သားအိပ်ဆေးခတ်ထားတဲ့ညနေခင်း (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၅။ ပင်လယ်အေးပတ်အောင် ချစ်သူက လေစိမ်းတိုက်လေသည် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၆။ ဘာညာသာရကာ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၇။ ပျားရည်ဆမ်းဒွီဟ (အောင်သီရိဗိဇီယို)

- ၁၈။ အနမ်း Equation (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၁၉။ တဆိတ်လောက်ခင်မှာ ချစ်သူ့ကို ... ရင်ခွင်၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၀။ အငြိုးကွန်ယက်နတ်သမီး (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၁။ ဖျံလေးရည်းစားမြို့ကြီးသား (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၂။ အမုန်းပြယ်ပိုင် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၃။ နှလုံးသား Hacker (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၄။ ကွန်းဦးဖြစ်သောမျက်ဝန်းလေးဆီ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၅။ သူစိတ်နာတဲ့ကြားဖြတ်အစီအစဉ် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၆။ 4 in 1 (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၇။ လရောင်စစ်စစ်သမီးရည်းစား (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၈။ ကိုယ့်နှလုံးသားတွင် သတို့သမီးပုန်းနေသည် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၂၉။ နေမထီအလွမ်း (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၀။ စိုးလုံလေလုံအိမ်တောင်ပြုသည် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၁။ နောက်ကျောက်ချစ်သူ (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၂။ ရိုးခြေကူခေါင်းခါသည် (စိမ်းဝါနီဗိဇီယို)
- ၃၃။ သံယောဇဉ်မျက်စောင်းထိုး (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၄။ မြားနတ်မောင်ပုန်းခိုင်းကြံနေသည် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၅။ ဆေးကျောင်းသားနှင့်အိမ်ကိုကွင်း (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၆။ အခန့်မသင့်မုန်တိုင်း (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၇။ ချေလို့နေလို့ ချစ်လေသည် (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၈။ သဝန်တို မင်္ဂလာကကြိုး (အောင်သီရိဗိဇီယို)
- ၃၉။ သကြားဖျန်းတဲ့သင်္ကြန် (အောင်သီရိဗိဇီယို)

ယခုလ

- ၄၀။ လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ် အမျိုးသား

ယုရာလေးက ကန်တော်ကြီးထဲ အရင်ကြိုရောက်
နေကာ သူ့ကို စောင့်နေရတာမို့ ဒီအချိန်မှာ ဧကောက်တေးဖြစ်
နေပြီဆိုတာ သူ့သိနေလေသည်။ သူက ယုရာလေးတို့ ချောဖို့
နည်းလမ်းတွေကို ခေါင်းထဲမှာ စဉ်းစားရင်း ကားတွေ အလှူပေး
နေသလားဟု ထင်ရအောင် စီးတဲ့သူများနေတဲ့ traffic တွေကို
တလိုမ့်ချင်း လိုမ့်လာရင်း ရောက်လာလျှင် ယုရာလေးဆီ အသည်း
အသန် အပြေးအလွှား သွားရတော့သည်။

သူထင်ထားတဲ့အတိုင်းပင် သူ့ရဲ့ယုရာလေးဟာ စိတ်
များတွေဖြင့် အကြီးအကျယ်တွေကို ကောက်ကာ သူ့မျက်နှာကို
တွေ့လျှင် တွေ့ချင်းမှာပဲ ချက်ချင်းပင် စုတည်သွားကာ မျက်နှာ
လွှဲသွားတာမို့ သူ့မှာ ပျာပျာသလဲပင် ယုရာကို ချောရတော့သည်။

“ချစ်လေးရယ် ... အများကြီး အများကြီး အများကြီး
တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ ကားတွေက လုံးဝကို ကျပ်ပိတ်
ညပ်နေလို့ပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“ဆိုးတယ်။ အရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကား
ပိတ်လို့ နောက်ကျပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပေးရင်
လုပ်ငန်းအားလုံးရဲ့ အလုပ်စလုပ်ချိန်ကို နေ့ခင်းမှ အလုပ်
စခိုင်းလိုက်တော့။ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း စောင့်နေရ
တာ သေတော့မယ်။ ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဆောင့်ကြီး ဆောင့်ကြီးနဲ့ ထွက်လာလေတဲ့ ယုရာ
လေးရဲ့ စကားကြောင့် သူ့မှာ ယုရာကို တောင်းပန်ဖို့ ယုရာ ပခုံး
လေးကို အသာပွေ့ပိုက်လျှင် သူ့လက်တွေကို ဆတ်ခနဲ ပုတ်ထုတ်
ဝစ်ကာ ...

“သွား ... လာမထိနဲ့။ ဟင်း ... ချွေးတွေသံတွေနဲ့ အာ
ဘာဖြစ်လာရတာလဲ”

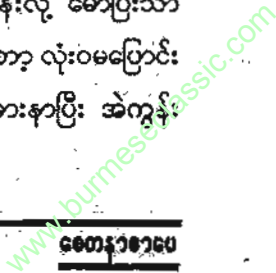
“ဟင် ... ဟိုဟာ။ နေပူတော့ ...”

“ကားကို Air Con ဖွင့်မမောင်းဘဲ နေအပူခံပြီး ကားတိုး
လာရတယ်ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား”

ယုရာရဲ့ဒေါသ direction က ပြောင်းလာပြီမို့
ဓမ္မဘုန်းက ပြောနေကြ စကားလုံးကိုပဲ အကာအကွယ် ယူရလေ
သည်။

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး ချစ်လေးရယ်။ ကိုယ်က Air Con
အလှူဂျစ် ... ဂျစ် ...”

“တော်တော့ ... ခက်မပြောနဲ့။ ဘာ အဲကွန်း အလှူဂျစ်
လဲ။ ဒီမှာ ... ရှင့်ကို ယုရာ ပြောရလွန်းလို့ မောပြီးသာ
သေသွားလိမ့်မယ်။ ရှင့်အကျင့်တွေကတော့ လုံးဝမပြောင်း
ဘူးနော်။ စီးထားတဲ့ ကားကိုတော့ အားနာပြီး အဲကွန်း
ဖွင့်သင့်ပါတယ်”

“ချစ်လေးရယ် ... အလကားရတဲ့ လေကိုတောင် ကိုယ်တို့က ဝဝမရှုဘဲ မှန်တွေအလုပ်ပိတ်ပြီး ပိုက်ဆံအကုန်ခံ အအေးမာတ် လေရှူနေတာကြီးကို ကိုယ်က သဘောမကျ လို့ပါ”

“တော်ပြီ ... ကျွန်မ ပြန်မယ်”

ယုရာက သူ့စကားကြောင့် စိတ်ဆိုးမှု အပူချိန်က heat တွေ တက်ကုန်ကာ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လျှင် သူကပဲ ယုရာ စိတ်ပြေစေဖို့ အကြီးအကျယ်တွေ လျှော့ချရတော့သည်။

“အဲ ... အဲလိုတော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ချစ်လေးရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ။ နောက်တစ်ခါ အဲကွန်းဖွင့်မယ်ကွာ။ မသွားပါနဲ့နော်။ အများကြီး အများကြီး တောင်းပန်တယ်”

“တကယ် ပြောတာနော်”

“တကယ် ... တကယ် ကတိ”

သူက ယုရာ စိတ်ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်ဖြူ ယုရာက စိတ်လျှော့ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချကာ သူ့ကို မှန်ကုပ်ကုပ် ပြန်ကြည့်ရင်း ...

“ကတိတည်မယ် ယုံလို့ ရှော်ပေးလိုက်တာနော်”

ယုရာရဲ့ အခြေအနေက သာယာသွားပြီမို့ သူ့မှာ အဲဒီတော့မှ ပျော်နိုင်ကာ ယုရာရဲ့လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင် ထိုက်ရင်း ...

“စိတ်ချပါဗျာ။ ချစ်လေး သဘောကျ ဖြစ်စေရမယ် ... ဟုတ်ပြီလား။ ဪ ... ကိုယ့်ကို ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“အင်း ... ဟုတ်သားပဲ။ လိုရင်းကို မေ့နေတာ။ သေချာ ပြောမယ်နော်။ မနက်ဖြန်ညနေ ယုရာ အိမ်ကို ကိုကြီးလာ ရမယ်။ ဘိုးဘိုးက ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

ယုရာ စကားကြောင့် သူ့ရှင်ထဲမှာ တကယ့်ကိုပဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်လို့သွားရလေသည်။ ဒီကိစ္စဟာ တကယ်ပဲ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ရမည့်အကြောင်း ဖြစ်၏။

“ဘယ်လို ... ကိုယ်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“အင်းလေ။ ဘိုးဘိုးကို ပြောပြလိုက်တော့ ဘိုးဘိုးက အကဲခတ်ကြည့်ချင်တယ်တဲ့။ အိမ်ခေါ်လာခဲ့။ ညနေစာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောကြည့်မယ်တဲ့။ မနက်ဖြန် ကိုကြီး လာခဲ့”

“မနက်ဖြန်”

သူက ယုရာ စကားအတိုင်း သံယောင်လိုက်ကာ အိမ်ပြန်ဟု ရေရွတ်လိုက်တာနဲ့ တကယ်ပဲ စိတ်တွေပူလို့ သွား

လေသည်။ ယုရာရဲ့အိမ်ကိုဆိုတော့ အဲဒါဟာ သူ့ဘဝအတွက်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... မနက်ဖြန်။ ဪ ... ဪ ... ကိုကြီး ... ဟိုဟာလေ မနက်ဖြန်ကျရင်လေ သိလား ... အင်း ...

ရွှေဘုန်းက ယုရာလေး ဆက်ပြောလာမယ့် စကားကို စောင့်နေသော်လည်း ယုရာက သံရည်ဆွဲထားတဲ့ အင်းမျိုးနဲ့ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်နေတာမို့ ရွှေဘုန်းက အကဲခတ်မိစွာဖြင့် မေးရလေသည်။

“ပြောပါ ယုရာလေးရဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟို ... ဟိုဟာလေ။ နည်းနည်းလေး နုသွားအောင်ဖြုတ်ခဲ့နော် ကိုကြီး”

ယုရာရဲ့ တစ်လုံးချင်းထွက်လာတဲ့ အားနာလေးလေးဟာ သူ့အတွက်တော့ မအိမ်သာ စကားလုံးပဲ ဖြစ်စဉ် နုအောင်ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပေမယ့် ဘယ်လိုနုအောင်ဖြုတ်ရမလဲ၊ သူလည်း မသိပေ။

“ကိုယ်က ဘယ်လိုပြင်ခဲ့ရမှာလဲ”

“ကိုကြီးကလည်းကွာ နုအောင်ပါဆိုမှ ဘယ်လိုပြောမလဲ အကျိုးတွေ ဆိုလိုရှိရင်လည်း နည်းနည်းလေး အသွက်ခါနီး

ဆင်နိုင်တာ။ ဟော့ရှော့ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးပုံစံကြီးလည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ကိုကြီးကို အိမ်က အခုမှ မြင်ဖူးကြမှာလေ။ ယုရာနဲ့ အသက်ကွာတယ်ဆိုတာ မပြောပြရသေးဘူး”

“ဟား ... သေပြီပေါ့ကွာ။ ချစ်လေးရယ် ... ကိုယ် စိတ်တွေတောင် ပူလာပြီ။ သဘောမတူနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲလို ... အဲလို ... ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မေမေ့ကိုကော ဘိုးဘိုးကိုကော ကိုကြီးအကြောင်းကို ပြောတယ်ဆိုတာက ကိုကြီးအလုပ်အကိုင်ရယ်၊ ဘယ်မှာနေတယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးလေးရှိတယ်၊ အဲဒီလောက်ပဲ ပြောပြထားတာလေ။ ကိုကြီးနဲ့ ယုရာ ဆယ့်လေးနှစ်ကွာတယ်ဆိုတာ ချက်ချင်းကြီး ပြောချလိုက်ရင် ဆောက်နဲ့ ထွင်းသလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဟား ... ဟ ... တိုးတိုးပြောပါ ချစ်လေးရယ်။ မင်းပြောတာကမှ တကယ် ဆောက်နဲ့ထွင်းလိုက်သလိုဖြစ်တာ။ ကိုယ်က ချစ်လေးထက် အသက်နည်းနည်းလေး မဆိုသလောက် ကြီးတယ်ဆိုလေမယ့် ကိုယ်လည်း ဘယ်နေရာကမှ မလျော့ပါဘူး”

ရွှေဘုန်းက ဇွတ်ကို ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် ပြော
လိုက်လျှင် ယုရာက ခစ်ခနဲ သဘောတကျ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“သွားပါ။ အဲဒီအပြောတွေထက် မနက်ဖြန်ညနေ ဘိုးဘိုး
နဲ့တွေ့ရင် ဘိုးဘိုး သဘောကျဖို့လိုတာ။ အဲဒီတော့
ကိုကြီးက perfect ဖြစ်အောင်လာခဲ့ ...

“ဪ ... နေဦး။ ရှိသေးတယ်။ မနက်ဖြန် ကိုကြီး
မှာ ပြိုင်ဘက်လည်း ရှိတယ်နော်”

“ပြိုင်ဘက် ... ဟုတ်လား”

ယုရာရဲ့ အထူးအဆန်း စကားကြောင့် သူ့တ နာ
မရှင်းစွာ မေးလိုက်လျှင် ယုရာလေးက သူ့ကို သွက်လက်စွာ
ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ...

“ဟုတ်တယ် ... ပြိုင်ဘက်။ ဘိုးဘိုးက ယုရာရဲ့ညီမ မဖြူ
အတွက် သူ့သဘောကျတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မဖြူကိုမိမိ
ဆက်ပေးဖို့ ခေါ်ထားတယ်။ အဲဒီ ဟိုလူက ဘိုးဘိုး
သဘောကျလို့ ရွေးထားပြီးသားနော်”

“ချစ်လေးကလည်း ... ဒါ ပြိုင်ဘက်မှ မဟုတ်ဘာ။ အဲ
လူက ချစ်လေးအတွက်လည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟာကွာ ... တုံးလိုက်တာ။ ယုရာ အတွက် မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ မှန်တယ်လေ။ မဟုတ်တိုင်း မိတ်ဆွေမှ မဖြစ်နိုင်

တာ။ ရိုးရိုးလေးပဲ စဉ်းစားကြည့်။ အဲဒီလူက ဘိုးဘိုး
အမှတ်ပြည့်ပေးထားလို့ မဖြူကို ကြိုက် မကြိုက် ခေါ်ပြ
တဲ့သဘော။ ကိုကြီးကို အခုမှ သဘောတူမတူ အကဲခတ်
ခံရမှာ။ ဟိုက 50% သာနေပြီးသား။ ပြီးတော့ မဖြူ ရှေ့
မှာ ယုရာလူက အဝမ်းမခံနိုင်ဘူးနော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဘယ်နေရာမှ အပြစ်ပြောဖို့ မရှိအောင် ပြင်ဆင်လာခဲ့”

ရွှေဘုန်းက ကလေးတစ်ယောက်ပမာ တတွတ်တွတ်

ကိုပြောနေတဲ့ ယုရာလေးကို သူ့က ချစ်မြတ်နိုးမဝစွာ ငေးကြည့်
နေမိသည်။

သူ့အနေနဲ့ လူပျိုဟိုင်းကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်လာ

ရင်း ယုရာနဲ့တွေ့မှ ရင်ခုန်သံတွေ နိုးကြွလာကာ အချစ်ကို
တွေ့ရှိခဲ့တာဖြစ်သည်။ ယုရာလေးဟာ သူ့ရဲ့နှလုံးခုန်သံတွေပဲ
ဖြစ်၏။

“ကိုကြီး ... ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ပြောတာ ကြားလား”

ယုရာက သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်ကိုင်ရင်း ထပ်
မေးပြုလျှင် သူက အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ ခေါင်းညိတ်ပြုရင်း ...

“စိတ်ချပါကွာ။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်လေးအတွက် အမှတ်ပြည့်ရ
အောင် ကြိုးစားမယ်”

သူ့ ရဲ့အဖြေစကားအတွက် ယုရာက သဘောကျစွာ ဖြင့် ရယ်ပြုံးလိုက်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ ...

“ကျေနပ်တယ်။ အင် ... ကိုကြီးအတွက် စားဖို့တောင် တာမှ မမှာထားရသေးဘူး။ ကိုကြီး ဘာစားမလဲ”

“အင်း ... တော်ပြီ။ မစားတော့ဘူး။ ချစ်လေးပဲစား”

“ကိုကြီး ... လုပ်ပြန်ပြီ။ အဲဒီအကျင့်ကြီးကို ယုရာ မကြိုက်ဘူးနော်။ ကပ်စေးနှဲကော်တရာကြီးကို လုံးဝချစ်သူ မတော်နိုင်ဘူးနော်”

ယုရာက ထုံးစံအတိုင်း ဒေါတွေ မောတွေဖြင့် သူ့ကို ပြဿနာရှာလေလျှင် ချစ်ရလေသော ချစ်သူလေးရဲ့ ရွှေစိတ်တော် ကြည်လင်ရွှင်ပျလာစေဖို့ရန် အလိုငှာ သူဟာ အနှစ်နှစ်အလလ ဆောက်တည်ခဲ့တဲ့ သူ့ဌေးပါဒ စိတ်ဓာတ်ကို ခဏလေးမှေကာ ယုရာ အလိုလိုက်ရလေ၏။

“မနည်းဘူး။ မနည်းဘူး။ လုံးဝမနည်းဘူး။ ချစ်လေးကြိုက်တာကိုမှာ။ ကိုယ် ချစ်လေးမှာကျွေးတာ စားမယ်ကွာ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟွန် ... ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်တယ်။ ကျေနပ်တယ်။ မနက်ပြန်လာခဲ့။ ရွတ် ... ရွတ် ... waiter”

ယုရာက ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ခွင့်ရကာ ကျေနပ်မှုနဲ့ အတူ waiter ကို လှမ်းခေါ်လေလျှင် ယု့ရဲ့ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်က ဒိတ်ခနဲ ထပ်ဖြစ်ပြန်၏။ ကလေးကို ချစ်ရတာဟာ လူကြီးတစ်ယောက်အတွက် တစ်ခါ တစ်ခါ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်ရအောင် သွေးတက်စေပါသည်။

မယ်မင်းဘုံ
လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ်အမျိုးသား

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ပထမအကြိမ်

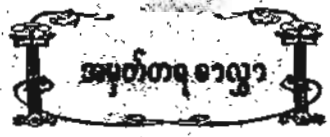
တန်ဖိုး
၁၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ
၅၀၀
ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၀၆၅၁) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၀၄၇၇)၊ စေတနာ Offset
အမှတ်(၉၆)၊ နွဲ့ခဲမ္မာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

မယ်မင်းဘုံ စတုဂံ
လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ်အမျိုးသား၊ မယ်မင်းဘုံ၊ (ရန်ကုန်)
စေတနာစာပေ။ ၂၀၁၅
၂၈၈-စာ၊ ၅ x ၇ လက်မ။
(၁) လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ်အမျိုးသား

ချစ်သော ပရိသတ်ကြီးများရှင်...

မင်္ဂလာရှိသောနေ့လေး ဖြစ်ပါစေ...

အုပ်(၄၀)မြောက် စာအုပ်အတွက် အစကတော့
အမှတ်တရ စာရေးဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်
လေးရေးပြီး ပြီးသွားချိန်မှာ ရင်ထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ စကား
တချို့ ရှိနေသေးလို့ အမှတ်တရ စာရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ
တယ်။

မယ်မင်းရဲ့ ပထမဆုံးသော စာအုပ်ကနေ ယခု
အချိန်ထိ စဉ်ဆက်မပြတ် အားပေးလာတဲ့ ချစ်ပရိသတ်
ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ ဒီစာအုပ်လေးက အုပ်
(၄၀)မြောက် အတွက်ရယ်ဆိုပြီး အထူးစိတ်ကူးရေထားတာ
မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ရေးနေရင်းနဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင်အပေါ်

(၄)

ဒီနေ့ဟာ “မဏိဉာဏ်” စံအိမ်အတွက် အထူးခြားဆုံးနေ့လို ယူဆနိုင်လောက်အောင် ထူးခြားတဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်သည်။ “မဏိဉာဏ်” စံအိမ်ရဲ့ ချွေးမနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်နုနုအေးရဲ့ သမီး ဉာဏ်ယုရာရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ဒေါ်သန္တာချိုရဲ့ သမီး ဉာဏ်မုဒြာရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံကာ ဒီအိမ်ရဲ့ အကြီးဆုံး CEO လို့ပြောရမယ့် ဘိုးဘိုး “ဦးမဏိဉာဏ်” ရဲ့ အထဲ ခေတ်မှုကို မျှော်နေရမှာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အားလုံးဟာလည်း တကယ့်ကိုမှ ရင်ခုန်မှုကိုယ်စီတွေနဲ့ဖြစ်၏။

ယုရာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုကြီးကို ဘိုးဘိုးလက်ခံ ပါမလား စိုးရိမ်ဗျာပါဒ ရှိနေချိန်မှာ မုဒြာမှာလည်း ဘိုးဘိုးလက်ခံပါတယ်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်နေရတာပဲ ဖြစ်သည်။

“နုနုအေး ... သန္တာချို ... ဟင်းပွဲတွေကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်ပါစေနော်။ ခဏနေ အကြီးမရဲ့ ကောင်လေး လာတော့မယ်တဲ့”
 “ဟုတ် ... စိတ်ချပါ အဖေ”

အိမ်ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုတာဝန် ယူထားရတဲ့ အမေနှစ်ယောက်ကလည်း ယုရာနဲ့ မုဒြာအတွက် ဘိုးဘိုးဆီက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မျှော်လင့်နေကြတာပဲ ဖြစ်၏။ ယုရာက အားလုံးအဆင်ပြေချောမွေ့ဖို့ စိတ်ထဲက တိတ်တိတ်လေး ကျိတ်ဆုတောင်းနေဆဲမှာ ကိုကြီးရဲ့ ကားက ခြံထဲဝင်လာတာမို့ ယုရာက အိမ်ထဲက ထွက်လာကာ ခရီးဦးကြိုပြုရလေ၏။ ကိုကြီးရဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့စတိုင်လ်ကို ယုရာက အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ မှာထားတဲ့အတိုင်းပဲ နုအောင်လို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ပြင်ဆင်ဝတ်စားလာတာမို့ သဘောတော့ ကျမိသွားသည်။

“ချစ်လေး ... ကိုယ် နောက်မကျဘူးနော်။ ဘယ်လိုလဲ ... ကိုယ် နုတယ်မှလား”

“ဟား ... ရှုံး ... တိုးတိုး။ နုတယ် ... နုတယ် ... လာ ... ဘိုးဘိုးက အပေါ်ထပ်မှာ စောင့်နေတယ်။ လိုက်နဲ့”

ယုရာက ကိုကြီးကို အပေါ်ထပ် ခေါ်လာခဲ့လျှင်တော့ ခေည့်ခန်းမှာ ဘိုးဘိုးက ရှိမနေပေ။ မုဒြာကသာ ခရီးဦးကြိုပြုနေတာမို့ ယုရာက မုဒြာကို မေးဆတ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဘိုးဘိုးကို သွားပြောလိုက်လေ။ ဧည့်သည်ရောက် နေပြီလို့”

“အဘိုး သိတယ်။ လာမှာပေါ့ ... စောင့်လေ။ ဒါက နင့် ဧည့်သည်”

တောက်။ ယုရာက ရှေ့မှာ ကိုကြီးရှိနေလို့ သည်း ခံလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ တကယ့် အသည်းတယားယားပဲ ဖြစ်၏။ အဲဒါကိုတောင်မှ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ ကိုကြီးဟာ အပြုံးတစ်ခွဲသားနှင့် သွားတောင်မိတ်ဆက်နေသေး၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီက ညီမက မုဒြာထင်တယ်။ ယုရာက ညီမအကြောင်း ပြောပြတယ်။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အစ်ကိုနာမည်က ရွှေဘုန်းတက်ပါ”

“မိ ... ဟုတ်ကဲ့ ဦး။ ထိုင်ပါဦး”

တောက် ... သေစမ်း။ မုဒြာမ တစ်ယောက် ပေါ် တင်ကို ဝုန်းချထလိုက်တာ သိသာစွာ ကိုကြီးကို ဦးလို့ ခေါ်လိုက် တာပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုကြီး နင်တင်တင် ဖြစ်သွားတာထက် အဲဒီ မုဒြာမရဲ့ရှေ့မှာ ဝှမ်းတာက ဆိုးတာပဲ ဖြစ်သည်။

“သမီး ... သမီး ဘိုးဘိုး လာလိမ့်မယ်။ ဧည့်သည်ကို ...”

အနောက်ကနေ လှမ်းပြောတဲ့ မေမေအသံဟာ ရုတ်တရက်ကြီး ပျောက်သွားလျက် ကိုကြီးကို ပြုံးပြီးအကြည့်

မှာတင် တန့်သွားတာမို့ ယုရာက အခြေအနေ မကောင်းဘူးဆို တာ သဘောပေါက်ရစွာ ကာဗာတွေ လုပ်ရတော့တာဖြစ်၏။

“မေမေ ... ဒါ ... ဒါ ... ယုရာ ပြောပြတဲ့ ကိုရွှေဘုန်း တက်ဆိုတာလေ။ ကိုကြီး ... ဒါ ယုရာမေမေ ဒေါ်နုနု အေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျ”

“အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...။ ယုရာ ... ခဏလောဦး နော်။ မုဒြာရေ ... ဧည့်သည်ကို ခဏဧည့်ခံထားပါဦး”

မေမေက တကယ်ကြီးကို ပေါ်တင်တွေလုပ်ကာ ယုရာကို ဧည့်ခန်းကနေ ဆွဲထုတ်လာတာမို့ ယုရာက ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြင့် ပါလာကာ အပြင်ရောက်တာနှင့် မေးခွန်းကစတော့ တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ယုရာ ... ဘာကြီးတုံး။ နင် ဘယ်လိုဟာကို ခေါ်လာတာ လဲ။ ငါ သေသာ သေလိုက်ချင်တော့တယ်။ ငါနဲ့ရွယ်တူ လား”

“အယ် ... မေမေကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ့သက် တော့ အများကြီးငယ်တယ်”

“ယုရာ ... ပြောင်တောင်တောင် လာမလုပ်နဲ့။ အခု နင် အဘိုးနဲ့ တွေ့ပြီဆို ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ နင်ဟယ် ... ငါ တော့ စိတ်ဆင်းရဲတယ်။ ဒီလောက် အသက်ကြီးတဲ့ဟာ ကြီး။ ငါ့ကို ဘာလို့ကြိုမပြောတာလဲ”

“မေမေကလည်း အဲဒီလောက်တော့ မကြီးပါဘူး။ ကိုကြီး အသက်က သုံးဆယ့်ခုနစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ”

“ဟဲ့”

“နုနုအေး ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေမေရဲ့ ဟဲ့ ... ဆိုပြီး ဆက်ပြောဖို့ စကားအရွယ်မှာ ဘိုးဘိုးရောက်လာပြီမို့ မေမေက ထိတ်လန့်စွာ ဘိုးဘိုးဘက် လှည့်လိုက်ရင်း ...

“အ ... အဖေ”

“ဧည့်သည် လာပြီဆို။ ဒီမှာ နင်တို့ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဘိုးဘိုးမေးခွန်းကြောင့် မေမေက အဖြေရခက်နေ ပြီဆိုတာ ယုရာ သိလေသည်။ ဒီကိစ္စ ယုရာ မပြောမိလို့ဖြစ်တာ။ ကိုကြီးကို ယုရာချစ်လို့ ရွေးချယ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် လူတစ်ယောက်လုံး ခေါ်လာပြီးမှတော့ ယုရာ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ် နိုင်အောင် ကနိုင်ဖို့ ဘိုးဘိုးကို တစ်ခါတည်းပဲ ဖွင့်ပြောပြလိုက် တော့သည်။

“ဘိုးဘိုး ... သမီးချစ်သူက ဧည့်ခန်းမှာ ရောက်နေပါပြီ။ ဘိုးဘိုးကို တစ်ခု ကြိုပြောထားပါရစေ။ သူနဲ့သမီးက အသက် တော်တော်ကွာပါတယ်။ အခုလည်း မေမေက အဲဒီကိစ္စကိုပဲ ပြောနေတာပါ။ ဘိုးဘိုးကို ကြိုမပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

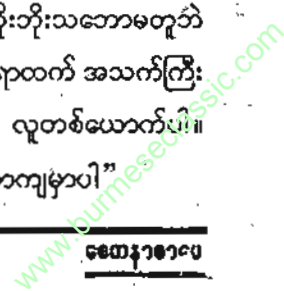
“ဟင် ...။ ဘယ်လောက်တောင် ကွာနေလို့လဲ”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး အဖေရေ။ သူ့ရည်းစားဆိုတဲ့လူ အသက်က သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ်တဲ့။ အဖေမြေးထက် ဆယ့် လေးနှစ်တောင် ကြီးနေတယ်”

“ဟေ”

ဘိုးဘိုးကလည်း ရုတ်တရက်ကြီးမို့ တော်တော်လေး တောင် အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ ကိုကြီးကို တစ်ဘဝလုံးစာ ရွေးဖို့ ဘိုးဘိုးနဲ့တောင် လေးတွေ့နေတဲ့ အခြေအနေရောက်နေမှ တော့ ယုရာ ဖုံးကွယ်နေလို့လည်း မရတော့ဘူးဆိုတာ သဘော ပေါက်စွာ ဘိုးဘိုးကို ရှင်းပြရသည်။

“ဘိုးဘိုးကို ကြိုမပြောဘူးဆိုတာ ဘိုးဘိုးသဘောမတူဘဲ ငြင်းလိုက်မှာစိုးလို့ပါ။ ကိုကြီးက ယုရာထက် အသက်ကြီး တယ်ဆိုပေမယ့် အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘိုးဘိုး တွေ့ကြည့်လိုက်ရင် သဘောကျမှာပါ”

“တော်တော့။ ငါ သဘောမတူဘူး။ အဖေ ... ကျွန်မက တော့ အဲဒီလူကြီးနဲ့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး။ ယုရာကို ယူနဲ့ရွယ်တူတန်းတူ အရည်အချင်းရှိ လူငယ်နဲ့ပဲ သဘော တူနိုင်မယ်”

“မေမေ”

“ကဲ ... ကဲ ... နေကြပါဦးဟာ ...

နနအေး ... နင့်သမီးမှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုက တည်းက သေချာမစူးစမ်း မမေးမြန်းတာ နင့်အမှားပဲ။ ကျောက်မျက်လုပ်ငန်း လုပ်တယ်ဆိုတာနဲ့ တန်းပေးစာချင် တဲ့ နင် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်။ အခု အိမ် အထိ ရောက်နေပြီ ...

‘မဏိဉာဏ်’စံအိမ်ဟာ အရိုင်းအနိုင်းတွေ နေတဲ့နေ ရာ မဟုတ်ဘူး။ လူယဉ်ကျေးတွေနေတာ။ ဧည့်သည်ကို ခေါ်ပြီးရင် ဧည့်ဝတ်ကျေရမှာပဲ ...

ယုရာ ... သွားတွေ့မယ်။ ပြီးတော့မှ ဆက်စဉ်းစား တာပေါ့။ နနအေးကော သန္တာချိုကော နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ခဲ့ကြ”

ဘိုးဘိုးရဲ့ တိကျပြတ်သားသော အဖြေစကားကြောင့် ယုရာက အားတက်သွားရဝေမယ့် မေမေကတော့ မျက်နှာမဲ့သွား

တာ ယုရာ သိသည်။ မေမေ ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲ ဆို တာကို ယုရာ နားလည်ပါသည်။ အန်တီသန္တာချိုကို မေမေက တစ်ပန်းရှုံးနေပြီလို့ ခံစားရတယ်ဆိုတာလည်း ယုရာ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ အချစ်က ထူးဆန်းလွန်းတာမို့ ယုရာ ကိုယ်တိုင်တောင် ဟိုမိန်းမ မုဒြာ လှောင်မယ်ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ကိုကြီးကိုအိမ် ခေါ်လာပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် ဘိုးဘိုးဆီက ဆုံးဖြတ်ချက်က သာ ယုရာအတွက် မျှော်လင့်ချက် ဖြစ်၏။

ဘိုးဘိုးနဲ့အတူတူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ယုရာ ဝင်လာ လျှင်တော့ ကိုကြီးဟာ မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဘိုးဘိုးကို နှုတ်ဆက် လေ၏။

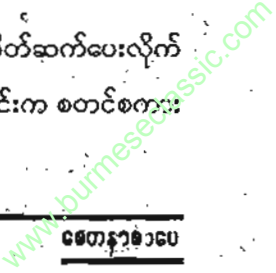
“အေး ... အေး ... ထိုင်ပါကွာ။ စောင့်နေတာ ကြာသွား ပြီလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဘိုးဘိုး ... သူက ကိုရွှေဘုန်းတက်တဲ့။ ကိုရွှေဘုန်း ...

ဒါ ယုရာဘိုးဘိုး ဦးမဏိဉာဏ်ပါ”

ယုရာကပဲ စကားအစပြုဖို့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက် လျှင် ဘိုးဘိုးကပဲ ကိုကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်းက စတင်စကား ဆိုလေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ အန်ကယ်လည်း မောင်ရင်နဲ့ ဆုံချင်နေတာပါ။ ယုရာ ပြောပြသလောက်တော့ မင်းအကြောင်းကို သိထားပါတယ်။ ရွှေဘုန်းတက်နော် ... နာမည်ကတော့ အဆန်းပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့်အဘိုးက ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်ပါ။ အခုလိုမျိုး အန်ကယ်နဲ့ တွေ့ခွင့်ရတာကိုလည်း အများကြီးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တူလို သားလို သဘောထားပြီးတော့ အမြင်မတော်တာရှိရင် ဆုံးမပါခင်ဗျ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ မောင်ရင်နဲ့ စကားအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ အအေးလေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ကိုကြီးက ခေါင်းအသာညိတ်ပြကာ အအေးခွက်ကို ရိုရိုကျိုးကျိုးယူကာ သောက်လိုက်ရင်း ယုရာကို အသာကြည့်တာမို့ ယုရာက အားပေးတဲ့သဘောဖြင့် ခေါင်းသာ အသာဆတ်ပြလိုက်သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဘိုးဘိုးဟာ ကိုကြီးကို အကဲခတ်အနေအထားမှာသာ ရှိနေသလို မေမေကတော့ လုံးဝပယ်ချအဆင့် ရောက်သွားပြီမို့ ယုရာတို့ရဲ့ ရှေ့ဆက်ချစ်ခရီးလမ်းဟာ ငါးဆယ်-ငါးဆယ် အနေအထား ရောက်နေပြီးဖြစ်သည်။

ဟိုမိန်းမ မုဒြာကတော့ ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် အခြေအနေကို အကဲခတ် စောင့်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ယုရာက ဆိုယ့်ထက် အသက်အများကြီးကြီးတဲ့ ကိုကြီးကိုမှ ချစ်မိခြင်းဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အံ့သြမိပေမယ့် မငြင်းနိုင်တဲ့ နှလုံးသားအတွက် မေမေဆူတာကိုတော့ ခံရဦးမှာဖြစ်သည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဧည့်သည်ရောက်နေပါတယ်”

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဧည့်သည် ရောက်နေပါတယ်”

ကောင်မလေးက ဧည့်ခန်းဆီသို့ ဝင်လာကာ ဘိုးဘိုးကို ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် အားလုံးထက် ပိုလို့ စိတ်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရတာကတော့ မုဒြာပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့က “မဏိဉာဏ်” စံအိမ်အတွက်တော့ ရင်ခုန်စရာ ညနေချမ်းသာ ဖြစ်တာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုရှိခြင်းတွေကိုတော့ အထူးပြောဖို့ မလိုအပ်တော့ပေ။

အခု ရောက်ရှိလာတဲ့ ရွှေဧည့်သည်ဟာ မုဒြာအတွက် သင့်တော်သူပါလို့ ဘိုးဘိုး သတ်မှတ်ရွေးချယ်ပေးထားသူမှ အတိအကျ တခြားမရှိတာမို့ မုဒြာ စိတ်ဝင်စားမိစွာ စောင့်ဆိုင်းနေမိတာဖြစ်သည်။

“ဒီခေါ်လာခဲ့ လင်းလင်း”

မုဒြာက ကောင်မလေး သွားခေါ်လာတဲ့ ရွှေဧည့်သည်အလာကို အသာလေး စောင့်လို့နေမိတာဖြစ်သည်။

“ဘိုးဘိုး”

“ဟား ... ရိုးလေး ... လာကွ ... ထိုင်”

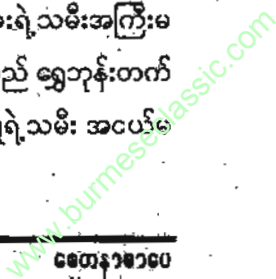
ရိုးလေး။

မုဒြာက ကြည့်လိုက်ပြန်ရင်လည်း စိတ်ဝင်စားလွန်းအန် သိပ်ပေါက်သွားမှာစိုးလို့ အသာအယာပဲ မျက်လွှာချထားလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူကတော့ ဒီနေ့ မောင်ရွှေဘုန်းတက်လိုပဲ ဘိုးဘိုး အထူးဖိတ်ကြားထားတဲ့ ဧည့်သည် မောင်ရိုးမာန်တဲ့ ...

မောင်ရိုးမာန်က ဘိုးဘိုးကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ်လုပ်နေတာ။ သိပ်ပြီး ရိုးသားကြိုးစားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ အားလုံး မှတ်ထားကြနော် ...

ရိုးလေး ... မင်းက တစ်ခါမှ အိမ်မလာဖူးဘူးဆိုတော့ အခုမှပဲ ဘိုးဘိုးမိသားစုနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ဘိုးဘိုးရဲ့ချွေးမနှစ်ယောက်။ ဒီဘက်က နုနုအေး။ ဒါက သန္တာချို။ ဟောဒီဘက်က နုနုအေးရဲ့သမီးအကြီးမဉာဏ်ယုရာ။ ဒါက ဒီနေ့ရဲ့ အထူးဧည့်သည် ရွှေဘုန်းတက်တဲ့။ ဟော... မင်းဘေးကတော့ သန္တာချိုရဲ့သမီး အယ်မဉာဏ်မုဒြာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ ... အားလုံးပဲ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

မုဒြာက ဘိုးဘိုး မိတ်ဆက်ပေးမှပဲ သူ့မျက်နှာကို ရဲရဲကြည့်မိသွားချိန်မှာ သူနှင့် ဗြဲနန်းခန့် အကြည့်ချင်းက သွားဆုံလေသည်။ အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဘိုးဘိုးညွှန်းဆိုတဲ့သူဟာ တကယ်ကိုပဲ ညွှန်းချင်စရာ ရုပ်ရည်မှာတော့ အထူးဖွဲ့ပြစရာမလိုတဲ့ လူရည်သန်လေးပဲဖြစ်၏။ မုဒြာနဲ့ မျက်လုံးချင်းအဆုံတွင်တော့ သူက အဖြိုးတစ်ခုဖြင့် နှုတ်ဆက်တာမို့ မုဒြာက ခေါင်းအသာဆတ်ပြလိုက်သည်။

“အဟမ်း ... ဟမ်း ... ကဲ ... ဧည့်သည်တွေလည်း စုံပြီဆိုတော့ ထမင်းလက်ဆုံ စားလိုက်ကြရအောင်။ ဒိုင်းနင်းရှမ်း သွားကြရအောင်။ စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

ဘိုးဘိုးက ရှေ့ဆုံးက ဦးဆောင်၍ ထထွက်သွားတာကြောင့် သိပ်ပြီး ရှေ့ဆက် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးဖို့ငေးဖို့ မလိုတော့ချေ။ ဘိုးဘိုးနောက်ကလိုက်ကာ အားလုံးနဲ့အတူ ထမင်းစားဖို့ ဒိုင်းနင်းရှမ်းထဲ သွားလိုက်တာမို့ အကဲခတ်ချိန်က သိပ်မရပါ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲသိနေတာတစ်ခုက ဘိုးဘိုးဟာ ဒီကနေ့မှာ စကား

သိပ်အများကြီး မပြောပေမယ့် စားရင်း သောက်ရင်း ခေါ်ပေါ်ပါးပါး ပြောသွားတဲ့ စကားလုံးတွေထဲကပဲ ယုရာလူကိုကော မုဒြာတို့ကိုပါ ဘယ်လိုသဘောထားတွေ ရှိနေသလဲ ဆိုတာကို ဘိုးဘိုးတစ်ယောက် ကောက်နုတ်အကဲခတ် လေ့လာပြီးသွားပြီဆိုတာ သဘောပေါက်လိုက်ပြီပဲ ဖြစ်သည်။

မုဒြာအတွက်တော့ ဒီအချိန်မှာ တစ်ခုခုပြောပါဆိုဟိုအမြင်ကတ်စရာကောင်းအောင် ချောနေတဲ့ ယုရာမရဲ့လူထက် မုဒြာကို ဘိုးဘိုး စီစဉ်ပေးထားတဲ့သူက အသက်ငယ်နေတာလေးတို့ပဲ ကျေနပ်တယ်လို့ ပြောချင်ပါသည်။

(၅)

“ဒီနေ့ အားလုံးကို ပြောစရာရှိလို့ ဒီအချိန်ကို လူစုံခိုင်း
လိုက်တာ။ အဓိက ပြောချင်တာကတော့ အကြီးမနဲ့အငယ်
မကိုပဲ”

“အဖေ ... ကျွန်မ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီး
သားနော်။ ဒီသက်ကြွားအိုကြီးနဲ့တော့ ...”

“ဟေ့ ... တိတ်စမ်း။ နုနုအေး ... ငါ့စကားတောင် မဆုံး
သေးဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကသာ အတည်ပဲ။
ငါ မကောင်းတာကို မဆုံးဖြတ်ဘူး”

ဦးမဏိဉာဏ်က ဟန့်လိုက်မှပဲ ဒေါသတကြီးဖြစ်
နေတဲ့ နုနုအေးဟာ ပါးစပ်ပိတ်ကာ ကိုယ်ရှိန်အနည်းငယ်သတ်
သွားသည်။ နုနုအေး ဘာကြောင့် ဒီလောက်အထိ ကြိတ်မနိုင်

ခရေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ဒီ
အမှုအရာတို့ကို နိုင်အောင်ထိန်းချုပ်ထားတာ နှစ်ကိုချိနေပြီမို့
အတိုနေပြီဖြစ်သည်။ နုနုအေး ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာလဲ သူ
သိသလို သန္တာချိုတစ်ယောက် ဘာအမျိုးအချိတ်တွေ လုပ်နေသလဲ
ဆိုတာကိုလည်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။

ဦးမဏိဉာဏ်က အားလုံး ငြိမ်သွားမှ သူပြောချင်
အကြောင်းကို ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မနေ့က တို့တွေ တွေ့ဆုံပြီးကြပြီဆိုတော့ ဒီနေ့မှာ
ဘိုးဘိုးတို့ စကားသေချာ ပြောရမယ့်အချိန် ရောက်ပြီ။
ကဲ ... အရင်ဆုံး မုဒြာ ပြောပါဦး။ ရိုးလေးကို ဘယ်လို
မြင်လဲ”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး အဖေ။ ကျွန်မသမီးကို ဒီလောက်အဆင့်
လောက်နဲ့တော့ မပေးစားနိုင်ဘူး”

“ဟေ့ ... သန္တာချို။ ဟား ... နင်တို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြ
တာလဲ။ ငါ နင်တို့တွေကို မေးသေးလို့လား။ ငါ ကာယ
ကံရှင်တွေနဲ့ စကားအရင်ပြောနေတာ။ ကဲ ... မုဒြာ ...
မြေးမ ... ပြောစမ်းပါဦး”

ဘိုးဘိုး မေးခွန်းအဆုံးမှာ မုဒြာက မေမေမျက်နှာ
ကို အသာခိုးကြည့်မိသည်။ မေမေက မနေ့ကတည်းက မုဒြာနဲ့

သဘောတူထားတယ်ဆိုတဲ့ ကိုရိုးမာန် အကြောင်း သိရပြီးကတည်းက No ဆိုတာချည်းပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုရိုးမာန်ဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့အရိပ်အောက်မှာပဲ လူလားမြောက်လာတယ်လို့ ဆိုရအောင်ကို ဘိုးဘိုးကျေးဇူးရိပ်မကင်းတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ကိုရိုးမာန် ကျောင်းပြီးတဲ့အထိ ဘိုးဘိုးရဲ့ထောက်ပံ့ပေးမှုတွေ ပါဝင်ခဲ့သလို ကိုရိုးမာန်တို့ရဲ့မိသားစု ဘက်ခရောင်းကို ကြည့်ရင်လည်း သာမန်လောက်ပဲဖြစ်ကာ ဘိုးဘိုးရဲ့လက်အောက်ခံမိသားစုမို့ မေမေက လုံးဝသဘောမတွေ့ချေ။ မုဒြာကတော့ ရိုးရိုးလေးပဲ တွေးကြည့်ရင် သဘောတူတဲ့ အနေအထားပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟို ... မုဒြာကတော့ လောလောဆယ် ဘာမှပြောဖို့မရှိသေးပါဘူး ဘိုးဘိုး”

“အဲဒါက ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ။ ဘိုးဘိုးရဲ့အဘိဓာန်မှာ ရပါတယ် ဆိုတာ မရှိဘူး။ Yes or No ပဲ။ ငြိတ်ငြိတ်သားသားပဲ ကြိုက်တယ်။ ဘိုးဘိုးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော”

“ဟို ... မုဒြာက သူ့ကို တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်လေ ဘိုးဘိုးရဲ့။ ဘာမှ comment ပေးလို့ မတတ်သေးဘူးလေ”

“ဟင်း ... မဏိဉာဏ်မျိုးဆက် မပီသလိုက်တာ”
“ဋ္ဌ”

ဘိုးဘိုးရဲ့အပြစ်တင်သလို လေသံအဆုံးမှာ ကပ်ပါလာတဲ့ ခိခနဲ လှောင်သံက ပါလာတာမို့ မုဒြာက အဲဒီလှောင်သံဖြင့်သံထွက်လာတဲ့ ယုရဏကို စိတ်တိုသွားစွာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ကဲကြည့်လိုက်သည်။ အခုထိကို မုဒြာကို ခလုတ်လာတိုက်ဆုံး မုဒြာက အမြင်ကတ်စွာဖြင့် ခပ်ချေချေ ချေချပစ်လိုက်သည်။

“မုဒြာက ထပ်လေ့လာချင်သေးတဲ့ သဘောပါ။ ဘိုးဘိုးသဘောကျတဲ့သူ ဆိုကတည်းက ပြောစရာ မလိုပါဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်။ အသက်ငယ်ငယ် လူရည်သန် အရည်အချင်းရှိတဲ့သူဆိုတော့ ပြောဖို့တော့ အထွေအထူး မရှိပါဘူး ... ဟင်း ဟင်း”

“ဟဲ့ ... မုဒြာ ... နင် ဘယ်သူ့ကို စောင်းပြောတာလဲ”
“ဪ ... ဒါကတော့ ဟုတ်နေတဲ့သူ နာပေါ့”
“နင် ...”

ယုရဏက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ရန်ပြန်တွေ့လျှင် မုဒြာက ပြန်ချေပတာမို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ဖြော့ဖြစ်ကြတော့မှာမို့ ဘိုးဘိုးကပဲ စားပွဲကို လက်ဖြင့်ထုလိုက်ရင်း ပွဲဝင်ထိန်းရတော့

သည်။

“တော်ကြစမ်း ... တော်ကြတော့။ ဦးနင်းပဲထောင် ... ပဲ
နင်းဦးထောင် ဆိုတာ ဒါမျိုးတွေ။ ယုရာ ... ညည်းကိုယ်
နဲ့မဆိုင်ရင် ဝင်မပြောနဲ့။ မုဒြာ ... ညည်းကလည်း ဘယ်
သူ့ကိုမှ ပုတ်ခတ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ နင့်ကိစ္စကို အပြတ်
ပြောမယ်။ ညည်း ထပ်လှေ့လာဖို့ရအောင် ရိုးလေးနဲ့ ဆံ
ပေးမယ်။ ညည်းတို့နှစ်ယောက် ဆံပြီးပြီဆိုမှ စကားပြန်
ဆက်မယ်။ ငါ့စကားပြီးပြီ ...

ကဲ ... ယုရာ ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုစိတ်ကူး
စိတ်သန်းတွေနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဒီလောက် အသက်ကွာတဲ့သူကို
စဉ်းစားတာလဲ ... ပြောပါဦး။”

မုဒြာအလှည့်ပြီးတော့ ယုရာအလှည့် ရောက်လို့လာ
လေလျှင် ‘ယုရာက ဘိုးဘိုးအမေးကို အဖြေရကျပ်စွာ မချိပြီး
အရင်ပြီးမိသည်။ တကယ်လည်းပဲ ဘိုးဘိုး မေးသလို ယုရာ
လည်း ကိုယ့်ဘာသာတော့ ကိုယ်မေးကြည့်ဖူးသားပဲ။ ကိုကြီးလို
ကပ်စေးနဲ့ကော်တရာ အသက်ကြီးကြီး လူပျိုကြီးကိုမှ အမြဲတမ်း
ချေမိုးနေတတ်တဲ့ ယုရာက ဘာကြောင့် ကြွေကျရမှန်းလဲ ယုရာ
မဖြေတတ်။ သေချာတာက ကိုကြီးကို ချစ်နေခြင်းပင်။

ယုရာ ရှေးချယ်မှုကြောင့် မေမေဟာ သွေးဆောင်
ဆက်သည်အထိတောင် ရှောင်ရကာ ဂယက်ထဲပေးမယ့်လည်း
သူရာရဲ့အချစ်က ယုတ်လျှော့မသွားပေ။ အချစ်ကပဲ စွမ်းအား
အစုံမျိုး ရှိတယ်လို့ ယုရာ ယူဆရလေသည်။

ဘိုးဘိုးနဲ့ ဆုံတွေ့ပေးအပြီးမှာ ဘိုးဘိုးရဲ့ No ကို
သူရာ တကယ် မကြားရဲပေ။ ‘ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့’ မေးခွန်း
အတွက် ယုရာက အဆင်အပြေဆုံးသော ရင်ထဲက စကားတွေ
ဆို အမှန်ဝန်ခံမိသည်။

“ယု ... ယုရာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်။ ဘိုးဘိုးတို့
မေမေတို့ ဆူမယ်ဆိုတာကို သိသိချည်းနဲ့ ခေါ်လာမိတာဟာ
ယုရာ သူ့ကိုချစ်လို့ပါ။”

“မိယု”

“ကဲ ... ကဲ ... နေပါဦး နုနအေးရယ်။ ဒေါသကိုလျှော့
စမ်းပါ။ ယုရာ ... ဒါဟာ ညည်းရဲ့ တကယ်ဆုံးဖြတ်ချက်
နော်။ မောင်ရွှေဘုန်းတက်ကို တကယ်ပဲ အိမ်ထောင်ဖက်
အဖြစ်ရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား။”

“ဟို ... ဘိုးဘိုး သဘောကရောဟင်”

ယုရာက မရဲတရဲ လေသံဖြင့် ဘိုးဘိုးကို မေးလိုက်
နှင့် ဘိုးဘိုးက ယုရာကို ခပ်စူးစူး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

ကို ကိုယ်တွယ်တာလာမိပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့
ရေးသမျှ ဇာတ်ကောင်တိုင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်ခွဲတွေအဖြစ်
သဘောထားလို့ စိတ်ခံစားချက် မျိုးစုံကို ပုံသွင်းဖြစ်ခဲ့ပေ
မယ့် ဒီတစ်ခါကျတော့ ကိုယ့်ဇာတ်ကောင်ကို ကိုယ့်ထက်
သက်ကြီးငါကြီး Respect သဘောနဲ့ကို တွယ်တာမိပြီး
ဂရုစိုက်ရေးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်လိုကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် မယ်မင်းရဲ့ ခံစားချက်တိုင်း
အတွက် ပုံဖော်မှုတွေကို ရှင်သန်ခွင်ပေးထားတဲ့ ပရိသတ်
ကြီးအတွက် အမြဲတမ်းပဲ ဇာတ်လမ်းကောင်းလေးတွေကို
ရေးနေချင်မိတာကိုတော့ မှတ်မှတ်ရရ ပြောပြရင်း စာကို
ပိုပိုရူးရူးပဲပါစေရင်။ ။

မယ်မင်းဘုံ

(၁)

ဦးမထီညွတ်က မနက်အိပ်ရာနိုးပြီ ဆိုတာနဲ့ တစ်
ကိုယ်ရည်တစ်ကာယ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပြီးသွားသည့်နောက်မှာ
တော့ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက်မှာ ဘရိတ်ဖတ်စံစားဖို့ အောက်ထပ်
သို့ ဆင်းလာလေသည်။ သူ ဒိုင်းနင်းရွမ်းထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့်
မုန့်ဟင်းခါးရဲ့မျှားပျံ့နေသောအနံ့က သူ့ကို ဆွဲဆောင်စေ၏။

"ဟော ... အဖေတောင် နိုးလာပြီ။ မောနင်း ... အဖေ။
ဒီနေ့ ဘရိတ်ဖတ်စံကတော့ မုန့်ဟင်းခါး စိစဉ်ထားတယ်။
ရျှံ စိစဉ်ထားပေးတာလေ ဖေဖေ"

"အမယ်လေး ... သူ ရျက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့များ။
အဖေ ... ဒီမှာ ကော်ဖီ ... နဲ့ ကိုယ်တိုင် ဖျော်ထားတာ"

"ဟွန်း ... ကော်ဖီဖျော်တာကြီးက ဘော်ဘော်ကို ကြီးကျယ်
ခမ်းနားတဲ့ ကိစ္စကြီးကို"

“လှေလာကြည့်ရသလောက်ကတော့ အပြစ်ပြောဖို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း ငါ့ဘက်က ချက်ချင်းကြီး ခွင့်ပြုပေးဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်သေးဘူး။ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ အနေအထားမှာပဲလို့ သတ်မှတ်လိုက်ပေါ့ ...

ကဲ ... နုနုအေး ... ညည်း သဘောမတူတဲ့ အချက် တွေကို ပြောတော့”

“ကျွန်မကတော့ ယုရားကို အဲဒီလူကြီးနဲ့ လုံးဝသဘောမတူနိုင်ဘူး အဖေ။ နုရဲ့သမီးက နုနုငယ်ငယ်လေး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်သမီးကိုက ရွေးတာကိုး”

“ဟဲ့ ... နင် သူများကိစ္စမှ ဝင်မပါရရင် မနေနိုင်ဘူးလား”

“ဟေ့ ... နင်တို့က တစ်ခွန်းပြော တစ်ခါထသတ်နဲ့။ ဘယ်လိုမှကို စည်းလုံးမှု မရှိကြတာပဲ ...

ဒီမှာဟေ့ ... အားလုံးကို ငါ နောက်ဆုံးစကားပြောလိုက်မယ်။ ဒီအိမ်မှာနေတဲ့သူ အားလုံးဟာ ငါ့အမိန့်ကို နာခံရမှာပဲ။ နင်တို့ မွေးထားတဲ့ အမေမို့လို့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်လို့ ရတယ်။ အေး ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကသာ အတည်ပဲ။ ငါ သဘောတူလို့ယူမှ ဒီအိမ်ရဲ့မြွေးမင်္ဂလာအဖြစ် သတ်မှတ်မှာ။

ငါ့သဘော ငါ့ဆန္ဒ မလိုက်နာလို့ကတော့ အားလုံးကိုယ့်သဘော ကိုယ်ဆောင်ပြီး ဆင်းကြ။ ဒီကိစ္စကို ငါပဲ ဆုံးဖြတ်မယ်”

ဦးမဏိဉာဏ်က အပြတ်ပြောကာ ထထွက်သွားလျှင် နောက်မှာ ဗြစ်စိထိုး ကျန်ခဲ့သူတွေကတော့ သူ့ရွေးမနှစ်ယောက်ပဲဖြစ်သည်။ အစဉ်အလာကြီးတဲ့ သူတို့မျိုးရိုးမှာ သူ့သားနှစ်ယောက်လေး ယုလာကြတဲ့ မိန်းမတွေဟာ တကယ်ကိုမှ တကယ်ကို မိန်းမပီစ အပြည့်ရှိသူတွေမို့ သူဟာ သားတွေဆုံးရှုံးသွားချိန်မှာ ဖျန်နေတဲ့ သူ့မြွေးမနှစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်အတွက် အားလုံးကို ပီတိုအာဏာသုံးကာ ထိန်းချုပ်နေရတာဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုမှ စည်းလုံးညီညွတ်မှုမရှိတဲ့ အိမ်ထောင်”
အိမ်အတွက် သူ တကယ်ပဲ ရင်လေးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

(၆)

“ဟယ် ... ဟိုအဆင်က မိုက်လှသည်လား။ ဒါမျိုးအလန်းလေး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး”

ထက်ထက်တို့က ထုံးစံအတိုင်း ဗရတ်ကျကာ တားပါတင်နားကို လက်ညှိုးထိုး၍ ကွဲစိကွစ စကားဆိုနေကြလျှင် မုဒြာကလည်း အဲဒီဘက် မျက်လုံးရောက်လို့သွားကာ ကြည့်မိလျှင် ထင်မှတ်မထားသော သူ့ကို မြင်လိုက်မိတာကြောင့် ကိုယ့်မျက်လုံးကိုယ်တောင် မယုံနိုင် ဖြစ်ရလေသည်။

“ဟင် ... သူ”

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ။ နင်နဲ့ သိလို့လား”

“အင်း ... နင်တို့ကို ငါပြောတဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့ Priority

(ဦးစားပေး) ပုဂ္ဂိုလ်လေး ဆိုတာလေ”

“Oh My God ... ဒါဆို ရှင်ရဲ့ Future husband လို့ ဆိုချင်တာလားဧ”

“အင်း”

“ဟာ ... မိုက်တာ။ အဘွားကြီးတို့ကတော့ ကံကောင်းတာပဲ”

“တော်စမ်းပါ။ လာ ... သွားရအောင်။ သူ ဘာလာလုပ်တာလဲ မသိဘူး”

မုဒြာကို သူ မြင်သွား၍ မခက်လှမ်းပြတာမို့ မုဒြာ နှုတ်မဆက်လို့ မရတဲ့ အနေအထားကြောင့် မုဒြာက သူငယ်ချင်းတွေကိုပါခေါ်၍ သူ့ဆီ သွားလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ မုဒြာ”

ရှင် ...။

မုဒြာက ထူးခြားတဲ့ နှုတ်ဆက်ဟန်ကြောင့် အံ့သြချွန်မှာ ဘေးက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကပါ ပြုံးစိစိ ဖြစ်နေတာကို သူက သတိထားမိသွားတာကြောင့် မုဒြာက အခြေအနေတို့ ပြန်ထိန်းရင်း ...

“အင်း ... မ ... မင်္ဂလာပါ။ ဟို ... ကို ... ကိုရိုးမာန် ...

ဒီကို ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲဟင်”

www.burmeseclassic.com

“ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော်တို့ စကားအေးအေးပြောလို့ရအောင် မုဒြာကို ကြိုခိုင်းလို့ပါ”

စကားတွေက လုံးဝကို ရိုးရှင်းပေါ်တင်မို့လို့ မုဒြာက သူ့ကို တဒင်္ဂတော့ မှင်သက်မိသွားသည်။ ကိုရိုးမာန်ကို မေမေကတော့ လုံးဝနီးဟု သတ်မှတ်ထားတယ်ဆိုတာ မှန်ပေမယ့် တကယ်တော့လည်း သူ့ပုံစံလေးက မေမေ နှိမ်ချနေသလိုမျိုး လောက်ထိတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့စတိုင်လ်လေးနဲ့သူ ရှိသလို အရည်အချင်းလည်းရှိစွဲ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မုဒြာကတော့ ယုရာလို ဘဲအိုကြီးနဲ့ ပေါင်းဖက်အကြောင်းဆက် ရမှာထက်စာရင် ဒါလေးကမှ တော်သေးသည်ဟု နှလုံးသွင်းထားတာမို့ သူနှင့်ဆက်ဆံရေးဟာ ဘာမှရှေ့မရှိပေ။

“မုဒြာ ... အဲဒါဆိုလည်း နင်တို့ သွားနှင့်တော့လေ။ ငါတို့လည်း ပြန်တော့မယ် ... ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ထက်ထက်နဲ့ မြဲရီတို့က အလိုက်တသိ ရှောင်ထွက် သွားလျှင်တော့ မုဒြာနှင့် သူသာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေလျှင် သူက အလိုက်တသိပင် ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးကာ မုဒြာကို ထိုင်စေ၏။ ပြီးတော့မှ ကားမောင်းတဲ့ဘက်ကို အပြေးအလွှားသွားကာ ကားပေါ်တက်ပြီးတော့မှ ...

“ကျွန်တော့်ကို အချိန်ပေးတာ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ တယ် မုဒြာ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုသွားစားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့။ မုဒြာ ဘယ်သွားချင်လဲ”
“ရပါတယ်။ နီးနီးနားနားရှိပြီး အဆင်ပြေတဲ့ဆိုင်ဆို ရပါတယ်”

မုဒြာက pass ပေးလိုက်လျှင် သူက ထပ်မပြောဘဲ ခေါင်းအသာညှိတ်ကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သူ လောက်တော့ ဉာဏ်မတိမ်ဘူးဆိုတာ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဒီနားနား အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ စိမ်းလန်းစိုပြေထဲပဲ မုဒြာကို ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆောင်းပါတယ်လေ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားပြောကြည့်ဖို့အတွက် သို့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် နေရာမျိုးကပဲ အဆင်ပြေတာပေါ့။

Zephyr ရဲ့ ကန်ရေဘက်အခြမ်းမှာ နေရာယူပြီး ဆုတ်မှာ မုဒြာနှင့်သူက စကားပြောဖို့ အချိန်သို့ အဆင်သင့်ဖြစ်စေ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“ဘိုးဘိုးက ကျွန်တော့်ကို မုဒြာဆီ သွားကြိုပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော် လာကြိုတာကို မုဒြာ စိတ်မဆိုးပါဘူးနော်”
“ဟင့်အင်း ... မဆိုးပါဘူး။ ဘိုးဘိုးစကား နားထောင်တယ်ဖြစ်အောင် တာဝန်အရ ရှင်လုပ်တာပဲဟာ”

မုဒြာက သူ့ရဲ့ကင်္ဂျီးကရောင်နိုင်လှတဲ့ စကား
အတွက် တမင်ကို အငေါ့တူးပြောလိုက်လျှင် သူက အလျှင်အမြင်
ပင် ငြင်းဆန်ရင်း ...

“မဟုတ်ပါဘူး။ တာဝန်လိုတော့ မပြောပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်
တော်လည်း မုဒြာကို တကယ် လာကြိုပေးချင်လို့ပါ။
မုဒြာနဲ့ ကျွန်တော်က အခုမှ ရင်းနှီးခွင့်ရတာဆိုတော့
ကျွန်တော်ကတောင် မုဒြာစိတ်ဆိုးပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ငြင်း
လိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေတာပါ။”

ဟဲ့ ... ဘယ်လို။

သူက ကြောက်တိကြောက်ကန်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ထွတ်
လာတဲ့ အဆုံးသတ်စကားကြောင့် မုဒြာက ဒိတ်ခနဲတော့ တစ်ချက်
ဖြစ်သွားရသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မုဒြာက ဆရာမကြီးဆန်စွာ
အချေပြုံးတစ်ခုဖြင့် ...

“အဓိကကတော့ ဘိုးဘိုးရဲ့ဆန္ဒပါပဲ။ ကိုရိုးမာန် သိသ
လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ယုရာက သူ့ချစ်သူနဲ့ လက်
ထပ်တော့မှာလေ။ ဘိုးဘိုးက မြေးနှစ်ယောက်လုံးကို အထူး
မင်္ဂလာဆောင်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း မုဒြာ
ဘက်က သဘောတူ လက်ခံမှပါ ...

ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ မုဒြာဘက်က ပြောစရာ
စကား သိပ်မရှိဘူးလေ”

“ကျွန်တော် သိထားပါတယ်။ ဘိုးဘိုးဆန္ဒ ဆိုပေမယ့်
ကျွန်တော့်ဘက်က ... ဟဲ့ ... (သံရှည်ဆွဲလိုက်ရင်း)

ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်နော်။
မုဒြာစာတ်ပုံကို ဘိုးဘိုး ပြကတည်းက မုဒြာကို ချစ်မိခဲ့တာ
ပါ။ ဟဲ့ ... အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်တာကို မုဒြာစိတ်
မဆိုးပါနဲ့နော်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ပြောပြတာပါ။”

အမယ်လေး ... ဘိုးဘိုးရဲ့ အရည်အချင်းရှိ မြေး
အလောင်းအလျာဟာ သွက်လိုက် တတ်လိုက်တာမှ တကယ်
အတတ်ပလက်ပါ ဘိုးရေ။ မုဒြာက အခုလောက် စကားတွေ
ကြားရလိမ့်မယ်လို့ကို တွက်မထားမိချေ။ ဘာပဲပြောပြော ဒီနေ့
က ပထမဆုံးနေ့ဆိုတော့ သူ intro လောက်ပဲ မိတ်ဆက်စကား
ပြောနဲ့ ဒါလောက်ပဲ ထင်မိတာ မှားလေစွ။

မုဒြာက ပြန်ပြောရမယ့် စကားတွေအတွက် တော်
တော်လေးတော့ အကျပ်ရိုက်သွားရတာ ဖြစ်သည်။

“ဘိုးဘိုးရဲ့ဆန္ဒကို လက်ခံ မခံ စဉ်းစားတဲ့ အခါမှာ မုဒြာ
ဘက်က ထည့်ပြီးစဉ်းစားကြည့်ရမယ့် စကားတွေကို
ကိုရိုးမာန်က ပြောနေတာပဲ”

“မုဒြာ ... တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးနဲ့ ကူညီပံ့ပိုးပေးမှုတွေနဲ့ပဲ ကြိုးစားလာခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် မုဒြာကို ကျွန်တော့်ဘက်က ဘိုးဘိုးဆန္ဒထက် ကျွန်တော့် ခံစားချက်က ပိုသာပါတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ကြားမှာ လုံလောက်တဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာ လိုအပ်နေတဲ့အတွက် ဒီနေ့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့စကားဟာ ဘောင်ကျော်သွားခဲ့တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း မုဒြာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“အမယ်လေး... ဘယ်သူများလဲမှတ်တယ်။ မုဒြာပဲ။ ဟဲ့ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာတဲ့”

စကားပြောနေတုန်း ဝင်လာတဲ့ စကားသံကြောင့် မုဒြာရော ရိုးမာန်ပါ ကြည့်မိလိုက်လျှင် အင်မတန်မှ တိုက်ဆိုင်စွာ ချိန်းထားရင်တောင် လွဲဦးမည့် ယုရာတို့စုံတွဲကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ မုဒြာက မချိုမချင် မျက်နှာထားတစ်ခုဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ဘိုးဘိုးက သူ့ကို ငါ့သင်တန်းကို ကြိုခိုင်းတယ်လေ။ အခု သင်တန်းကအပြန် မုန်ဝင်စားတာ”

“ဪ ... အခုမှ နှစ်ယောက်သား လာကြတာပေါ့။ ကိုကြီး ... ဟိုဘက်ဝိုင်းမှာ သွားထိုင်ကြမယ်လေ”

ယုရာက လေသံက ဘယ်အချိုး ဘယ်အချိတ်ဆိုတာ မုဒြာ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ သူ ပြောချင်တာ ဘိုးဘိုး စီစဉ်အတိုင်း မုဒြာက စုံတွဲခတ်နိုင်ရှာတယ်ဆိုတဲ့ လေနဲ့။ မုဒြာက စိတ်တင်းလာတာမို့ ပြန်ချေပလိုက်၏။

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ နင်ရော ... ဦး ... အဲ ... ဟောရိုး ... ကိုရွှေဘုန်းတက်နဲ့ လာတာ ဘိုးဘိုးသိသွားရင် အဆူခံလိနေဦးမယ်နော်။ အန်တီနုကို ငါ ပြန်မတိုင်ပါဘူး”

“နင် ...”

“အဟဲ ... မုဒြာတို့ အေးဆေးစားကြ သောက်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ ညီလေး ... သွားပြီနော်”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ဗျ။ အစ်ကို”

ယုရာနှင့် မုဒြာ ပြဿနာတက်မှာစိုး၍ ကိုရွှေဘုန်းတက်က ယုရာကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်သွားပေမယ့် ယုရာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာပေးက ချီခါနေတာမို့ မုဒြာမှာ တကယ်ပဲ သည်းတယားယား ဖြစ်ရပေသည်။ မုဒြာနှင့် သူဟာ ငယ်ငယ်တည်းက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြိုင်ကြိုလာခဲ့တာ။ မုဒြာကိုတော့ ဘယ်တော့မှ သေးသေးတောင် လာတင်လို့မရဘူး။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မှ တွေ့တတ်တယ်နော်”

ရိုးမာန်က အခုလို လာဆုံတာကိုပဲ ကျေနပ်နေတယ် အလား။ ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလျှင် မုဒြာက စိတ်ထဲ အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာပေသည်။

“ကိုရိုးမာန်”

“ဗျာ”

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြနိုင်စရာ ကျွန်မ ရှင်ကိုလက်ခံမယ်”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

မုဒြာရဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ထွက်လာတဲ့ စကား အဆန်းကြောင့် သူဟာ တကယ်ပဲ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ မုဒြာက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြရင်း ...

“ဟုတ်တယ်။ ရှင် မုဒြာကို ကိစ္စတစ်ခု လုပ်ပေးရမယ်”

“ပြောပါ ... မုဒြာ။ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်မ အဲဒီစုံတွဲကို တစ်စက်မှ ကြည့်မရဘူး။ အဲဒီတော့ ရှင် ယုရာရဲ့ဘဲကို လက်သီးနဲ့ သွားထိုးပေး”

“ဗျာ”

လုံးဝကို ထင်မှတ်မထားတဲ့ စကားကြောင့် ရိုးမာန် တအံ့တဩ အာမေဇိုတ် ဖြစ်သွားကာ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင် တော့ မုဒြာကပဲ ထပ်မံအတည်ပြုစကား ထပ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရှင် ယုရာရည်းစားကို နိုင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ရှင်အချစ်ကို လက်ခံမယ်”

“အာ ... မု ... မုဒြာ”

“ဘာလဲ ... မလုပ်ပေးဘူးလား။ အိုဆေ ... ရတယ်လေ။ အဲဒါဆိုလည်း ပြန်မယ်”

မုဒြာက ခြိမ်းခြောက်ကာ ထဟန်ပြင်လိုက်လျှင် မုဒြာကို လှမ်းတားရင်း ...

“ဟ ... ဟ ... နေပါဦး။ ကောင်းပြီ ... ကျွန်တော်သွား ထိုးမယ်”

မုဒြာက သူ့စကားကြောင့် ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးကာ ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“Ok ... ဒီလိုမှပေါ့။ အခု သွား”

“ဟို ... ဒါပေမဲ့ မုဒြာရယ်၊ ဆိုင်ထဲမှာကျတော့ သိပ်မ ကောင်းဘူးလေ။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတွေ ဖြစ်ကုန်မှပေါ့။ ဘိုးဘိုး ကို ငဲ့ရဦးမယ်လေ”

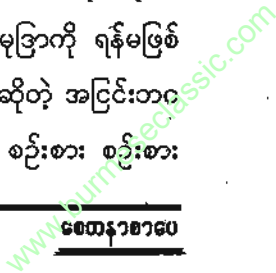
“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဆိုလည်း အပြင်ခေါ်ထုတ်သွား။ ဒီမှာ ... ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်လာရင် ရှင် အနိုင်ပဲလိုချင်တယ် နော်။ ယုရာ ရည်းစားရုံးမှ ကျွန်မ ရှင်ကို လက်ခံမှာ”

မုဒြာရဲ့ စကားအဆုံးမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ထု ချလိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ ဟိုဘက်ဝိုင်းကို ထ သွားတာနှင့် မုဒြာကတော့ တစ်မှတ် ထပ်တိုးပေးလိုက်မိပြီဖြစ် သည်။ သိပ်ပြီး ရည်းစားမာန်တက်နေတဲ့ ယုရာ သူ့ဘဲထက် မုဒြာလူက ပိုသတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ သိရင် ကျေနပ်ပြီ။

ရိုးမာန်က လုံးဝကြီးကို မဖြစ်မနေ အခြေအနေ ကြောင့် တကယ်ပဲ စိတ်မောလူမော ဖြစ်ရလေ၏။ ဘိုးဘိုးပြော ထားတဲ့ စကားတွေကြောင့် သူ လက်ထပ်ခွင့်ရမည့် ဉာဏ်မုဒြာ ဘာ ဘယ်လိုဆိုးကြောင်း၊ ဘယ်လိုဂျစ်တိုက်တတ်ကြောင်း သိ ထားပြီးသား ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေစပြီး ဖြစ် သည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ တစ်ခါ နှုတ် သွားပြီး ရန်မစဘူးသလို ဘယ်သူနဲ့မှလဲ ဒီအသက်အရွယ် အထိ ထိုးကြိတ်ရန်ဖြစ်ဖူးခြင်းလည်း မရှိခဲ့ပေ။

နောက် သူသွားပြီး ရန်စရမည်သူက သူနှင့်မကြာ ခင်မှာ မယားညီအစ်ကိုဟူသော ဆွေမျိုးအနေအထားသို့ ရောက် ခဲ့ ကိုရွှေဘုန်းတက်ကို ဖြစ်သည်။ သူက မုဒြာကို ရန်မဖြစ် နှိင်း ငြင်းလိုက်ရင်လည်း တစ်ခါတည်း နိုးဆိုတဲ့ အငြင်းဘဝ ပေါ် ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဘယ်ဘက်က စဉ်းစား စဉ်းစား

သူ ငြင်းမရတဲ့ အနေအထားမို့ ရိုးမာန်က မာန်တင်းကာ သူတို့
ဝိုင်းကနေထွက်၍ ယုရာနှင့် ကိုရွှေဘုန်းတက် ဝိုင်းကို ထွက်လာ
ခဲ့လိုက်သည်။

“အစ်ကို ... အစ်ကို”

သူ့ရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ကိုရွှေဘုန်းကရော ယုရာကပါ
ကြည့်ကာ ...

“ဟား ... ညီလေး ပြော”

“ဟို ... ဟိုဟာလေ။ ကျွန်တော် အစ်ကိုနဲ့ နှစ်ယောက်
တည်း စကားလေးခဏလောက် ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟင် ...”

သူ့စကားကို နှစ်ယောက်လုံးက အံ့ဩသွားကာ
စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွားပြီး ကိုရွှေဘုန်းတက် ဘာမှမပြောရ
သေးခင်မှာပဲ ယုရာက မုဒြာဝိုင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း
က ...

“ဘာများ ပြောစရာရှိလို့လဲ ကိုရိုးမာန်ရဲ့”

“ဟို ... ကျွန်တော်တို့ချင်း နည်းနည်းလောက် စကားလေး
ပြောချင်တာပါ။ ခဏပါပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ။ ယုရာကလည်း ... အားနာစရာ။ လာပါ
ပြောလို့ရတယ် ညီလေး။ ဘယ်မှာပြောမလဲ”

ကိုရွှေဘုန်းတက်က ကြားထဲက သူ့ကို အားနာစွာ
ဖြင့် ထိုင်နေရာမှထကာ သူ့ကို စကားပြောခွင့်ပေးတာမို့ ရိုးမာန်
အဲဒီအစ်ကိုနှင့် ညှိနှိုင်းရေးလုပ်လို့ရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်
ရကာ အပြင်ခေါ်ထုတ်ရလေသည်။

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါ အစ်ကိုရာ။ အပြင်ခဏလောက်။
မယုရာ ... ခဏနော်”

“တိုကြီး ... မကြာနဲ့နော်”

“အင်း ... အင်း”

ရိုးမာန်က ကိုရွှေဘုန်းတက်ကို အပြင်ဘက်ခေါ်ထုတ်
သွားလျှင် မုဒြာကတော့ ကျေနပ်နေတဲ့ အပြုံးဖြင့် ကျန်နေခဲ့တာ
ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း အဲဒီနှစ်ယောက် စကားတော့ပြောနေ
မှာပဲဆိုတာ သူက သဘောပေါက်ရလေသည်။

“ညီလေး ... ဘာပြောမလို့လဲ”

ကိုရွှေဘုန်းတက်က သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားလေသံ
ဖြင့်မေးလျှင် သူက ဒီအချိန်မှာ ဘဝတူဖြစ်နေတဲ့ ကိုရွှေဘုန်းတက်
တို့ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။

“ဒီ ... ဒီလိုပါ အစ်ကိုရာ။ ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ ညီအစ်ကိုလို သဘောထားပြီး ပြောပါရစေ”

“ပြောပါကွ။ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်နဲ့ မုဒြာကို ဘိုးဘိုးသဘောတူထားတယ်ဆိုတာ အစ်ကို သိပြီးဖြစ်မှာပါ။ ပြောရရင်တော့ အစ်ကိုရာ ယုရာနဲ့အစ်ကိုကကျတော့ အဆင်ပြေပြီးထားသား။ သိပ်ပြီးပြဿနာမရှိဘူး။ ဘိုးဘိုးဘက်က ဆုံးဖြတ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တာ။ နောက်ပြီး ယုရာနဲ့ မုဒြာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ဆိုတာ အစ်ကို သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။”

“ကိုယ်သိပါတယ်။ ညီလေးက ဘာပြောချင်တာလဲ။ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။ ပြောလို့ရပါတယ်”

သူက ပြောဖို့ရာအတွက် အခက်အခဲတွေရှိစွာ ပြောမထွက် ဖြစ်နေ၍ စကားတွေ ထစ်အ ထစ်အ ဖြစ်နေလျှင် ကိုရွှေဘုန်းတက်က လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ သူက အားတက်သွားကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျ။ ပြောချင်တာကတော့ အစ်ကိုရာ။ ဒီလိုပါ အခု ကျွန်တော့်ကို မုဒြာက သူ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံလာဖို့တဲ့ ဟို ... စိတ် ... စိတ်မဆိုးနဲ့နော် အစ်ကို”

“အေးပါကွာ ... ပြောပါ ... ဘာဖြစ်တုံး”

“အစ်ကိုကို ထိုးရမယ်တဲ့”

“ဟေ”

“ဟုတ်တယ်။ မုဒြာက အစ်ကိုကို နစ်နာလို့စိတ်နဲ့တော့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘိုးဘိုး ပြောပုံအရဆို သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနိုင်လိုချင်စိတ်ပဲ ရှိကြတာလေ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကို နည်းနည်းညှိချင်လို့ပါ။”

“အင် ... ဘယ်လို”

ကိုရွှေဘုန်းတက်က သူပြောတာကို နားမလည်စွာ အားသင့်နေတုန်း သူ့ဖုံးက မြည်လို့လာတာမို့ သူကနုပါတ် ညှိလိုက်လျှင် ဘိုးဘိုးဆီက ဖြစ်နေတာကြောင့် ကိုရွှေဘုန်းတက်ကိုပါ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ခဏလေး ... ခဏလေး အစ်ကို။ ဘိုးဘိုးဆီကဖုန်း”

သူက ဖုန်းကိုင်လိုက်လျှင် ဘိုးဘိုးရဲ့ထည်ထည်ပါဝါထဲက သူ့ရင်ကို ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်စေ၏။

“ဟယ်လို ... ဘိုးဘိုး”

“ဟေး ... ဘယ်လိုလဲ ရိုးလေး။ အဆင်ပြေလားဟေ့ အစစ”

“ဟို ... ဟိုဥစ္စာ။ မ ... မပြေဘူး ဘိုးဘိုး”

“ဟေ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံးကွ။ မုဒြာက မင်းနဲ့ပြန်မလိုက်လားဟေ့”

“လိုက်လာပါတယ် ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော်တို့ အခု စိမ်းလန်းစိုပြေမှာပါ ဟို ... အဆင်မပြေဘူးဆိုတာက အခု ကျွန်တော်တို့ရှိနေတဲ့ နေရာမှာ ယုရာတို့ပါ ရောက်နေတယ်။ ဟို ... ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် ...”

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ။ မင်း အခုလောက်ထိ ပြောနိုင်တယ်ဆိုတော့ မင်းအနားမှာ မိမုဒြာ မရှိဘူးလား”

ဘိုးဘိုးက အကဲခတ်နိုင်စွမ်းရည် မြင့်မားလွန်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်းအတွက် သူဟာ အမှန်ပဲပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ကိုရွှေဘုန်းတက်ပဲ ရှိတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော်က ဆိုင်အပြင်အဝင်မှာပါ”

“ဟေ ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

“ဒီ ... ဒီလိုပါ ဘိုးဘိုး။ မုဒြာက ကျွန်တော့်ကို ကိုရွှေဘုန်းတက်နဲ့ ရန်ဖြစ်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ပြီး ညှိနေကြတာပါ”

“ဘာကွ ... တောက် ... တော်တော်ဆိုးတာပဲ”

“ဟို ... ဟို ... မုဒြာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်။ ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးကို ပြောပြတယ် ဆိုတာက ဘိုး စိစဉ်ပေးတဲ့ကိစ္စအပေါ်မှာ လိမ်မပြောချင်လို့ပါ။ မုဒြာကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့နော် ဘိုးဘိုး”

“ကဲပါ ... ကဲပါ ... ဟုတ်ပါပြီ။ အခု မင်း ဘိုးဘိုးပြောတာကိုပဲ နားထောင်။ အခု မင်းဘေးမှာ ဟိုသူငယ်ကော ရှိနေလား”

ကိုရွှေဘုန်းတက်ကိုပါ ဘိုးဘိုးက မေးနေပြီမို့ ရိုးမာန်တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဘိုးဘိုးကို ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆုံနေတုန်း ငါ့ဆီအခု ချက်ချင်းလာခဲ့ကြ။ ငါ မင်းတို့နဲ့ ပြောစရာရှိတယ်”

“ဗျာ ... အခုလား ဘိုးဘိုး။ ဟို ... မ ... မဖြစ် ...”

“ဘာ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... မနက်စောစောစီးစီး၊ တော်ကြစမ်း”

ဦးမင်္ဂလာက အဲဒီအပြိုင်အဆိုင် အလှအယက် အသံတွေကို ကြားရတာဟာ ရိုးနေစွာဖြင့် တားမြစ်နေကြအတိုင်း ဟန်လိုက်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငြိမ်သွားကြ၏။ သူက ဘရိတ်ဖတ်စိတ်ဝိုင်းမှာ နေရာဝင်ယူလိုက်ရင်း မစုံလင်သည့် လူ အရေအတွက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာတစ်ချက် ခဲ့သွားကာ ...

“ယုရာနဲ့ မုဒြာကော”

အဲဒီအမေးစကားကြောင့် ချိနဲ့နုက တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သူ့ကို မဝံ့မရဲလေသံဖြင့် ဖြေကြ လေသည်။

“ယု ... ယုရာ မနီးသေးဘူး”

“မုဒြာလည်း အိပ်နေတုန်းပဲ”

သူက အဲဒီအဖြေစကားတွေအတွက် တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်စွာ လေပူမှုတ်ထုတ်မိသွားလေသည်။ လုံးဝကိမှ အားကိုး မရတဲ့ အဲဒီကလေးမနှစ်ယောက်အတွက် သူ့မှာ အင်မတန်မှပဲ ရင်လေးရလေသည်။ မနက်ဆို နေဖင်ထိုးမှထ။ နီးတာနဲ့ ပြင်ဆင် ပြီး တစ်နေ့ကုန် လည်ပတ်ပျော်ပါးနေတဲ့ သူ့ခြေမနှစ်ယောက် ကို သူ ဘယ်လိုထိန်းကျောင်းရမလဲဆိုတာ မသိတော့ချေ။

“တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူတို့ရဲ့ အချိန်တွေက အဲဒီလောက် တောင် များပြားပြည့်လျှံနေတာလား။ အခုပဲ မနက်ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ်။ ဒီအချိန်ထိ မနီးကြသေးဘူးလား။ နေ့တိုင်း အိပ်ရာထ နောက်ကျနေတာကြီးကတော့ မဟုတ်သေးပါ ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဖေ။ နောက်နေ့ စောစောနိုးထားလိုက်ပါ မယ်”

ဦးမင်္ဂလာက ခေါင်းအသာဆတ်ပြု၍ နံနက်စာ မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ ဆက်စားလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့နေ့စဉ်ဖြတ်သန်းမှု ဟာ သိပ်ပြီးမျှော်လင့်ထားတာမျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်းတော့ မကျ ဆေ။ သူ့ဘဝရဲ့မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်တဲ့ ယုရာနှင့် မုဒြာ မြေးမနှစ် ယောက်ဟာ တစ်စက်ကလေးမှကို သူ့ဖြေရာ မနင်းနိုင်တာကို တော့ သူ တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်မိလေသည်။

“အဖေ ... အဖေကို ပြောစရာရှိတယ်”

“အင်း ... ပြောလေ။ ဘာကိစ္စတုံး”

“ယုရာ ကိစ္စပါ။ မနေ့က ကတည်းက အဖေကို ပြောမလို့ ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ကဲပါ ... နုနုအေးရယ်။ ပြောချင်တာကို လိုရင်းပြောစမ်း ပါ။ ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စတုံး”

“ရိုးလေး ... မင်း ဘာမှပြောမနေနဲ့။” အခု ငါ ရွှေဘုန်းတက်နဲ့ ဖုန်းပြောမယ်။ သူ့ကို ဖုန်းပေးလိုက်။ ငါ သူနဲ့ ပြောမယ်”

ဘိုးဘိုးစကားအတိုင်း မလွန်ဆန်နိုင်စွာဘဲ ရိုးမာန်က ကိုရွှေဘုန်းတက်ကို ဖုန်းလှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေ့ ... အစ်ကို။ ဘိုးဘိုး ပြောမလို့တဲ့”

ရိုးမာန်က ကိုရွှေဘုန်းတက်ကို လှမ်းပေးလိုက်လျှင် ကိုရွှေဘုန်းတက်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ဖုန်းကိုင်စွာ လေသည်။

“ဟယ်လို ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“မောင်ရွှေဘုန်း ... မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ် အခုပဲ စကားပြောချင်တယ်။ ရိုးလေးနဲ့အတူ အခု ကုမ္ပဏီသို့ လာခဲ့ကြ။ ယုရာနဲ့ မုဒြာကို အဲဒီမှာပဲ ထားခဲ့လိုက်”

“ခင်ဗျာ ... ဟို ... ဟို ...”

“ဒီမှာ ... ဟိုတွေ ဒီတွေ လာမလုပ်နဲ့။ မောင့်ရင်ကို ကျွန်ုပ် မြေးနဲ့ သဘောတူမတူ ဘာမှမပြောရသေးဘူးနော်။ ကျွန်ုပ် မြေးမတွေရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ပေး သာ အတည်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ။ အခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဘိုးဘိုးကို ကျွတ်နေတဲ့ ဘဲကြီးက သူ့လက်ထဲ ဖုန်းပြန်ထိုးထည့်ပေးတာမို့ သူက ဖုန်းပြန်နားထောင်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ် ... ဘိုးဘိုး”

“အေး ... ရိုးလေး။ သူ့ကိုပါ ကုမ္ပဏီကို ခေါ်လာခဲ့။ ဟို နှစ်ကောင်ကို လမ်းရောက်မှ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်။ ငါ ခေါ်နေလို့လို့ပြောလိုက်။ ထားခဲ့လိုက်တော့။ အခု ထွက် ခဲ့တော့နော်”

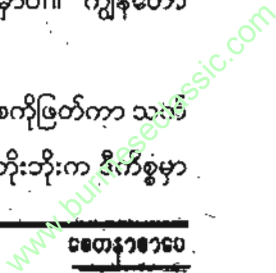
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဘိုးဘိုး”

ရိုးမာန်က ဖုန်းပိတ်လိုက်လျှင် ကိုရွှေဘုန်းတက်က သူ့ကို မျက်စတစ်ချက်ပစ်ပြကာ ...

“တို့က အခု အဘိုးဆီ သွားရမှာပေါ့နော် ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“စိတ်မပူပါနဲ့။ ဘိုးဘိုးက နည်းနည်းလေးတော့ ဒေါသ ကြီးတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အစ်ကိုရ။ ဘိုးဘိုးက အစ်ကိုတို့ကို သဘောတူမှာပါ။ ကျွန်တော် သာ ...”

သူက အဲဒီနေရာမှာတင် စကားစကိုဖြတ်ကာ သူ့ရဲ့ မြင်းတစ်ချက် ချမိသွားသည်။ တကယ်တော့ ဘိုးဘိုးက ဒီကိစ္စမှာ

အခရာကျတယ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ပိုင်မှ ကိုယ်ရမယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထက်စာရင် ကိုရွှေဘုန်း တက်ကမှ ကံကောင်းတယ်လို့ သူကတော့ ယူဆလေသည်။

အချစ်မရဘဲနဲ့တော့ ဇွတ်ဆန်တဲ့ အိမ်ထောင်ရေး သာ ဖြစ်လာမှာပဲလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့သူဟာ အချစ်ရခါနီးမှ ဘိုးဘိုးဆီ ထွက်လာရတာကြောင့် သေချာပေါက် မုဒြာ စိတ်ဆိုး ပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ရပါသည်။

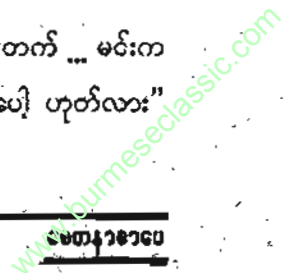
ဦးမင်္ဂလာက ရိုးလေးပြောတဲ့ကိစ္စ အစမှအဆုံး ထောင်ပြီးသွားသောအခါ ရှေ့ရေးအတွက် ရင်လေးရုစွာ သက် ရောက်ခဲ့သည်။ ရှိတာမှ ဒီခြေမနှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် မနာလိုစိတ်တွေ၊ ပြိုင်ဆိုင်စိတ်တွေမွေးပြီး ယှဉ်နေမှတော့ သိလိုလုပ် စည်းလုံးတိုးတက်မှု ဖြစ်တော့မလဲ။

“ရိုးလေး - အကယ်၍ ဘိုးဆီကလာ ဖုန်းမဝင်လာခဲ့ဘူး ဆိုရင် မင်းက မုဒြာပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ပဲ လုပ်တော့ မှာလား။”

“ဧလုပ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မုဒြာက ပြောတာဆို တော့ လောလောဆယ် ကျွန်တော်က ငြင်းလို့မဖြစ်နိုင်သေး ဘူးလေ။”

“ဟား ... ကောင်းကွာ။ ဟေ့ ... ငွေဘုန်းတက် ... မင်းက တော သူထိုးမယ်ဆိုတာနဲ့ အထိုးခံမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးရဲ့။”

ရွှေဘုန်းတက်ရဲ့ အခေါ်အဝေါ်က သူ့ကို ချက်ချင်း စေတာကြောင့် သူက ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာ အဘိုးလဲ။ မင်း ငါ့ကို ဟိုအခေါ်သလို အန်ကယ်ပဲခေါ်။ ငါ့အသက် ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။ ရှိပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်း အဘိုးခေါ်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်ဘူး။ “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

“ကဲ ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောတော့မယ်ကွာ။ အဓိကတော့ မင်း ... ရွှေဘုန်းတက် ... မင်းနဲ့ ငါ့မြေးကအသက်တော်တော်ကွာတယ်။ သူ့အမေကလည်း မင်းတို့ကိစ္စသဘောမတူဘူး။ ထားပါ ... အဲဒီကိစ္စက။ နှစ်ယောက်လုံးကို ပြောချင်တာကတော့ မဏိဉာဏ်ရဲ့မျိုးရိုးအတွက် မျှော်လင့်ချက်ဟာ ယုရုနဲ့ မှုဒြာပဲ။ အခု မင်းတို့မြင်သိနေတဲ့အတိုင်း မစည်းလုံးကြဘူး ...

အဲဒီတော့ သူတို့ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်လာမယ့် သူနှစ်ယောက်ကပါ ဒီအတိုင်းပဲဆို ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်က အားလုံးပျက်စီးကုန်မှာ။ ငါ့အဖြစ်လည်း မခံနိုင်ဘူး။ ရိုးတကတော့ အဘိုးလက်မှာတင် ကြီးလာတဲ့ကလေး ဆိုလေမင်း စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ယုံကြည်တယ် ရွှေဘုန်းတက်။ “ခင်ဗျ ... အန်ကယ်”

“ဘယ်လိုလဲ မင်း။ ငါ့မြေးအကြီးမ ယုရုနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ငါ့စကားကို နာခံရမယ်။ ရိုးလေးနဲ့မင်း သွေးကွဲလို့မရဘူး။ နောက်ပြီး ငါ့အိမ်မှာပဲ တစ်စုတစ်စည်း တည်းနေရမယ်။ အရေးကြီးဆုံး အချက်ကတော့ ငါ့ဖြစ်စေချင်သလို ငါ့မြေးနှစ်ယောက် ပြီးတော့ သူတို့အမေနှစ်ယောက် မိသားစုဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ အားလုံး တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ဖြစ်လာဖို့ မင်းတို့ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါ့မလား ...

ပါးစပ်က မပြေဘဲ ရင်ထဲက ဖြေကြပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကို ကူညီပေးကြမယ်မှလား။”

သူ့ဘဝရဲ့ အလိုလား အတောင်တဆုံး မျှော်လင့်ချက်အတွက် သူ့ရဲ့အားကိုးရာ လက်ရုံးတွေ ဖြစ်လာမည့် မြေးအဖက်လောင်းနှစ်ယောက်က လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ အဲဒါဟာ သေချာတဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြုခြင်းဟု သူ ယုံကြည်တာ မဏိဉာဏ်ရဲ့ အနာဂတ်ကို အရောင်ထပ်ဖြင့်ဖို့ ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်စုစာရင်းထဲ အတည်သွင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

နေ့ခြစ်လာမယ့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဟာ
 အိမ်ထောင်ရေးကို ခေါင်းညိတ်ပြခြင်းအပေါ်
 ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့ပြောပြရရင်
 ကိုယ့်မှရမယ့် ခင်ပွန်းက
 ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ပြိုင်ဘက်တွေကို
 ဈေးပြိုင်တဲ့ အရည်အချင်း ရှိဖို့ပဲ။

(ဉာဏ်ယုရာ၊ ဉာဏ်မဲ့ဒြာ
 ၏
 ဖလော်ဆော်ဖီ)

(၇)

အလွယ်ဆုံး အရှင်းဆုံးနှင့် အတိုချုပ် ရှင်းပြပြော
ဆိုရမယ် ဆိုရင်တော့ ဘိုးဘိုးရဲ့ဆန္ဒကို အဓိကထားကာ စီစဉ်
သော မင်္ဂလာပွဲအတွက် ယုရာရဲ့မေမေ ဒေါ်နုနုအေးကော မုဒြာ
ရဲ့မေမေ ဒေါ်သန္တာရီပါ။ ဘာမှ အထွန့်မတက်နိုင်လောက်အောင်
ယုရာနှင့် မုဒြာတို့၏ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲဟာ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာဖြင့်
အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အမေတွေကတော့ သူတို့သမီးတွေအတွက် ဒီထက်
ဧကသော မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် စိန်စီသတို့သားတွေ ဖြစ်စေချင်
ကြပေမယ့် ယုရာကလည်း ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်အပေါ် ဟိုမိန်းမ
မုဒြာရဲ့လူထက် သာတယ်ဟု ယူဆကာ ကျေနပ်နေသလို မုဒြာ
လည်း ယုရာရဲ့လူကြီးထက်ကို အဆများစွာသာတဲ့သူကို ပိုင်
ဆိုင်ခြင်းအတွက် ကျေနပ်လေ၏။

ချစ်သူမဖြစ်ခဲ့ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်လိုက်တဲ့ မုဒြာအတွက်တော့ ကံကောင်းတာဟာ သူက မုဒြာကို သိပ်ချစ်တာပဲ ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဦးမှာ သူက မုဒြာကို စိတ်ရယုံကြည်စေမည့် ကတိကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။

“မုဒြာ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တဲ့အတွက် ဒီနေ့ကစပြီး မုဒြာကို ကိုယ် တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်။ မုဒြာအပေါ်ကို အမြဲတမ်း သစ္စာရှိသွားမယ်။ ဘယ်တော့မှ မုဒြာကိုချစ်တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ မပြောင်းလဲသွားစေရဘူး”

အဲဒီကတိစကားတွေအတွက် မုဒြာက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရစွာ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မုဒြာကို သူ့ချစ်တယ်ဆိုတာကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုစွာ သူ့မျက်ဝန်းတွေက တစ်ဆင့် မုဒြာ ဖတ်ရှုနားလည်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မုဒြာ အတွက် အရေးကြီးဆုံးသော ကတိကို မုဒြာ သူ့ဆီကတောင်းပြီးရင်တော့ မုဒြာတို့ အဆင်ပြေပါပြီ။ အဲဒီအတွက် မုဒြာက သူ့ကို လေးလေးနက်နက် ကတိတောင်းလိုက်သည်။

“အင်း ... မုဒြာ ယုံကြည်ပါတယ်။ နောက်ထပ် ကတိတစ်ခုလည်း တောင်းချင်သေးတယ်”

“အင် ... ဘာလဲ ပြော မုဒြာ။ ကိုယ် ဘာကတိပေးရမလဲ”
“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ယုရာရဲ့ ယောက်ျားထက် ဘာမဆို အစစအရာရာ သာရမယ်။ အဲဒါ ကတိပေးရမယ်”

မုဒြာရဲ့ အဲဒီစကားကြောင့် ရိုးမာန်က အခုထိကို အပြိုင်အဆိုင် စိတ်ရှိသေးသော သူ့ရဲ့ ချစ်ဇနီးကို သဘောတကျဖြင့် ပြုံးလို့ကြည့်နေမိသည်။ ဒါကိုပဲ မုဒြာက အလိုမကျစွာဖြင့် မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တွန့်ချိုးကာ သူ့ကို မှန်ကုပ်ကုပ် ကြည့်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... မပေးနိုင်ဘူးလား။ ပြောတော့ မုဒြာ စိတ်ချမ်းသာစေရပါမယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကတိပေးပါတယ်ခင်ဗျာ။ စိတ်ချ”

“စကားကို လွယ်လွယ်မပြောနဲ့နော်။ မုဒြာ ဘယ်တော့မှ အရုံးမခံနိုင်ဘူး”

သူက ကလေးတစ်ယောက်လို အနိုင်လိုချင်စိတ်တွေ ကြီးနေတဲ့ မုဒြာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဲဒါ သူ့အတွက် အခွင့်အရေးဟု သတ်မှတ်၍ ဒိုင်ခင်းရတော့သည်။

“စိတ်ချ။ မုဒြာ မရုံးစေရဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်တွေကလည်း အမြဲဟမ်း အပြတ်သတ် သာနေစေရမယ်”

“ဟွန်း ... လူလည်ကြီး”

“မလည်ပါဘူး။ ကိုယ်ဘယ်လောက် ရိုးသားတယ်ဆိုတာ သက်သေပြမယ် ... လာခဲ့”

အချစ်ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ လူကြီးလူကောင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အချို့ ကြိုက်တဲ့သူအတွက် ချောင်းဆိုးတာဟာ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးစုံ အချစ်ရှိတဲ့သူအတွက် ကိုယ့်ချစ်သူကိုသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်စေ ချင်မှုဟာ ဘေးထွက်လွန်ကဲ အတ္တပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ရိုးမာန်အတွက်ကတော့ မုဒြာကို ချစ်မိခြင်းအတွက် ဘိုးဘိုးရဲ့မျှော်လင့်ချက်ကိုပါ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ယုံကြည်ထားလေ သည်။

ယုရာတို့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို စတင်ခရီးစတင် အချိန်မှာ မုဒြာတို့ကလည်း အဆင်ပြေ သာယာနေကြတာမို့ ယုရာက တကယ်ပဲ ကြည့်မရ ဖြစ်ရလေသည်။ မချစ်ဘဲ ယုရ ဆလိုပဲ။ ချစ်များ ချစ်ရင်တော့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ယုရာက ကိုယ့်အရှေ့လာ သည်းသည်းတွေ လှုပ်ပြနေသော အဲဒီစုံတွဲကို ခြင်နေရတာဟာ တကယ်ပဲ စိတ်ပုပ်တယ်ပြောပြော မုဒိတာကို ဓပွားနိုင်တာ ဖြစ်သည်။ ဓပွားနိုင်ခြင်း အကြောင်းတရားတွေက လည်းရှိသကိုး။ အဲဒါတွေကတော့ ယုရာ ချစ်မိရသည့် ဦးကပ်စီး ကြောင့်ပဲဖြစ်၏။

ဆိုပါတော့။ ညနေ အလုပ်ကပြန်လာတဲ့ အချိန်များ မှာဆို မုဒြာရဲ့ယောက်ျားက မုဒြာ စားဖို့ရယ်ဆိုပြီး တစ်ခုခုဝယ် လာမိ။ အဲဒီမှာ မုဒြာရဲ့ယောက်ျားနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြန်လာတဲ့ ဦးကပ်စီးကတော့ ပြန်လာချိန်တိုင်း လက်ဖလာနဲ့။

ကြာတော့လည်း စိတ်ထဲယှဉ်မိသလို ဖြစ်ရတာ တကယ်ပဲ အလိုမကျ ဖြစ်ရလေသည်။

“ချစ်လေး ... မျက်နှာကြီးက စူပုပ်နေတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယုရာရဲ့မျက်နှာ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း အလိုက်မသိ မေးတာကြောင့် ယုရာက အိတ်ကို ဘုန်းခနဲပစ်ချ လိုက်လျှင် ကိုကြီးက အော်တိုသဘောပေါက်ရစွာ ယုရာဘေးသို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ရောက်လာကာ

“ယုရာလေး ... ကိုယ် ဘာများ ချစ်လေး စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်မိလို့လဲကွာ၊ ဟင် ...”

“မေးမနေနဲ့။ ပြောကို မပြောချင်တော့ဘူး”

“ဟာ ... အကြီးကြီးတွေ တင်းနေတာပဲ။ မပြောဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့ကွာ။ ပြောပါ ကိုယ် ဘာများ အမှားလုပ်မိလို့လဲ ဟင်”

ယုရာက ဇွတ်ကို တောင်းပန်ပျော့တော့နေတဲ့လေ သံဖြင့် မေးကာ ယုရာကို မေးနေတဲ့ ကိုကြီးကို မပြောပြန်ရင်လည်း နောက်များမှာလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ ဖြစ်နေမှာ စိုးတာကြောင့် ဟင်းခနဲမြည်အောင် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီးမှ

“ဒီမှာ ... ကိုကြီး ... ယုရာရဲ့ ပြိုင်ဘက်ဟာ မုဒြာဆိုတာ ကိုကြီး သိပါတယ်နော်”

“အင်း”

“အင်းဆိုတာ သိတယ်ဆိုလည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ယုရာကိုလည်း ပါရမီပြည့်စက်ကောင်းလေး ဖြစ်ပေးမှပေါ့။ အခု ရှင့်ကြောင့် ကျွန်မ တော်တော်ဝမ်းနေကယ် သိရဲ့လား”

“ကိုယ် ဘာလုပ်မိလို့လဲ ချစ်လေးရယ်”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ။ သူ့ယောက်ျားဆိုရင် မုဒြာကိုမှ ဂရုစိုက် လိုက်တာဆိုတာမှ သည်းသည်းလှုပ်။ ညနေပြန်လာရင် မုန့်ဝယ်လာရတာနဲ့ ဂရုကိုစိုက်လို့။ ဟင်း ... ရှင့်များတော့”

“ဪ ... ချစ်လေးရယ်။ ပြိုင်စရာမရှိ ကြိမ်ဖန်ပြိုင်ရတယ်လို့။ ချစ်လေးက ညနေဆို ဝိတ်တက်မှာစိုးလို့ မစားတော့ဘူးဆိုတာ ကိုကြီးက သိတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

ယုရာက တမင်တကာ အကြောင်းပြချက်တွေ မေးနေလွန်းတဲ့ ကိုကြီး အကြောင်းကို နောကြေစွာ သဘောမိတ်ရစွာဖြင့် ...

“အမယ်လေး ... တော်ပါ။ Reason တွေ သိပ်ပေးမနေနဲ့။ ကိုကြီး အကြောင်းကို သိပြီးသား။ တစ်ခါတည်း ပြော

လိုက်မယ်။ အရင်ကလို နေရာတကာ တိုတွာစိကုပ်နေတဲ့
အကျင့်တွေ ရှိနေသရွေ့တော့ ယုရာနဲ့ ကိုကြီးက စကား
များနေကြရမှာနော်။ ယုရာကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတုန်း
က အဲဒီအကျင့်တွေ ပျောက်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိပေးထား
တာ မှတ်မိပါတယ်နော်”

“အင်း ... မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒါဆိုရင် နောက်တစ်ခါ ယုရာအတွက် ညနေပြန်လာ
တိုင်း တစ်ခုခုတော့ ပါလာပါစေ။ အဲဒါမှ အကုန်အကျ
တွေ သိပ်များတယ် ဆိုရင်လည်း ဒီဘဝတော့ ဒီဗွား
ဦးကပ်စီးရေ”

“အာ ... မဟုတ်တာကွာ ချစ်လေးကလည်း ... ဖွ ... ဖွ ...
ကိုယ်က ချစ်လေးနဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူး။ စိတ်ချ ... ချစ်အေး
သဘောကျ ဖြစ်စေရမယ်နော်။ ကျေနပ်ပြီလား”

ကိုကြီးရဲ့ ကတိပေးမှု အဆုံးသတ်မှာတော့ ယုရာက
ကျေနပ်သွားသော အပြုံးနှင့် မျက်စောင်းကဲကြည့်လိုက်သည့်
ဒါပဲလေ ... အချစ်ဆိုတာ။ ကိုယ့်အမျိုးသားက ကိုယ့်သဘောက
ပါဆိုမှတော့ ဘာလိုသေးလဲ ဦးကြီးရယ်ပေါ့။

ဘဝဟာ EVD စက် ဟုတ်မလာခဲ့သလို
ငါကလည်း DVD ချပ် ဖြစ်မလာခဲ့တာ
နာတာပဲ။

ငါနဲ့ဘဝသာ DVD နဲ့ EVD စက်ဖြစ်ကြမယ်ဆို
အမှတ်တရတွေဆီ သွားချင်တိုင်း
နောက်ပြန်ရစ်ကြသလို
လက်ရှိကာလကို ကုန်ချင်လည်း
ရှေ့ကိုကျော်ပစ်လို့ရမယ်။
အဲဒါဆို
ငါနဲ့ဘဝကြား အတိုင်အဖောက်ညှိဖို့
ကံကြမ္မာ မလိုလောက်ဘူး။
ဓာတ်ခဲရှိနေတဲ့ ရီမုကိုပဲ
ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။

(၈)

ဒီနေ့က သူတို့ရဲ့ Super Sunday ဖြစ်တာမို့ အိမ်
 သူ့နဲ့ အကုန်ရဲ့ Holiday ပဲဖြစ်သည်။ ရိုးမာန်က ခြံထဲဆင်းကာ
 အင်တွေ ရေလောင်းနေလိုက်သည်။ ပြောရမယ်ဆို ... ဒီ
 “မိမိညာဏ်” စံအိမ်ကြီးဟာ သူ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတရားတွေ
 နေရာ နေရာလို့ပဲ ဆိုရပေမည်။ သူ့အဖေက ဘိုးဘိုး ဦးမဏိ
 ညာဏ်ရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ သာမန်စာရေးလေးတစ်ယောက်
 ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း မတော်တဆ ထိခိုက်
 ကြောင့် ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဘိုးဘိုးကပဲ ကျန်နေခဲ့တဲ့
 နှင့်မေမေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပြီး ငွေကြေးထောက်ပံ့
 ဟာ သူ ဒီအရွယ်ရောက်လာသည်အထိပဲ ဖြစ်သည်။

အခုချိန်မှာတော့ သူဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့ မြောက်စားရှု
 ညာဏ်ပင် ဒီ “မိမိညာဏ်” စံအိမ်ရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်

လာခဲ့သလို သူ့ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း လက်ထပ်ခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးရဲ့ ကျေးဇူးတွေက သူ့အပေါ် များလှတာကြောင့် သူဟာ ဘိုးဘိုးရဲ့ တစ်စုတည်းသောဆန္ဒဖြစ်သည့် ဒီမိသားစုတွေ ပြန်လည်သင့်မြတ်ဖို့ကိုလည်း အထူးမျှော်လင့်ထားသူဖြစ်၏။

ရိုးမာန်က ဘိုးဘိုး အကြောင်း တွေးနေရင်း အထုပ်တွေ ရေလောင်းနေတုန်း ခြံထဲဝင်လာတဲ့ကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်တော့ အန်တီနဲ့ရဲ့ကား ဖြစ်သည်။ ရိုးမာန်က အပင်လောင်းနေရင်းက အသားကံကြည့်မိလျှင် ဘွားတော်က ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလာတာက လက်ထဲမှာလည်း အထုပ်တွေအပိုးတွေ များစွာနှင့်ဖြစ်သည်။ ဟား ... ဒါ ခွင့်ပဲ။

ယုရာနှင့် မုဒြာ ပြန်အဆင်ပြေဖို့ဆိုတာ သူ့မတို့ရဲ့ ခေါင်းကိုင်မိခင်တွေပေါ် မူတည်တယ်ဆိုတဲ့ ဘိုးဘိုး ငြောစကားကို နားထဲ ပြန်ကြားမိကာ ခေါင်းထဲမှာလည်း ချက်ချင်းထုံ idea က ထွက်လို့လာတာမို့ ရိုးမာန်က ရေပိုက်ချကာ အန်တီနဲ့ဆီ အပြေးသွားလိုက်၏။

“ဟာ ... အန်တီနဲ့ အထုပ်တွေ များလှချည်လား။ ဘယ်က ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာတာလဲ။ ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးမယ်လေ”

သူ့ရဲ့နှုတ်ဆက်စကားကြောင့် အန်တီနဲ့(ယုရာရဲ့အမေ)ဟာ သူ့ကို ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်တာမို့ သူက အပြုံးတစ်ခု ပြန်တုံ့ပြန်ကာ အိတ်တွေကို ကားထဲက လှမ်းယူလိုက်လျှင် ဘွားတော်က လှမ်းဟန်လိုက်ကာ ...

“ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးတာလေ အန်တီနဲ့”

“ငါက မင်းယောက္ခမမှ မဟုတ်တာ။ မလိုဘူး ... ရတယ်”

ရိုးမာန်က ဘွားတော်ရဲ့ မာန်တွေ ဟန်တွေဖြင့် ဘွားတော်သော ခပ်ထန်ထန် စကားအတွက် အပြုံးဖြင့်သာ ပြန်လည်တုံ့ပြန်ကာ ...

“ကျွန်တော်တို့တွေက တစ်အိမ်တည်း အတူနေကြတဲ့ မိသားစုဝင်တွေပဲဟာ။ အထူးတလည် ခွဲခြားနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် သယ်ပေးလို့ ဘာမှအပန်းမကြီးပါဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် ကူသယ်ပေးပါ့မယ်”

“မင်း သိပ်ကူညီပေးချင် မင်းယောက္ခမ သန္တာချိုကို အကူအညီပေးလိုက်။ ဟဲ့ ... မောင်ဝင်း ... နှင်က ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ကားမောင်းပေးတာနဲ့ တာဝန်ကျေပြီ ထင်နေလား။ ပစ္စည်းတွေသယ်ပြီး အိမ်ထဲပို့လိုက်”

ဘွားတော်ဟာ သူ့ကို အပြတ်ပြောကာ သူ့
ခပ်ဆတ်ဆတ် ဒေါသတွေကို ကားဒရိုင်ဘာ မောင်ဝင်းဆိုတဲ့
အာဏာပြုလိုက်ရင်း သူ့ကို ရွတ်တည်တည်ကြည့်ကာ အိမ်ထဲ
သွားလေ၏။ ရိုးမာန်က ခေါင်းအသာယမ်းကာ အပြုံးတစ်ရပ်
ကျန်နေခဲ့တော့သည်။

အင်း ... တကယ့်ကိုမှ တကယ် အဘိုးပြောသ
စည်းလုံးမှုမရှိတာပဲ။ ဘိုးဘိုး တစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာသာ အား
ဟာ ငြိမ်နေတယ်ဆိုတာတော့ တကယ်ပဲဖြစ်၏။ ဘိုးဘိုးဖြစ်
ချင်သလို အားလုံးဟာ မိသားစုဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကောင်းလေး
ဖို့ သူ တယ်လိုလုပ်နိုင်ပါ့မလဲ။

“မောင်ရိုးမာန်”

သူ့နာမည် ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ရိုးမာန်က လှည့်
ကြည့်လိုက်လျှင် ဒီတစ်ခါကတော့ သူ အမှန်အကန်မှ အထေ
အနက်ထားရမည့် သူ့ချစ်ဇနီးချောရဲ့ မာတာမိခင်ကြီးပဲ ဖြစ်သည်။
ရိုးမာန်က နဂိုတက် sweet ပိုဖြစ်တဲ့ မျက်နှာကို ချိုးထားပေမ
ဘွားတော်ကတော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ ဖြစ်သည်။

“အဖေ ... ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်”

“မင်း အဲဒီမှာ နုနုအေးနဲ့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ
မင်းက ဒီအိမ်မှာ ဘာလဲ။ နုနုအေးရဲ့အလုပ်သမားလား”

ဒေါသ နှာချို တစ်ယောက် ခုနက အဖြစ်အပျက်ကို
ဖြင့်ကာ အကြီးကြီးတွေတင်းကာ သူ့ကိုကောပြီဖြစ်သည်။ ရိုးမာန်
အဲဒီအတွက် အလျင်အမြန်ပဲ ဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်ရသည်။

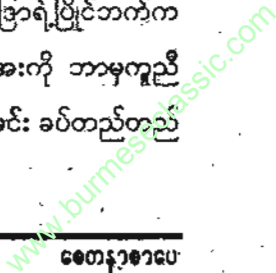
“အန်တီနက သူ့တစ်ယောက်တည်း ပစ္စည်းထုပ်တွေနဲ့
မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတဲ့ အခါကျတော့ ကူသယ်ပေးတဲ့
သဘောပါ။ ကျွန်တော်တို့က မိသားစုဝင်တွေဆိုတော့
အမြင်မတော်တာ ကူညီပေးတဲ့ သဘောပါ”

“အမယ်လေး ... တကယ့်မေတ္တာဝါဒီသမားနဲ့မှ လာတွေ့
နေရတယ်လို့။ ဒီမှာ ... မင်းကို မုဒြာက မှာမထားဘူး
လား”

“မမှာထားဘူး ခင်ဗျ”

သူက တမင်ကို ပြောလိုက်လျှင် ဘွားတော်ဟာ
ဒီစိတ်တိုရကာ သူ့ကို အကြီးကြီးတွေတင်းကာ အပြတ်တွေကော
တော့တာဖြစ်သည်။

“အေး ... တစ်ခါတည်း မှတ်ထား။ မုဒြာရဲ့ပြိုင်ဘက်က
ယုရာပဲ။ မင်းက ယုရာရဲ့အမေ နုနုအေးကို ဘာမှကူညီ
ပေးနေစရာ မလိုဘူး။ သူတို့မိသားစုနဲ့ မင်း ခပ်တည်တည်
ခပ်ကင်းကင်း နေပါ”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဒါဟာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါစေရိုးမာန်။ ငါ သိပ်မပြောချင်ဘူး”

ဟား ... မလွယ်ပါလားကွာ။ တကယ့်ကိုပဲ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေဖို့ အပြတ်ကြိမ်းသွားကာ အိမ်ထဲဝင်သွားလေသည်။ ရိုးမာန်က မစည်းလုံးလေတဲ့ အဲဒီပုံစံတွေကို တဖြည်းဖြည်း စတင်သိလာပြီဖြစ်ရာ တော်တော်ကြိုးစားရမယ့် အတွက် လေပူတစ်ချက်သာ ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

သူတို့ရဲ့ ညနေထမင်းကို မိသားစုစုံစုံညီညီ စားပြီး သွားတဲ့ အခါတွင်တော့ ဘိုးဘိုးက အားလုံးထက် အရင် ထမင်းနင်းက ဦးအောင်ထလိုက်ပြီး ရိုးမာန်ကို ခေါ်လေသည်။

“ရိုးလေး ... စားပြီးသွားပြီဆို ဘိုးဘိုး အလုပ်ခန်းထဲ လာခဲ့ဦး။ ဪ ... ပိုက်ဆံတွေ မီးခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုးဘိုး။ ထည့်ပြီးသွားပါပြီ”

“အေး ... အေး ... ပြီးရင် အလုပ်ခန်းထဲ လိုက်ခဲ့နော်”

ထမင်းစားခန်းကနေ ဘိုးဘိုးက ထွက်သွားပြီးလျှင် အထွေထွေအကြာမှာ ရိုးမာန်ကလည်း ဘိုးဘိုးရဲ့ အလုပ်ခန်းဆီသွားပြီး ခြစ်ခါ။ အားလုံး ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ဒိုင်းနင်းရွမ်းက ထွက်သွားတဲ့ နေရာမှာ နုနုအေးက ယုရာကို လှမ်းပြောရသည်။

“ယုရာ ... နေဦး ... ညည်းကို ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ် ... မေမေ”

“ဒီမှာ မပြောဘူး။ ငါ့အခန်းထဲ လိုက်လာခဲ့”

မေမေက မျက်နှာကြော ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ဖြော့ကက ထထွက်သွားတာနို့ ယုရာက နည်းနည်းတော့ အတွေးဖွားမိသွားသည်။ ကိုကြီးကို ထားခဲ့လိုက်ရင်းက မေမေ့နောက်လိုက်လာခဲ့ရင်တော့ မေမေက စပြီးညှော်တော့တာ ဖြစ်သည်။

“ယုရာ ... ခုနက ညည်းအဘိုး ပြောတာကို ကြားတယ်မှလား”

“ဟုတ် ... ကြားတယ်လေ”

“ဟဲ့ ... ကြားရင် ကြားတဲ့နေရာမှာတင် ရပ်ပစ်လိုက်လို့ မရဲဘူး။ ညည်းအဘိုးက ကုမ္ပဏီအတွက် အနာဂတ်ရဲ့ CEO နေရာကို ရိုးမာန်ကိုတောင် မြင်ထားပြီလား မသိဘူးနော်။ အဲဒီကောင်လေးက ကုမ္ပဏီမှာလည်း authority အပြည့် ရထားတဲ့သူနော်”

“မေမေရယ် ... သူက နဂိုကတည်းက ဘိုးဘိုးကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့သူပဲဟာ။ Authority ရှိတယ်ဆိုတာကလည်း သူက မြေးသမက်တောင် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဒီလောက်ထဲတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဟဲ့ ... အံ့ပါရဲ့အေ။ အဲဒါကို ညည်းက ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား။ မိယုရာ ... ညည်း နားထင်လေး ဘာလေး သုံးဦးနော်”

ယုရာက စိတ်ပူတတ်ရန်သော မေမေ့ကို သဘောတကျဖြင့် ပြုံးကြည့်မိသွားလေသည်။ တကယ်ဆို မေမေ စိုးရိမ်စွာတော့ များနေတာပါ။ ဘိုးဘိုး သဘောတူလို့သာ ကိုကြီးနဲ့ယုရာ ကိစ္စကို မေမေ လက်ခံလိုက်ရပေမယ့် စိတ်တိုင်းကျတော့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ယုရာ သိသည်။

“မေမေရယ် ... ဘာမှမပူပါနဲ့။ တကယ်တမ်း သေချာစဉ်းစားကြည့်ရင် ယုရာတို့က အပေါ်စီးကနေတောင် ရေ့လို့ရနေပါတယ်။ မုဒြာယောက်ျားက ဘိုးဘိုးကုမ္ပဏီမှာ လုပ်နေရတဲ့သူလေ။ ယုရာယောက်ျားက ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းနဲ့ တကယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးလေ။ ဘိုးဘိုးပေးတဲ့ လခကို မုဒြာကို ပြန်အပ်ပြီးတော့ မုဒြာက ပြန်သုံး၊ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်းပြန်ကြော်တဲ့အဖြစ်ကို အဲဒီ မုဒြာမရှက်တတ်ရင် လဲသေလို့တောင် ရတယ်”

“အမယ်လေး ... အပြောကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက တစ်ခဏအမြင်။ တကယ်တမ်း ကြီးပွားသွားရင်

www.burmeseclassic.com

မုဒြာတို့က။ ကုမ္ပဏီကိစ္စ အားလုံးသိနေပြီ ဆိုကတည်းက အားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ ညည်း သဘောပေါက်။ ကိုယ့်ယောက်ျားကိုယ် ချီးမွမ်းခန်းတွေ သိပ်ဖွင့်မနေစမ်းနဲ့။ နင့်ယောက်ျားကို ငါတစ်စက်မှကြည့် ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြောတော့သာ သူဌေး။ ပုံစံက ပေတီ ပေစုတ်နဲ့ တစ်ပြားက နှစ်ပြား စီကုပ်နေတာ”

မေမေက ကိုကြီးကို အစကတည်းက ကြည့်မရ တာမို့ အမြင်ကတ်ပုဒ်မတွေဖြင့် အပြစ်တွေ ပြောနေတာကြောင့် ယုရားမှာ ကိုယ့်လူဘက်က ကိုယ်လိုက်ကာ ဖာဝေးဖြတ်ဆက် တွေက လုပ်ရတော့သည်။

“ဟို ... ကိုကြီးက စီကုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ ရယ်။ သူက ခပ်ရိုးရိုး အေးအေး နေတတ်လို့ပါ။ အဲဒီ တော့လည်း သမီးအတွက် income တွေ ပိုတိုးတာပေါ့ မေမေရယ် ဟုတ်ဖူးလား”

“တော်စမ်းပါ ... ရှမ်းကြိုက်တော့လည်း နွားချောပေါ့။ ငါ့မှာ ညည်းယူတဲ့ယောက်ျား အသက်ကြီးကြီးကို ဒါငါ့ သမက်လို့မိတ်ဆက်ပေးရမှာ စိတ်ညစ်လွန်းလို့”

“မေမေကလည်း”

ယုရားက မေမေ ကြည့်မရ သဘောမတူနိုင်တဲ့ သူကိုမှ ချစ်မိလေတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တော့ တဆိတ် အံ့ဩမိ လေသည်။ တကယ်ကို ယုရားဟာ တကယ်မှ တကယ်ကို ကိုကြီး အက်က ကာကွယ်ပေးမိနေတာကလည်း ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“တော်ပြီအေ ... ပြင်လို့မရတာတွေကို ငါ လေအကုန်ခံ ပြီး ပြောမနေဘူး။ အရေးကြီးတာက ညည်းတို့အမွေရမယ့် အချိန်မှာ ကိုယ့်အတွက် ပိုရနေဖို့ပဲလိုတယ်။ သွားတော့”

ယုရားက ခေါင်းအသာဆတ်ပြကာ မေမေအခန်းထဲ ထွက်လာခဲ့သည်။ အမြဲယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ ကြားမှာပဲ ကြီးပြင်းလာ ခဲ့သော ယုရားထွက်ကတော့ မေမေ ပုံစံသွင်းပေးထားသလို အရာ မှာ ဟိုမိသားစုထက် သာမှဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ mood တွေနဲ့ပဲ ဆက် သွားကရမှာဖြစ်၏။

(၉)

“ချစ်လေးကို surprise တစ်ခု လုပ်စရာရှိတယ်။ မျက်စိ မှိတ်”

ကိုကြီးရဲ့ စကားအဆန်းကြောင့် ယုရက မယုံသလို ကြည့်လိုက်လျှင် ယုရရဲ့အကြည့်ကို ဖတ်တတ်နေပြီးသော ကိုကြီးက ယုရကို အရင်ထိုင်စေပြီးမှ ...

“ဪ ... ကိုယ် တကယ်ပြောတာ။ မနောက်ဘူး။ ချစ်လေး ... မျက်စိလေး ခဏမှိတ်လိုက်”

“ဘာလဲ ...”

“surprise ပါဆိုကွာ။ ကဲပါ ... မျက်စိလေးသာ မှိတ်ထား”

ဒီကနေ့မှ အထူးအဆန်းတွေ ချိုသာပြလေသော ကိုကြီးရဲ့ပုံစံကို ယုရက အဆန်းတကြယ် ဖြစ်ရစွာ အကဲခတ်ရင်းကမှ သူကျေနပ်အောင် မျက်စိအသာမှိတ်လိုက် ... သည်။

ဘုရားလည်း အဲဒီ ဆပ်(ပ်)ရိုက်စ် ဆိုတာက ဘာကြီးပါလိမ့်ဆို ဖြစ်၏။

“ကဲ ... မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လို့ ရပါပြီဗျာ။ ဟပ်ချလောင်း”

ယုရက မျက်လုံးပြန်အဖွင့်မှာတော့ ယုရရဲ့မျက်စိမှာ မြင်လိုက်ရတာဟာ ကတ္တီပါဘူးထဲကနေ ယုရကို ပြုံးပြသည့်အလား ဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့ စိန်နားဆွဲပဲဖြစ်၏။ လက်ရာ ဒီခိုင်းက အရမ်းကို လှပခေတ်မီကာ ဖန်စီကျတာမို့ ယုရက အားတသင့် ဖြစ်ရသလို ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ခေါင်းထဲအတွေးက ထွက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲ။ ကြိုက်လား ချစ်လေး”

“အင်း ... ဒါ ... ဖန်စီလား”

“ဟာ ... ကွာ။ ချစ်လေးကတော့ လုပ်တော့မယ်။ အတူလား အစစ်လားတောင် မခွဲတတ်တော့ဘူးလား။ မင်းယောက်ျားက သူဌေးပါကွာ။ ဒီလောက်ကတော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ချစ်လေးအတွက် စိန်နားကပ် လုပ်ပေးချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ နားဆွဲလေးကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ ချစ်လေးအတွက်ဆိုပြီး ပြေးမြင်မိလို့ ကိုယ့်မိတ်ဆွေဆိုင်ကနေ တစ်ခါတည်း ယူလာလိုက်တာ”

ဘုရားရေ ...။ ယုရာက တကယ့်ကိုမှ တအံ့တဩ ဖြစ်ရကာ အံ့အားတသင့်နှင့် အဲဒီနားဆွဲလေးကို ယူကြည့်မိသည်။ အင်မတန်မှ ရိုးရှင်းစွာ တစ်လုံးတည်း စိန်ပွင့်ရဲ့အောက်မှာ အခက်အနွယ်ကျနေသော အပွင့်နားဆွဲဒီဇိုင်းပဲ ဖြစ်။ မြင်လိုက် တာနဲ့ကို အရည်သန့်သောစိန်မှန်း သိသာစေပေမယ့် ယုရာမှာ ယုံဖို့မရဲချေ။ ကားအကောင်းစားစီးပြီး အဲကွန်းဖွင့်ရင် ဆီပိုကျန် မှာစိုးတော်မူသည်အထိ ကပ်စေးနှဲတတ်တဲ့ ကိုကြီးက ဒီလောက် ကြီး လက်ဆောင်ပေးတယ်။

“ဟေ့ ... ကောင်မလေး မကြိုက်ဘူးလား။ ဒါ တကယ့် အကောင်းစားနော်။ ငါးမူးကိုက်ပန်းနွယ်နားစွဲ။ တစ်ဖက် ကို ငါးမူးအပြည့်ရှိတဲ့ H colour စိန်နော်။ Gem Certificate လည်း ပါတယ်”

“ဒါ ... တကယ် ယုရာဖို့”

ယုရာက မယုံရဲစွာမေးလျှင် ကိုကြီးက ယရာ နား လေးကို အသာထုရင်း ...

“တကယ်ပါဗျာ။ ချစ်လေးက မယုံဘူးလား။ ကိုယ်အသုံး အစွဲချောတာတယ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်မိန်းမကို သိန်းထောင် ဆယ်တန် နားကပ်ဝယ်ပေးဖို့တော့ မေတ္တာရှိပါတယ်။ ကိုကြီးက ယုရာလေးကို ချစ်တာကိုး”

“အား ... ကျေနပ်တယ်”

ယုရာက ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးပီတိဖြစ်လွန်းစွာဖြင့် ကိုကြီးကို ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ပျော်လိုက်တာမှ အရမ်း ဝဲ။ ကိုကြီးက ယုရာကို အဲဒီလောက်အထိကို ချစ်တယ်မှန်းသိပေ မယ့် အခုလို စကားလုံးတွေ ချွေပြတာကြောင့် ကြွေကျရအောင် ယုရာက ရင်ခုန်ရလေသည်။

“နားစွဲလေးက တအားလှတပဲ။ ယုရာ အရမ်းကြိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကိုကြီးကိုလည်း ပိုပြီးချစ်သွားပြီ”

ယုရာက ကိုကြီးကို ဆီးဖက်ထားရင် ကလေးတစ် သောက်လို တတွတ်တွတ် ပြောနေရင်းကမှ ခေါင်းထဲမှာ ဖြန်း ဆို အတွေးရောက်လာတာဟာ မုဒြာကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ဟုတ်တာ ဆို။ ယုရာက ကိုကြီးဖက်ထားရာကနေ လူချင်းဖယ်ခွာ၍ ဝုန်း ခနဲထရပ်လျှင် ကိုကြီးက အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကာ ...

“ချစ်လေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားပေးတဲ့ စိန်နားကပ်ကို အားလုံးသိအောင် ကြေညာရမယ်လေ။ လာ ... ကိုကြီးပါ လိုက်ခဲ့”

“အာ ... မလိုက်ချင်ပါဘူး။ ကြားတယ် ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘာ လို့ အားလုံးသိအောင် ပြောဖို့လိုလို့လဲ ချစ်လေးရဲ့”

“အို ... ကိုကြီး ဘာသိလို့လဲ။ ဟွန်း ... ဘိုးဘိုးဆီမှာ အလုပ်သမား ဝင်လုပ်နေတဲ့သူရဲ့မိန်းမ သိမှ သူ့တိုယ်သူ သဘောပေါက်မှာပေါ့။ မလိုက်လဲနေ ... အောက်ထုပ်မှာ သင်းတို့ကို သွားကြားရမယ်”

“ဟေ့ ... ချစ်လေး”

ယုရာကတော့ ဘာမှကို မကြားနိုင်စွာ ဝုန်းခနဲစဲ ပြေးထွက်သွားကာ ကိုကြီးရဲ့ချစ်သက်လက်ဆောင် သိန်းလေးဆယ် တန် စိန်နားဆွဲကြီးနဲ့ ချေချင်စိတ်သာ အထူးစိုးမိုးနေပေ၏။

မုဒြာက ဝုန်းခိုင်းကြပြီး လှေကားကနေ ပြေးဆင်း သာတဲ့ ခြေသံကို ကြားကတည်းက အဲဒါဟာ ယုရာမ ဆိုတာ အော်တို သဘောပေါက်ရကာ မျက်နှာမဲ့မိသွားသည်။

“ဟဲ့ ... မုဒြာ ... နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ယုရာက အခုမှ စိတ်ဝင်တစား လာမေးတယ် ဆိုမှ တော့ အကြောင်းရှိတယ်ဆိုတာ မုဒြာ သဘောပေါက်ကာ တမင် ပဲ မျက်လုံးကို laptop screen တွေက မလွှဲဘဲ ချေချေလေးဘဲ ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“ကို e-mail တွေ စစ်ပေးနေရတာ။ ဒီတလော ငွေလွှဲ တွေများနေတော့ သေချာ check-in ပြန်လိုက်ပေးနေရတာ လေ”

“ဟင် ... ဟုတ်လား။ ဘိုးဘိုးဆီကဒါဆို မုန့်ဖိုးများများ တောင်းလို့ရတာပေါ့”

ယုရာ ဘာကို ဆိုလိုလိုက်တယ်ဆိုတာ တန်းခဲ သဘောပေါက်ရတာ မုဒြာက ပြန်ပက်မယ် ပါးစပ်အပြင်မှာ ယုရာက မုဒြာ ပြောချိန်တောင် မရလိုက်စွာ စကားပြန်ဆက်လာ သည်။

“ဪ ... ဒါနဲ့ ဒီမှာလေ ... ကြည့်ပါဦး။ ဒါ နင်လိုချင် တယ်ဆိုတဲ့ နားစွဲဒီဇိုင်းမျိုးလား။ ဒါ ကိုကြီးက ငါ့အတွက် ချစ်သက်လက်ဆောင် ပေးတာလေ။ သိန်းလေးဆယ် လောက်ပဲ ရှိတာပါ။ ငါ့ကို အရမ်းချစ်ကြောင်း ဒီလောက် လေးနဲ့ နည်းနည်းသက်သေပြလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ဟယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ... လှရဲ့လား”

အဲဒါဟာ တမင်တကာကို မုဒြာ နားရွက်ထဲ တံတွေးလာစွတ်တာပဲဖြစ်သည်။ ပေါ်တင်ကြီးကို စကားအဆင် အစပ် မရှိပါဘဲ လာကြွားတာမို့ မုဒြာက အသည်းတယားယာ ရှိကာ ဒေါက်နီရတာပဲဖြစ်၏။ အဲဒါကြောင့်ပဲ စမင်ကတ်ပုဒ် ဖြင့် ရွဲချပလိုက်သည်။

“မဆိုးပါဘူး။ ဦးရွှေဘုန်းတက်က မစားရက် မသောက် ရက်တွေစုပြီး နင့်ကို ဝယ်လေးထားတဲ့ပုံပဲ။ နင် တော်ထော် ပူဆာလိုက်ရတာလား”

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ နင် ဘာမှ J ဝင်ပြီး လာမပြောနေနဲ့။ ကိုကြီးက ငါ့အတွက် တမင်တကာကို ဝယ်ပေးတဲ့လက် ဆောင်။ ပြီးတော့ ဘာကို မစားရက် မသောက်ရက် စုရ မှာလဲ။ ကိုကြီးက လုပ်ငန်ရှင်သူဌေး။ ငွေကို ရေလိုပေါပေါ သုံးနိုင်တဲ့သူ။ လခစားဝန်ထမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး”

ဒီတစ်ခါကတော့ ဘယ်လိုမှ သည်းညည်းမခံနိုင် ဆောက်အောင်ကို ယုရာဘက်က တအားလွန်သွားပြီဖြစ်သည်။ ယုရာ စကားအဆုံးမှာ အပူရှိန်လို တရှိန်းရှိန်း ထိုးတက်လာတဲ့ ဒေါသကြောင့် ဝန်းခနဲ ထရပ်သလို ပါးစပ်ကလည်း အရှိန်မ သတ်နိုင်ဘဲ ကက်ကက်တွေ လန်ချမိလိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... ယုရာ ... ဘာမှ နင် အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့။ သိန်းလေးဆယ်တန် နားကပ်ရတာလောက်ကို လာလေ ကျယ်ပြမနေနဲ့။ နင့်အဘိုး ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ယှဉ်ရင် နင်ယူထားတဲ့ အဘိုးကြီး ထောတယ်ဆိုတာ အိပ်နေ သလောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူများကို ဝေဖန်နေတာထက် ကိုယ်ယူထားတဲ့သူက ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်မှုကော ရှိရဲ့လား ဆိုတာ အရင်စဉ်းစားလိုက်ဦး”

“ဘာ ... ဒီမှာ ... နင်လည်း ငါ့ကို ဘာမှလာမဝေဖန်စမ်း ပါနဲ့။ ငါတို့က ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို

ရွေးယူတာ။ အဘိုးကြီး ... အဘိုးကြီး ပြောရအောင် ငါ
ယောက်ျားက ဘယ်နေရာတွေမှာများ ဂျူးဂျူးကျနေတာ
နှင့် မြင်ဖူးနေလို့လဲ”

“ဥတ်ယုရာ ... နင် စကားပြောတာ အောက်တန်းမကျ
နဲ့”

“အို ... ဒါကတော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ နှိုင်းတာပဲလေ။ အဲဒါ
ပါရဲ့ဟယ်။ ကိုယ့်ယောက်ျား စိန်နားကပ် ဝယ်ပေးလို့
ဝယ်ပေးတယ် ပြောမိတာလေးကို သက်သက် မနာလိုဖြစ်
ပြီး ကက်ကက်တွေ လန်ရတယ်လို့”

“ဟဲ့ ... ဘာကို မနာလို ဖြစ်ရမှာလဲ။ နင့်စကားကိုပြင်
ပြော။ မနာလိုဖြစ်ရအောင် ဒီလိုပစ္စည်းမျိုး မဝတ်ဖူး မထိ
တွေ့ဖူးတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ ဒီမှာ အေး
အေးဆေးဆေး အလုပ်လုပ်နေတာ။ နင် လာကြားတာ
လေ။ လင် မာန်တက်ပြီး အဆင့်မရှိ ဘဝင်တွေလေဟပ်
နေတာက နင်”

“ဟဲ့ ... တက်ရမှာပေါ့။ ကိုကြီးက လုပ်ငန်းရှင်။ နင့်
ယောက်ျားလို အဘိုးဆီမှာ လစားဝင်လုပ်ပြီး ငါကြောင်းဆီ
နဲ့ ငါကြောင်းပြန်ကြော်နေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

ယုရာရဲ့ စကားတွေဟာ အဆုံးစွန်အထိ လွန်ကုန်ပြီ
ဖြစ်သည်။ မုဒြာ အနေနဲ့ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့စွာ အဲဒီလိုယှဉ်
ယှဉ်ပြောနေတဲ့ ယုရာကို ကုတ်ဖွဲ့ ဆွဲပစ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်တွေဖြင့်
သူ့အတိုးမှာ မုဒြာကို လှမ်းတားကာ အသည်းအသန် ဝင်တား
တာပဲဖြစ်သည်။

“ဟား ... မလုပ် ... မလုပ်ပါနဲ့။ စိတ်လျှော့ပါ”

“ကိုကြီး ... လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ။ အမယ်လေး ... ရိုင်း
လိုက်တာ ရိုင်းလိုက်တာ။ သူ့ထက် အကြီးကိုများ သင်း
က ခဲသတ်ချင်ရတယ်လို့”

“ဟား ... ဟား ... မလုပ်ကြနဲ့လေ။ ရိုးမာန် ... ရိုးမာန် ...
ဟ ... လာကြပါဦးဗျာ”

ရွှေဘုန်းရဲ့ အသည်းအသန်တွေ လှမ်းအော်ခေါ်တဲ့
အသံကြောင့် အပေါ်ထပ်က ရိုးမာန်က အလျင်အမြန် ပြေးလာ
တာ သူကလည်း သူ့လူသူဆွဲ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်လူကိုယ်ဆွဲ
နဲ့ ဝရန်းသုန်းပါးတွေ ဖြစ်နေကြချိန်မှာ ဘိုးဘိုး ရောက်လာကာ
အင်ထိန်းတော့မှ အားလုံးက ငြိမ်သွားတော့သည်။

“ဟေ့ ... တိတ်ကြစမ်း။ ဒါ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ဒါ
ငါးစိမ်းတန်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘိုးဘိုး”

ယုရာနှင့် မုဒြာက ဘိုးဘိုးကို ဦးအောင်တိုင်နဲ့ အတွက် အပြိုင်အဆိုင်ကို ဘိုးဘိုးဆီ တိုင်တန်းကြလျှင် ဘိုးဘိုးက လက်အသာ ကာထားလိုက်ရင်း ...

“တော်ကြ။ တစ်ယောက်ပု ငါ့ကို မပြောကြနဲ့။ ဟား ... တော်တော် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းတာပဲ။ ဘယ်မှာလဲ နင်တို့အမေတွေ။ ခေါ် ... အခုခေါ် ... ဒီကိစ္စကို ရှင်းရ မယ်”

“ဘိုးဘိုး ... အန်တီနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်မှာမရှိပါဘူး”

“ဟား ... ကောင်းရောကွာ။ မြေးလုပ်တဲ့သူတွေကလည်း ရန်ဖြစ်နေကြတယ်။ နင်တို့ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ”

ဘိုးဘိုးက အိမ်ကကောင်မလေး စကားအပြားမှာ ပိုလို့တောင်မှ ဒေါသထွက်ရကာ စိတ်ပျက်ရတာမို့ ယုရာကော မုဒြာပါ မျက်နှာငယ်လေးတွေ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဆောင်နေကြတဲ့ မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့် နေကြတာဖြစ်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အန်ကယ်။ ကျွန်တော် ယုရာကို ပြောထား ပါ့မယ်။ အခု ဖြစ်တာကလည်း သူတို့ညီအစ်မချင် အခန်းမသင့်လို့ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ကြတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးဘိုးရယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

ရွှေဘုန်းကော ရိုးမာန်ပါ ကာပြောပေးလျှင်တော့ ဘိုးဘိုးက ယုရာနှင့် မုဒြာကို ရှုတည်တည် ကြည့်နေရာကနေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘုကြည့် ပြန်ကြည့်ကြရင်း ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ငါ စကားပြောချင်တယ်။ ငါ့စာ ကြည့်ခန်းထဲကို လိုက်ခဲ့ကြ။ ယုရာနဲ့ မုဒြာ ဒီလိုပုံစံမျိုး ဒါ နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်ပါစေ။ နောက်တစ်ခါဆိုလို့ကတော့ နင်တို့ကို ငါ တစ်ခါတည်း အိမ်ပေါ်က ကန်ချမှာ။ သွား ကြ ... ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ...

မင်းတို့နှစ်ယောက် လိုက်ခဲ့”

ဘိုးဘိုးရဲ့ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်အောက်မှာ ယုရာ ကော မုဒြာပါ ဘာမှ ထပ်အတွန့်မတက်နိုင်တော့စွာ တိတ်ဆိတ် သွားတော့သည်။ ဘိုးဘိုးရဲ့အကြည့်တွေ ပုံစံတွေဟာ အရမ်းကို စိတ်ပျက်သွားတဲ့ အငွေ့အသက်တွေနဲ့အတူ တကယ်ကိုပဲ နှမ်း သျှောသွားတဲ့ပုံစံဖြင့် အားလုံးထက်အရင် ထွက်သွားကာ စာကြည့် ခန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားတဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့နောက်ကျောပြင် ဆီ ကြည့်ရင်း သူကော ရိုးမာန်ပါ တကယ် ရင်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွားရတာဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

(၁၀)

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွာ။ ငါ့မြေးနှစ်ယောက်က အရင်က မတည့်ကြဘူးဆိုပေမယ့် ဒီလို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ရန်ဖြစ် စကားများကြရလောက်အောင် တစ်ခါမှကို မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မင်းတို့ပြောတော့ တို့မိသားစုတွေ စည်းစည်းလုံးလုံး ဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားပါ့မယ်ဆို။ ငါ့ဘဝရဲ့ဇွန်လင့်ချက်တွေကတော့ ကြာလေ ဝေးလေ ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ”

ဘိုးဘိုးဟာ အရမ်းကို စိတ်ပျက်နေတဲ့ လေသံဖြင့် သူတို့ကို ပြောတာကြောင့် ရိုးမာန်က ဘိုးဘိုးကို တကယ်ကိုပဲ အားနာမိရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘိုးဘိုးကိုတော့ စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တာပဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဘိုးဘိုး။ ဒါ နောက်ဆုံး အကြိမ် ဖြစ်ရပါစေမယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ အခု သူတို့နှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက အဓိက ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

ရိုးမာန်က ဖြစ်တဲ့ပြဿနာ အစအဆုံးကို ကိုရွှေဘုန်း ခြာပြလို သိပြီးပြီ ဖြစ်ပေမယ့် ဘိုးဘိုးကို ပြန်ပြောဖို့ကျတော့ သူ့မှာ အခက်တွေ့ရလေသည်။ ပြောရမယ်ဆို ဒီနေ့ ဖြစ်ကြတဲ့ ခြာတို့ရဲ့ ပြဿနာအတွက် သူဟာ မုဒြာအတွက် သိမ်ငယ်မှုကို ဖြစ်စေခဲ့တာကိုပဲ သူက စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတာဖြစ်သည်။

“ဟို ... အန်တယ် ... ဒီနေ့ကိစ္စမှာ ယုရာ မှားတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်ပဲ ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်”

“အဲဒီ တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ နောက်ထား။ အခုက ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်ကြတယ် ဆိုတာကိုပဲ ငါသိချင်တာ”

ဘိုးဘိုးက ကိုရွှေဘုန်း ကြားထဲက ဝင်ပြောတာကို ထက်မခံနိုင်စွာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်းပဲ မေးနေတာမို့ သူကပဲ သက်သက်ညာညာ ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်တော်နဲ့ ကိုရွှေဘုန်းနဲ့ကိုယှဉ်ပြီး အပြိုင်အဆိုင် ပြောရာကနေ ဖြစ်ကြတာပါ ဘိုးဘိုး”

“ဟား ... ဒုက္ခပါပဲကွာ။ ပြိုင်လိုက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ။ ဒီတိုင်းသာ ဆက်သွားနေရင်တော့ မထိညာဏ်မျိုး သက်က

ဒီပုံအတိုင်းပဲ လုံးပါး၊ပါးသွားလိမ့်မယ်။ သူတို့အမေနှစ်ယောက်ကလည်း ဘေးက မြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်နေတာတွေလည်း ပါတယ် ...

သူတို့တွေကို ငါ့သားတွေ ဆုံးသွားပြီးတော့ ထိုက်သင့်တဲ့အမွေပေးပြီး သူတို့စိတ်ကြိုက် ဖန်တီးခွင့်ပေးရဲ့သားနဲ့ ဒီအချိန်ထိ ဒုက္ခခံရနေတာကလည်း ဒီအမွေတွေတို့ မျှော်ကိုးပြီး ဘယ်သူပိုရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေရှိနေကြလို့ပဲ။ မအေတွေရဲ့ ပုံစံခွက်ထဲက ဒီသမီးနှစ်ယောက်ကို ငါဘယ်လိုပြုပြင် ပြုပြင် သင်းတို့က တစ်သက်လုံး ပုံစံမပြောင်းကြဘူး ... တောက်”

အဘိုးက သူ့မြေးနှစ်ယောက်ကို စိတ်တိုတာရော အားမလို အားမရ ဖြစ်တာပါ ရောပေါင်း၍ တဗျစ်တောက်တောက် ပြောနေလျှင် ဘိုးဘိုးအတွက် သူလည်း တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုးဘိုးဟာ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီးတော့ ဒီအချိန်မှာ မုဒြာဆိုတာဟာ သူ့ချစ်လို့ လက်ထပ်ယူထားတဲ့ သူ့မိန်းမ။ သူ့မိန်းမနှင့်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတိုင်းဟာ သူနှင့်လည်း သက်ဆိုင်သလို သူ့မှာလည်း တာဝန်ရှိသည်ဟု သူကတော့ ခံယူလေသည်။

“စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်။ ဘိုးဘိုး မျှော်လင့်ထားတဲ့ အားလုံး စည်းလုံးမှုရလာမယ့်နေ့ အမြန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုးဘိုးရာ။ ယုရာနဲ့ မုဒြာက ညီအစ်မတွေပဲဟာ။ အရေးကြီးရင် သွေးနီးကြမှာပါ။ ဘိုးဘိုး စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့နော်”

ရိုးမာန်က ဘိုးဘိုးကို စိတ်ပြေအောင် နှစ်သိမ့်ပေးတဲ့ စကားဖြင့် ဖျောင်းဖျူကြည့်လျှင် ဘိုးဘိုးက အတန်ငယ် ငြိမ်သက်သွားကာ သူ့ကိုကြည့်ရင်းက လက်ဖျောက်တစ်ခက်တီးလိုက်၍ ခမ်းသာအားရ ဟစ်ကြွေးလေတော့သည်။

“ဟား ... ဟုတ်တာပေါ့။ မင်းစကား သိပ်မှန်တာပေါ့ ရိုးလေးရယ်။ အရေးကြီးရင် သွေးနီးကို နီးတယ်”

“အန်ကယ် ဘာများ စိတ်ကူးမိလို့လဲ”

ကိုရွှေဘုန်း အမေးကို ဘိုးဘိုးက အင်မတန်မှ အဓိပ္ပာယ်နက်နဲလေတဲ့ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ပြုံးကြည့်ကာ ကိုရွှေဘုန်းတို့တစ်လှည့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့ရဲ့အားတွေပဲ။ ဒီမိသားစုအတွက် မင်းတို့ရဲ့အကူအညီတွေ သိပ်ကိုလိုအပ်တာ” ။ တစ်သက်လုံး လုံးကြီးတင်ပြီး အမြဲမော်ချီနေတဲ့ ငါ့မြေးမ

နှစ်ယောက်ကို ဆန်ပြန်ခတ်ရမယ့် အချိန်ရောက်ပြီလေကွာ”

“ကျွန်တော်တို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင် ဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုးရဲ့ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော မျက်လုံးတွေထဲ သူတို့ မဖတ်တတ်စွာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်လျှင်တော့ ဘိုးဘိုးက အောင်မြင်မယ်ဟု ယုံကြည်နေသော အပြုံးဖြင့် တစ်ခွန်းသာပြန် ဖြေလေသည်။

“ဘာမှ မေးမနေနဲ့။ ငါပြောသလိုသာလုပ်”

ရိုးမာန်က ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာကာ မျက်နှာ သူတ်ပဝါနှင့် လျှော်ထားတဲ့ ဆံပင်ရေစိုတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖွတ်သုတ်နေတုန်းမှာ မှန်တင်ခုံမှာ ခြေချိတ်၍ သီချင်းညည်းရင်း အလှပြင်နေတဲ့ မုဒြာကို သူက အကဲခတ်မိသွားသည်။ သူကြည့် နေတာကို မှန်ကနေတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ မုဒြာက သူ့ကို မှန်ထဲကနေ တစ်ချက်သာကြည့်၍ အလှပြင်မြဲအတိုင်း ပြင်နေ ဘာမို့ သူက ရာသီဥတု သိပ်မသာယာဘူးဆိုတာ သဘောပေါက် ရလေသည်။

“မုဒြာ အပြင်သွားစရာရှိလို့လား။ ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“မလိုဘူး ရတယ်။ ကျွန်မ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်းတတ် တယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“Shopping”

မုဒြာက သံပြတ်ဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေကာ သူမ မျက်နှာကိုသာ အာရုံစိုက် ပြင်နေလေသည်။ ဘိုးဘိုး မနေ့က သူတို့ကို ခေါ်တွေ့တဲ့ကိစ္စမှာ သူက ယုရားကို အပြစ်ပေးဖို့ အရေးမဆိုပေးခဲ့တာကို မုဒြာဟာ ကောက်၍မပြေနိုင် ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။ သူက ကလေးဆိုးမလေးကိုအနောက်ကနေ လှမ်းကြည့်ရင်းက မနေ့က ဘိုးဘိုး ပြောတဲ့စကားကို နားထဲပြန်ကြားယောင် လာမိလျှင် သူက အလိုလို ပြုံးမိလို့သွားလေသည်။ မကြာခင်မှာ အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ့် ကိစ္စအတွက်သာဆို ဘယ်လောက် ဝေဘင် ကက်ကတ်လန်နေလိုက်မလဲ။

ရိုးမာန်က စိတ်ကောက်နေသောသူလေး အကောက်ပြေဖို့ရာက သူ့မှာ တာဝန်ရှိတာကြောင့် မုဒြာအနားသို့ တိုးသွားလိုက်ကာ မုဒြာရဲ့ပခုံးကြောလေးတွေကို နှိပ်ပေးရင်းက ...

“ကဲပါ ... မုဒြာရယ် ... စိတ်မကောက်ပါနဲ့တော့ကွာ။ ကိုယ် အများကြီး အများကြီး တောင်းပန်တယ်”
 “ဖယ်ပါ ... ဘာမှလာပြီး ဆောရီးလာမလုပ်နဲ့။ ဘိုးဘိုးရှေ့မှာ မုဒြာအတွက် ဘာတစ်ခုမှ မရပ်တည်ပေးတဲ့သူကြီး လာမခေါ်နဲ့။ မုန်းတယ်”

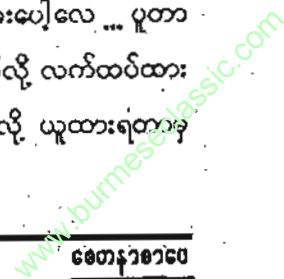
မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး စုပုပ်နေကာ သူ့ကို အတင်းတို ဖယ်လွှတ်နေတာမို့ သူ့မှာ ပိုပြီးတော့တောင် အချစ်ပိုရကာ မုဒြာကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“အာ ... အာ ... အဲဒီလိုတော့ မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ကွာ။ ကိုယ့်မှာ ရှားရှားပါးပါး ဒါလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ။ တောင်းပန်တယ်ကွာ”

“ဖယ် ... လွှတ်။ အခုကျမှတော့ လာမပြောနဲ့တော့ နောက်ကျသွားပြီ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မုဒြာလေးရယ်။ ကိုယ်က မုဒြာတို့မိန်းကလေးချင်းဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ပါလို့ ကောင်းပါ့မလဲ။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်က ဘာမှမပြောလိုက်တာပါကွာ”

“တော်ပါ။ အဲဒီလိုသာဆို ကိုရွှေဘုန်းတက် ဘယ်လိုလုပ်မိလဲ။ သူ့ယုရားမှ ယုရားဖြစ်နေတာ။ ယုရားကို ထိမှာ ကြောက်လွန်းလို့။ စိတ်ပူလွန်းလို့။ အေးပေါ့လေ ... ပူတာလည်း မပြောနဲ့။ သူတို့က တကယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ထားကြတာကိုး။ ကျေးဇူးကြေးနဲ့ အားနာလို ယူထားရတာမှ မဟုတ်တာ”

“အာ ... မုဒြာကလည်း။ အဲဒီလိုတော့ မပြောလိုက်ပါ။ ကွာ။ ကိုယ့် မုဒြာကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ် ဆိုတာ ခုနဲ့ သွားနဲ့”

“ကဲ ... တော်ပါပြီ။ မကြားချင်ဘူး။ ဖယ် ... ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ရှင်က ဘိုးဘိုးကုမ္ပဏီဘဲ သွားမှာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ရဲ့ပြန်ဖြေသံဟာ နည်းနည်းတော့ အဖျားခတ် တုန်ယင်သွားတယ် ဆိုတာကိုတော့ သူ့ဘာသာပဲ သိလိုက်လေ သည်။ ဒီနေ့မှပဲ မုဒြာတစ်ယောက်က အဆန်းတကြယ်လုပ်နေ လေတော့ သူက သူတို့ရဲ့အစီအစဉ်ကိုများ သိသွားပြီလားဆိုပြီး ဒိတ်ခနဲတော့ ဖြစ်ရလေ၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း ရိုးရိုးမေးတဲ့အခါ ခွန်းဆိုတာ သေချာမှ သူက စိတ်ဒုံးဒုံးချနိုင်တော့သည်။

“ဒီနေ့က လစာထုတ်ရက်လေ။ ပိုက်ဆံအပ်ခိုင်းမလို့”

အဲဒီတော့မှပဲ သူ့မှာ စိတ်အေးနိုင်စွာဖြင့် မုဒြာ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စေဖို့ ပြောနိုင်တော့သည်။

“စိတ်ချပါ ခင်ဗျ။ တစ်ကျပ်မကျန် ပြန်အပ်မယ်။ ကိုယ့် ရဲ့မဟေသိ ဘဏ္ဍာထိန်းလေးက စိတ်လေးသာ မဆိုးနဲ့ တော့နော်”

“အပြောကတော့ ညွတ်နူးနေတာပဲ။ ဒါပဲနော် ... ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ။ နောက်တစ်ခါ ရန်ဖြစ်လို့ကတော့ မုဒြာ ဘက်က မပါဘူးဆိုလို့ကတော့ နောက် ဘယ်တော့မှ စကားမပြောတော့ဘူး”

“အင်း ... အင်း ... ဒါနဲ့ မုဒြာက ထပ်ဖြစ်ဦးမှာလား”

“သူနဲ့ကလား ... ဘယ်တော့မှ တိုက်ပွဲပြီးတယ်ဆိုတာ မရှိစေရဘူး”

ရိုးမာန်က စိတ်မော လူမောဖြင့် လေပူတစ်ချက် သာ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ အမြဲပြိုင်ဆိုင်ဖို့ရာအတွက် စိတ် အားသန်နေတဲ့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်အတွက် သူတို့တွေက အကောင်းဆုံး နီးစပ်မှုဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။

“ဘိုးဘိုး ... ဖြစ် ... ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ်နော် အန်ကယ်။ ယုရာ အကြောင်း အန်ကယ် သိရဲ့သားနဲ့”

သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာလေးတွေ ဆီးရွက်သာသာဖြင့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေကြသော သူ့ရဲ့ မြေးသမက်နှစ်ယောက်ကို အားမလို အားမရဖြင့် ဒေါသဖြစ်ရသလို တစ်ဆက်တည်းမှာ အိန်နစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျမိသွားသည်။

“ဟား ... မင်းတို့ ယောက်ျားတွေ မဟုတ်ကြဘူးလား ဒီလောက်လေးတောင် သွေးမရဲဘူးလားကွ... ဟေ။ နေရာ ချင်းသာ လဲလိုက်ချင်တယ်ကွာ”

“ဘိုးဘိုး ပြောလည်း ခံရမှာပဲ။ ဘိုးဘိုး သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့က အဲဒီလိုနေရာတွေ ရောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်။ အဲဒါကတော့ အမှန်ပဲ။ အဲဒီနေရာတွေက ပိုက်ဆံသိပ်ကုန်လွန်းလို့ တစ်ခါမှ ယောင်လို့ တောင် သွားဖို့စိတ်မကူးဖူးပါဘူး”

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီကွာ။ အဲဒီလောက်တွေလည်း ကိုယ်ရည် သွေးပြမနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းကို ငါ့မြေးအကြီးမ ဘာသဘော ကျပြီး ယူသလဲ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး။ ယုရာလောက် အသုံးအဖြုန်းကြီးတာ မရှိဘူး။ ဒီလောက် စေ့ကုပ်နေတဲ့ မင်းကို သူ ဘယ်လိုများ ကြိုက်လိုက်လဲ မသိဘူး”

“ဒါကတော့ ဖူးစာပေါ့ အန်ကယ်ရယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့။ မင်းတို့ မင်းတို့တွေ ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မကုန်ရစေဘူး။ ငါ စီစဉ်တဲ့ အတိုင်းသာလုပ် ...

သူတို့နှစ်ယောက် သေချာပေါက် စည်းလုံးသွားကြ လိမ့်မယ်။ လုပ်စမ်းပါကွာ။ ငါ အဘိုးကိုယ်တိုင်ကိုက မင်းတို့ကို ခွင့်ပြုပြီး မင်းတို့ရဲ့ သစ္စာတရားကို ယုံကြည် လို့ ဒီကိစ္စကို စီစဉ်တာ။ မင်းတို့သာ ပီပြင်အောင်လုပ်။ ဒီကလေးမနှစ်ယောက် စည်းကိုစည်းလုံးသွားစေရမယ်”

ဘိုးဘိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဇွတ်ကိုပဲ ယုံကြည်
နေတာကြောင့် သူတို့မှာလည်း ဘိုးဘိုး မျှော်လင့်ချက် ပြည့်စေ
ကြောင်းရာ မျှော်လင့်ကာ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ဖို့
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

မိန်းမတွေဆိုတာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အူတို
တတ်တယ်ဆိုတဲ့ နိယာမရိုးရိုးလေးကိုပဲ စည်းလုံးဖို့အတွက် ပြန်
သုံးရမှာဖြစ်သည်။

(၁၁)

ဦးမထီဉာဏ်က သူ့ရှေ့မှာ ဖုန်းကိုယ်စီဖြင့် အလုပ်
ခွပ်နေကြသော ယုရာနှင့် မုဒြာကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်ချင် ဖြစ်မိ
လေသည်။ တကယ်ကို သူ ထင်ထားတာနှင့် ကွက်တိပဲလေ။

“ဟဲ့ ... မုဒြာ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဂနာမငြိမ်နဲ့။”

“ဟိုလူပေါ့! ... အခုချိန်ထိကံထိကို ဖုန်းလုံးဝမကိုင်ဘူး။
ဘယ်တွေ ရောက်နေတာလဲ မသိဘူး။”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မောင်ရိုးမာန်က ကုမ္ပဏီကိစ္စရှိလို့ အိမ်
ပြန်နောက်ကျတာလေ။ ဘယ်ကိုမှ အလေသွားလိုက်နေ
တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဘိုးဘိုး ... ဒီအချိန်ထိတောင် ရောက်နေပြီ။ ကိုရိုးမာန်
က ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“ဟ ... အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ငါ ဧည့်သည်တစ်ယောက် သွား
တွေ့ခိုင်းထားတယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ။ ဘာကြောင့် ဒီ
လောက်ထိ ယောက်ယက်ခတ်နေရတာလဲ။ အချိန်တန်
တော့ ပြန်လာမှာပေါ့”

သူက မုဒြာကို ခပ်နာနာလေး ဖိဟောက်လိုက်လျှင်
မုဒြာက ပါးစပ်ပိတ်ကာ ဖုန်းကိုသာ ဆက်ခေါ်နေ၏။ မုဒြာပြီး
တော့ အကြီးမက တစ်ခါတစ်စခန်း ထပြန်လေသည်။

“ကျွန် ... ဖုန်းတွေကလည်းကွာ”

“ယုရာ ... နင့်ယောက်ျား ဆိုင်ကိုကော ဖုန်းဆက်ကြည့်
ပြီးပြီလား။ ဒီအချိန်ထိ ပြန်မရောက်တာကတော့ မဟုတ်
တော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... မေမေ။ သမီးလည်း ဒီအချိန်ထိတောင်
ပြန်မလာသေးဘူးဆိုတော့ စိတ်ပူနေတာ”

အကြီးမတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ဗျာပါဒသံတွေ
ကို သူက လူကြီးပီသစွာဖြင့် ဝင်ပြောပြန်သေးသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီး အထိတော့ စိတ်ပူမနေကြစမ်းပါနဲ့။
ဘယ့်နှယ် ... အပြင်ထွက် စီးပွားရှာနေတဲ့ ယောက်ျား
တွေပဲ။ တစ်ခါတလေ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာ ဘာညာရှိ

မှာပေါ့။ နုနုအေးနဲ့ သန္တာချို ... နင်တို့သမီးတွေကိုလည်း
ဆုံးမထားကြဦး။ ငါ့အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်တာ မမြင်ချင်
ဘူး။ အားလုံး ကိုယ့်ရဲ့စည်းကမ်းနဲ့နေကြ ...

ဒါပဲ ပြောမယ်”

သူက တစ်ခါတည်း အပြတ်ကြိမ်းပါးလိုက်ကာ
စကားခိုင်းကနေ ထထွက်လာပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့တော့
သည်။ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့နို့ သူဟာ
လယ်မူပြန်သလိုမျိုးကို စိတ်တို့က နုပျိုတက်ကြွ၍ နေတာပဲဖြစ်
သည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် ဦးမဏိဉာဏ်
က ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဖုန်းလှမ်းခေါ်ရသည်။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ဘိုးဘိုး”

“အေး ... ရိုးလေးရေ။ အစီအစဉ်အစတော့ အောင်မြင်ပါ
တယ်။ မင်းတို့တွေကိုတော်တော် စိတ်ပူနေကြတယ်။
မင်းတို့ အခုပြန်လာခဲ့ကြတော့ ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုးဘိုး”

“နေဦး ... မင်းတို့က အခု ဘယ်ကားနဲ့ ပြန်လာမှာလဲ”

“ကိုရွှေဘုန်းကားနဲ့ ဘိုးဘိုး”

www.burmeseclassic.com

“အေး ... ကောင်းတယ်ကွာ။ ဆက်လုပ် ... ဒါပဲနော်”

ဦးမတီဉာဏ်က သူ့ရဲ့စစ်ဆင်ရေးအတွက် တော့နှစ်
စွာပြီးရင်း မျှော်လင့်ချက်တွေ အရောင်တောက်လို့ လာလေသည်။

ကားဟွန်းသံ ကြားလိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်တော့
ပြန်လာပြီဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ယုရာကော မုဒြာပါ မတ်တတ်ထ
ရပ်ကာ အိမ်ပေါက်ဝကို ထွက်သွားလိုက်မိသည်။ ပေါ်တီကိုဆီ
မောင်းဝင်လာတဲ့ကားက ကိုကြီးရဲ့ကားမို့ ယုရာက မုဒြာမကို
မခိုးမခန့်လေး ပြုံးလိုက်ရင်း ကားဆီ ထွက်ကြိုလိုက်လျှင် ကား
ပေါ်က ဆင်းလာသူကို တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ အအံ့သြကြီး အံ့သြ
သွားရလေတော့သည်။

“မိန်းမရေ ... ကိုယ် ပြန်လာပြီကွာ”

“အမယ်လေး”

ဟင် ... ဒါ ... ဒါက ရိုးမာန်ပဲ။ ယုရာက လန့်
ဖျပ်ကာ အံ့သြမိသွားစဉ်မှာ ဟိုတစ်ဖက်ကနေ ယိုင်တိယိုင်တိုင်
ဖြင့် ဆင်းလာသူမှာ ကိုကြီး ဖြစ်နေတာမို့ ယုရာက နားမလည်
နိုင်စွာဖြင့် အရင်ဆုံး ကိုကြီးကို သွားတွဲရလေသည်။

“ကိုကြီး ... ရှင် ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲ။ အရက်တွေ သောက်လာတယ်”

“ဟာ ... ဘယ်သူလဲ ဒါ။ ဟာ ... ယု ... ရာ ... ချစ်လေး ... ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ်။ ကိုကြီး ပါးပါးလေး ပါးပါးလေး တစ်ကြောင်းလောက် ကပ်လာတယ်”

“ကို ... ရှင်က ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒီအရက်တွေသောက် လာတာလဲ”

“နည်းနည်းလေးပါ။ ကိုယ် မမူးဘူး။ လုံးဝမမူးဘူး။ မမူး လို့လည်း (ဘူး ... ဘူး)ဆိုပြီး မော်တော်ကားကြီးကို မောင်းလာနိုင်တာပေါ့ ... နော် ... ချစ်ကိုကြီး”

ယုရာက ဒီတစ်ဖက်မှာ အရက်သောက်လာတဲ့ ကိစ္စ စာရင်းရှင်းနေဆဲမှာ ဟိုတစ်ဖက်က မုဒြာကလည်း သူ့ ယောက်ျားကိုတွဲရင်း မေးခွန်းထုတ်လျှင် သင်းကလည်း ကိုကြီးနဲ့ ဘာမှမခြား အတိုင်ဖောက်ညီစွာ ပါးပါးလေး လုပ်နေလျှင် မျက်စောင်းချိတ်ရတာကတော့ ယုရာနှင့် မုဒြာပဲ ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ချစ်ညီလေး ပြောတာ အားလုံးမှန်တယ်။ ဘယ်ရိုဂွတ်”

“ဟဲ့ ... ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြရတာတုံး”

အိမ်ထဲကနေ ခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်လာတဲ့ အမေနှစ်ယောက်က ဒီက အခြေအနေကို မြင်လိုက်ရလျှင် ရင်ဘတ်စည်တီးကို ဒေါသတွေ ဖြစ်ရတာမို့ ယုရာကော မုဒြာကပါ ကိုယ့်လူဘက်ကကိုယ် ကာသာတွေ ဇွတ်လုပ်ပေးနေရတာဖြစ် သည်။

“ဟို ... ဟို ... မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ မူးရူးလာကြတာ။ နင့်အဘိုး သိရင်တော့ ပြဿနာပဲ။ ငါတို့ကိုတောင် မခန့်လေးစားနဲ့ အဲဒါဘာ သဘောလဲ”

မေမေက ဒေါသတွေ ထွက်နေကာ ယုရာကို ကော တော့တာမို့ ပြဿနာတွေ ပိုရှုပ်ကုန်မှာစိုးသည့် အလိုငှာ ယုရာ ကပဲ မေမေ့ကို တောင်းပန်ကာ မြန်မြန်ဖြတ်ရတော့သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

ယုရာက ဇွတ်ကိုတောင်းပန်လာရကာ ကိုကြီးကို တွဲရင်း ခပ်သွက်သွက် အိမ်ထဲဝင်လာလျှင် မုဒြာတစ်ယောက် ဟာလည်း အဲဒါမျိုးကျ သိပ်လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ယုရာ နောက် ကနေ သူတို့ကပါ ကပ်လိုက်လာလေ၏။ သေချာတာကတော့ မေမေတို့တွေက ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြိုင်

ကြပြီး ပြောနေရလောက်အောင် အမေနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ဒေါသ
တွေကအတိုင်းအတာ ဘယ်လောက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်းကြည့်
နေဖို့တောင် မလိုပေ။

ဒီလောက်ထိ သောက်လာကြပြီး တစ်ယောက်တစ်
နေရာစီ ရှိနေရမယ် အခြေအနေကနေ ကားတောင် တစ်စီးတည်း
နဲ့ အတူတူ ပြန်လာကြကာ ချစ်ကိုကြီးတွေ ချစ်ညီလေးတွေအထိ
ဖြစ်သွားကြတာဟာ ဘယ်လိုများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဆိုတဲ့ ပဟောဋ္ဌီ
ကတော့ ယုရာ ရင်ထဲမှာ တွေးလောက်သည်အထိ ဖြစ်စေသော
ကိုကြီးနှင့် မုဒြာယောက်ျား ရိုးမာန်ကိုသာ ဒေါသထွက်မိသည်။

မုဒြာက အိပ်ရာကနိုးတာနဲ့ ပြဿနာရှာမယ်ဟု
စိတ်ထဲက တေးကာမှတ်ထားရင်း တစ်ညလုံးလုံး ဒေါသတွေ
ထွက်ကာ အိပ်လို့မရနိုင်စွာဖြင့် မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
သွားတာဖြစ်သည်။ မုဒြာ အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်းမှာ ခေါင်းထဲ
ပြုန်းဆို ဝင်ရောက်လာသည့် အကြောင်းက ညကကိစ္စဖြစ်ကာ
မျက်လုံးဖွင့်လိုက်မိလျှင် ဘေးနားမှာ ကိုက ရှိမနေချေ။

မုဒြာက အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ကာ အော်ခေါ်
လိုက်မိသည်။

“ကို ... ကို”

“ဝေး ... ကိုယ် - ရေချိုးနေတယ်”

ရေချိုးခန်းထဲက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံက မနေ့က
သူ မဟုတ်သလို အပြစ်မရှိလေသံ ဖြစ်နေကာ မုဒြာကို ပြန်သွား
တဲ့ အသံအဆုံးမှာ ရေချိုးရင်းနဲ့တောင် သိချင်းက ညည်းနေလိုက်

သေးတာမို့ မုဒြာရဲ့ဒေါသက ပိုပြီးတော့ တန့်န့်ဖြစ်ရတာ ရေချိုး ခန်းတံခါးဆီသွား၍ တဒုန်းဒုန်းသွားထုကာ စိတ်ရှိတိုင်း အော်ပစ် လိုက်မိသည်။

“အဲဒီအထဲက ရေချိုးနေတဲ့သူကြီး။ အခုချက်ချင်း ထွက်ခဲ့ စမ်းပါ။ ရှင် မနေ့က ဘာအချိုး၊ ချိုးလိုက်တာလဲဟမ်း ရှင်ကားကော။ အဲဒီလိုမျိုး မူးရူးအော်ဟစ်တဲ့ အကျင့်ဆို တွေ ရှင် ဘယ်ကတတ်လာတာလဲ ...

ကိုရိုးမာန် ... ကျွန်မ အရမ်းဒေါသတွေ ဖြစ်နေပြီ နော်။ အခုချက်ချင်း ရှင်ထွက်ခဲ့စမ်း။”

မုဒြာက ရေချိုးခန်းတံခါးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ တဒုန်း ဒုန်းထုရိုက်ပစ်ကာ ခေါ်လိုက်လျှင် အထဲမှ အသံပြန်ပြုလေ၏။

“အေးပါ ... ခဏလေး ... ခဏလေး ... ပြီးတော့မယ်”

“အခုချက်ချင်း ထွက်လာပါဆို”

“အေးပါကွာ။ ပြီးပြီဟေ့ ... ပြီးပြီ”

မုဒြာက အပြင်ကနေ တဒုန်းဒုန်းထုနေမှ သူ့ထံ အသည်းအသန် ခဲမှန်ဖြင့် ရေချိုးခန်းက ထွက်လာတာနှင့် မုဒြာ က ညကပြဿနာကို စရှင်းတော့တာပဲဖြစ်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး။ မနေ့က အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆောရီးပါကွာ။ မနေ့က ဘိုးဘိုးတွေ့ခိုင်းတဲ့ ဧည့်သည်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ပြောရင်း ဆိုရင်းနဲ့ စားကြ သောက်ကြတယ် လေ။ အပြန်ကျတော့ ကိုကြီးနဲ့ ဆိုင်မှာ သွားတွေ့ကြတာ နဲ့ နှစ်ယောက်သား ဆက်ထိုင်လိုက်ကြတာ အရှိန်ကောင်း သွားကြတော့ နည်းနည်းလေး များသွားတယ်”

ပြောနေတဲ့ လေသံကိုက ပေါ့ပျက်ပျက်နှင့် ဖြစ် စာတတ်ဆန်း ပြီးပြီးရော လေသံမို့ မုဒြာက ပို၍ဒေါသတွေထွက် ရတာပဲဖြစ်သည်။ မုဒြာက စိတ်တိုလာကာ သူ့ကို ခပ်ဆတ် ဆတ်လေသံဖြင့် အော်မေးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လောက်ပဲ များသွားပါစေဦး။ အဓိပ္ပာယ် လုံးဝမရှိတဲ့ အလုပ်ကို ရှင်က လုပ်လာတာ။ ကားဘယ်မှာလဲ။ မေမေ တို့ရှေ့မှာ ရှင်ကြောင့် မုဒြာ ဘယ်လောက်ဝမ်းရတယ်ထင် သလဲ ...

မနေ့ညက မူးနေတဲ့ ကိုရွှေဘုန်းတက်ကို ထိန်းလာ တဲ့သူက ရှင်သာဆို ဒီအချိန် ကျွန်မက မော်ချီနေလို့ရပြီ”

“မနေ့က အစ်ကိုကြီးနဲ့ ကိုယ်က ဘာမှမကွာပါဘူးကွာ”

“ကိုရိုးမာန် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မုဒြာနဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်နေ တာလား”

မုဒြာက စိတ်မရှည်နိုင်တော့စွာဖြင့် ဆောင်အော်ရ ပစ်လိုက်မှ သူက အလျှော့ပေးလေသံဖြင့် မုဒြာကို တောင်းဝန် လေသည်။

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ။ အမှန်တကယ်ကလေး ကိုယ် အရမ်း မှားတယ်ဆိုတာသိလို့ ကိုယ် မုဒြာကို အားနာနေတာ။ မနေ့ကတည်းက ကားက ကုမ္ပဏီမှာ ထားခဲ့တာ။ ကိုဇော် သန့် ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ကိုယ့်ကားကို ပေးသုံးလိုက် တာ ...

အဲဒါနဲ့ပဲ ကိုယ် Restaurant ကနေအထွက် ကိုကြီး နဲ့တွေ့တော့ အတူပြန်မယ်ဆိုပြီး တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်မိရင်းက အရမ်းရေချိန်ကိုက်သွားတာ။ ကိုယ့်ကို စိတ်မချိုးပါနဲ့နော်။ နောက် ဒီလိုမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။ “မနေ့ကကိစ္စကို အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မုဒြာ သိပ်စိတ် ဆိုးတယ် ကို။ ဖုန်းတောက်လျှောက်ခေါ်တယ်။ ဘယ်လို ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘိုးဘိုးခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ အရေးကြီးပါစေဦးတော့ မုဒြာကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောသင့်တယ် မဟုတ်ဘူးလား။”

မုဒြာက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြဿနာရှာချင်ပါ သော်ငြားလည်း ကိုဘက်က ပြောရာပြောကြောင်း ပြောနေတဲ့အခါ မာတော့ အရင်လို ဝုန်းခိုင်းကြတာမျိုးလည်း မဖြစ်ချင်တော့တာ ကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုသာ လျှော့ချပစ်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ မနေ့ကတော့ အားလုံးဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အမှားတွေချည်းပဲ။ မုဒြာလေး စိတ်ပူနေမယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိရဲ့သားနဲ့ အားလုံး ကိုယ် မကောင်းခဲ့တာ”

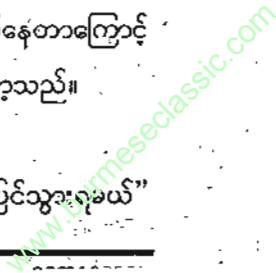
“ကဲ ... တော်ပါပြီ။ ကိုယ့်အမှား လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲတော့၊ ပြီးရင် breakfast ကို အပြင် မှာ သွားစားမယ်။ ဒီနေ့ ကုမ္ပဏီမသွားရဘူးဆိုတော့ shopping သွားကြမယ်”

“ဟာ ... အဲဒါမှ အခက်ပဲ”

ကိုဆီက တိုးပျော့ပျော့လေသံ ထွက်လာတာကြောင့် မုဒြာက သင်္ကာမကင်း မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိလျှင် ကိုက အက်တွေ့နေဟန်ဖြင့် စိတ်အိုက်နေဟန် လုပ်နေတာကြောင့် မုဒြာက စိတ်မရှည်တော့စွာ မေးခွန်းထုတ်ရတော့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အို ... ဟို ... ကိုယ် ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စ အပြင်သွားရမယ်”

“အမ် ... ဒီနေ့ Sunday လေ။ ဘိုးဘိုးတောင် မသွားတော့ဟာ”

“ဘိုးဘိုး ခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ။ ကိုယ် မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”
“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲလေ”

မုဒြာက စိတ်မကြည်စွာ စကားစုဖြတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာပစ်လိုက်သည်။ မုဒြာဟု တစ်ခွန်းတည်းသာခေါ်ထားတောင်းပန်ပါတယ်လည်းမပြော၊ အလုပ်မျက်လိုက်မယ်လည်း မပြောဘဲ အဲဒီနေရာမှာတင် တုံ့ဖို့ဘာဝေ ရပ်နေသော အိမ်အူတူတူ လူကြီးကို မုဒြာမှာ စိတ်တွေတိုလွန်း၍ တကယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်ရလေသည်။ မုဒြာရဲ့ဒေါသဖြစ်တာတွေကို မျက်နှာသစ် သွားတိုက်တဲ့ဆီ အာရုံလွှဲထားပစ်ကာ တစ်ကိုယ်ရည်သရင်းရေး လုပ်ရလေသည်။

မုဒြာ မျက်နှာသစ် သွားတိုက် ကိုယ်လက်သန့်ပြီး ရေချိုးခန်းက ထွက်လာသောအခါမှာ မြင်ရတဲ့ မြင်တဲ့ကြောင့် အံ့အားကတော့ ဟယ်ခနဲဖြစ်အောင် သင့်ရလေသည်။
“ဟယ်”

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ခုတင်ပေါ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီကောင်းဘီတွေဟာ လေး၊ငါး၊ခြောက်ထည် ပလဲနေ၍ မှန်ရွေး

အေးကြည့်ကြည့် အနီးကြည့်ကြည့် လုပ်နေကာ လေလေးတစ်ချက် နှုတ်သီချင်းလေးတအေးအေး လုပ်နေသော ကိုကိုမြင်လိုက်ရလျှင် ဆက်ယုံ အံ့အားသင့်စရာ အနေအထားပင်။ ဘယ်တော့မဆို ဗီရိုဆဲက ထုတ်လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားတစ်စုံဟာ တစ်စုံအတိုင်းပဲ ခွဲထုတ်၍ ဝတ်ဆင်တတ်တဲ့သူက အခု ဘာဖြစ်တာလဲ။

“ဒီအင်္ကျီတွေက ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

မုဒြာရဲ့ မေးခွန်းအဆုံးမှာ လေချွန်သံက ရပ်တန့်သွားကာ ဆံပင်သ၊မပျက်ဘဲ မုဒြာကို ပြန်ဖြေလေ၏။

“သိပ်အဆင်မပြေလို့ ရွေးရင်း ရွေးရင်းနဲ့ များသွားတာ”

“နေစမ်းပါဦး။ ဒီနေ့ ဘယ်သွားပြီး ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ရမှာမို့လို့ ဒီလောက်ထိ ပြင်ဆင်နေရတာလဲ။ ဘိုးဘိုးလည်း မနက်ကျရင် ရှင် အလုပ်ရှိတယ်လို့ ပြောသံမကြားပါဘူး”

“ဪ ... မုဒြာကလည်း ဘိုးဘိုးက အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့လည်း အထူးတလည် မပြောတော့တာ နေမှာပေါ့။ ဒီနေ့ ကိုယ် ပြင်ဆင်ရတယ် ဆိုတာကလည်း ဒီနေ့က အိတ်လီက ဧည့်သည်။ နိုင်ငံခြားသားဆိုတော့ ကိုယ်က need and tidy သဘောပါ”

“ကြည့်နေတယ် ... မပြောသေးဘူးနော်”

မုဒြာက အမြင်ကတ်လာစွာ ဘုတောလိုက်လျှင် သူက မုဒြာရဲ့ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ...

“မပြောသေးပါနဲ့ဦးကွာ။ ကိုယ်ပြန်လာရင် shopping သွားမယ်လေ”

“မသွားဘူး”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဆိုကွာ။ ကဲ ... အချိန်တောင် နောက်ကျ နေတော့မယ်။ ကိုယ် သွားတော့မယ်။ မုဒြာ အေးဆေး ပြင်ဆင်ပြီးမှပဲ အောက်ဆင်းတော့လေ။ ကိုယ့်ကိုလိုက်မဖို့ နဲ့တော့ ...

တဘုတာ ...”

“ဟယ် ... ဟယ် ... ကို ... နေဦး”

မုဒြာက လောလော၊ လောလောနဲ့ အိတ်ဆွဲကာ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသောကြောင့် အနောက်က လိုက်ဖို့ဟန်ပြင် လျှင် ခြေထောက်အောက်က အရာလေးတစ်ခုကြောင့် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲရပ်သွားကာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက် မိလျှင်တော့ Visiting Card တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ Card က member card လိုမျိုး အမာကော်သားကတ်ဖြစ်ကာ ကတ်က စာသားကြောင့် မုဒြာက စိတ်ဝင်တစားတော့ ဖြစ်မိသွားသည်။

“Kyawt Yoon Lwin

STAR EFFECT HOTEL ”

ဘာလဲ ...။

ကျော့လွန်းလွင် ... တဲ့။ အဲဒီဟိုတယ်နဲ့ လိပ်စာသာ

ရေးထားပြီး Visiting Card ကလည်း ဆန်းလို့နေသည်။ အလုပ် သိစွဲတွေ ဘာတွေများလား။

ဒီကတ်က ကို ကျကျန်ခဲ့တဲ့ကတ်။ သူ ဒီလောက် အထိ ပျာယာတွေခတ် အင်္ကျီတွေ တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ရွေး ထာ မုဒြာ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်လာတာနဲ့ လှစ်ခနဲ တန်းပြေး ဆော့တာဟာ ဘာများလဲ။ မုဒြာက ကတ်ကိုကိုင်ထားမိကာ အတွေးတွေ ဝင်လာမိသည်။ ဟင် ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

မဖြစ်နိုင်ဘူး ပြောနေပေမယ့် မုဒြာ စိတ်ထဲ အတွေး

ထစ်ခုတော့ ဝင်လာလေသည်။

မိန်းမတွေကို လှတယ်လို့ မပြောနဲ့။

သူမက ဘယ်သူနဲ့မှ ယှဉ်မရတဲ့

ရတနာလို့ပြောရမယ်။

အဲဒါဆို

မင်းအတွက် လမ်းတွေအကုန်ပွင့်ပါလိမ့်မယ်။

ဦးမထီညွှတ်

၏

ဖလော်ဆော်ဖီ

(၁၂)

ကားထဲကနေ လှမ်းမြင်လိုက်ရတဲ့သူဟာ တကယ့်
ဆိုပဲ အံ့ဩစရာကောင်းလှသော အနီးဆုံးလူ ဖြစ်နေတာကြောင့်
မူဒြားက ဟယ်,ဆိုပြီး အာမေဇိုတ်တောင် ထွက်သွားမိလေသည်။
ဒါက ... ဒါက တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်ရယ်လို့တော့ ပြောလို့မရ
တော့ပေ။ ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ကို လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ဒီခိုင်းက
အပီအပြင် ဖဲ့တော့မယ်ဆိုတာ သိပ်သိသာလွန်းနေတာကြောင့်
မူဒြားက အခြေအနေကို အမြန်ထိန်းတဲ့အနေဖြင့် ကားပေါ်က
အသည်းအသန် ဆင်းကာ သွားဆွဲရသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ယုရာ ... ယုရာ”

မူဒြားရဲ့ခေါ်သံကြောင့် ယုရာကလည်း အံ့အားလ
သင့် ဖြစ်သွားကာ ခြေလှမ်းတို့က တုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းသွား၍ ...

“ဟင် ... နင် ... နင်က ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”
 “အဲဒီမေးခွန်းကို ငါကလည်း မေးချင်နေတာ။ ဒီနေရာမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နင်ကတော့ ဘာလို့ရှိနေတာလဲ”
 “နင် အရင်ပြော”
 “ငါ အရင်မေးတာ ... တာ ... ဟဲ့ ... ယုရာ ... လာ ... လာ ဒီဘက်ကို”

မုဒြာ လှမ်းမြင်လိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် မုဒြာက ယုရာလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲကာ ကားရှိရာဘက်သို့ အမြန် သွားလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ ... ဘာလဲ”
 “ဘာလဲ လုပ်မနေနဲ့ ... ဟိုမှာကြည့်ဦး”
 “ဟယ်”

နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ စိတ်ထဲက ဒေါသတွေကို ဓူလိပ် လိပ်တက်လာကာ တကယ်ပဲ အသည်းတယားယား ဖြစ်ရတာ ဖြစ်၏။ မြင်နေရတဲ့ မြင်ကွင်းဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အတူတူ၍ ကိုရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုရွှေဘုန်းတက်ရယ် သုံးယောက် သားဟာ ရယ်လို့ မောလို့။

“တောက် ... ငါ့ကို ပြောတော့ ဒီနေ့ ကျောက်မျက်ပြွဲ အတွက် သွားရမှာတဲ့။ အခုတော့ ... ရှင်းမယ်”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နင် အဲဒီလို မလုပ်နဲ့လေ”
 ယုရာက ထွက်သွားမယ် အလုပ်မှာ မုဒြာက အတင်းပြန်ဆွဲထားရင်း ကိုယ့်ဒေါသကိုယ်လည်း ကိုယ်ပြန်ထိန်း ရသေးသည်။

“ဘာလဲ။ ဒါ ရှင်းရမှာပေါ့”
 “ယုရာ ... ရှင်းရအောင် အခု အခြေအနေက ရှုပ်နေတာ မှ မဟုတ်တာ။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု ပဲ”
 “ဘာလဲ”

ယုရာရဲ့ မေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေနိုင်သေးပေ။ နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ အာရုံတွေဟာ ကားတစ်စီးတည်းကို သုံးယောက် သား ပျော်လို့ ရှင်လို့ စီး၍ထွက်သွားကြသော မြင်ကွင်းဆီသို့ ရောက်သွားလေ၏။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လိုက်မယ်။ လိုက်မယ် ... ကားပေါ်တက်”
 “ငါ့ကား ဝါတယ်”
 “ထားခဲ့လိုက်ဟာ။ ပြီးတော့မှ ပြန်လာယူလို့ ရတယ်။ ဘာလဲဆိုတာ ငါတို့ သိရမှဖြစ်မယ်”

မုဒြာက တကယ်ပဲ ဒေါသတွေ ထွက်ရကာ ချက်ချင်း ကားပေါ်တက်လိုက်တာနှင့် ယုရုကပါ လိုက်လာ၏။ ထွက်သွားတဲ့နောက် မုဒြာက ချက်ချင်းပင် မောင်းလိုက်လာခဲ့သည်။

“မုဒြာ ... နင် အဲဒီမိန်းမကို သိလား”

“မသိဘူး။ နင်ကကော ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ပြောရင်လည်း ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် လှန်ထောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ။ မနေ့က ကိုကြီး အိတ်ထဲက visiting card တွေ့လို့။ ဒီနေ့လည်း သူလောနေတဲ့ပုံတွေကို မသင်္ကာတာနဲ့ နောက်ပြေးမနက်က သူ့ဆီဖုန်းလာတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်”

မုဒြာက ယုရုဆီက အကြောင်းအရာတွေကြားပြီးလျှင်တော့ ဒါဟာ မနေ့ညက သူတို့ရှုပ်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်တစ်ခုဆိုတာ ရိပ်စားမိချေသည်။

“ငါလည်း အဲဒီကတ်တစ်ခုတွေ့လို့ လိုက်လာတယ်။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာတွေလဲ”

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ကွေ့သွားပြီ”

မုဒြာက ရှေ့ကားကွေ့တဲ့အတိုင်း လိုက်ကွေ့လာတာ မလှမ်းမကမ်းကနေသာ ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာလိုက်သည်။ သူတို့ကားက အိမ်တစ်နေရာအရှေ့မှာရပ်ကာ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဆင်းသွားပြီးတာနှင့် သူတို့ရှေ့ကားက ဝေါခနဲ မောင်းထွက်သွား၏။

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း။ အဲဒါ ငါတို့ကို တွေ့သွားလို့။ လိုက်မယ်”

“မလိုက်နဲ့တော့။ တောက် ... သူတို့ ငါတို့ကားကိုမြင်သွားလို့ပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မရဘူး။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားက ဇယားက ဘာလဲဆိုတာသိရမှဖြစ်မယ်။ အရင်ဆုံး ငါတို့လုပ်ရမှာက ခုနက ဟိုတယ်ကို ပြန်သွားရမယ်။ အဲဒီမိန်းမ ဘာလဲဆိုတာ သွားစုံစမ်းရမယ်”

မုဒြာက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်ကာ ကားကို ဝယ်ကွေ့ ပြန်ကွေ့လိုက်ကာ ခုနက ဟိုတယ်ဆီသို့ ပြန်သွားလိုက်သည်။

အကြောင်းတရား ဆက်စပ်မှု လုံးဝမရှိပါဘဲနဲ့ ဒီဆာကိစ္စနှစ်ယောက် အပြင်တစ်နေရာမှာ ဆုံတယ်ဆိုတာ သိပ်

မဟုတ်ပေ။ စိတ်ထဲမှာ တွေးမှတ်ထားသည်က အိမ်ထောင်သက်တမ်းလောက်နဲ့နဲ့ ကံချင်တဲ့ယောက်ျားဟာ ခြံခတ်ထားလည်း မရဘူး ဆိုတာပဲဖြစ်ပြီး တကယ်သာ ဟုတ်နေခဲ့ရင် မုဒြာ လုံးခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုတာပါ တွေးရင်း တစ်ဖက်ကလည်း မဟုတ်လောက်ဘူးလို့ မာန်တင်းထားလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဒေါသတို့ဖြင့် အရပ်နိုင် ဖြစ်နေသူတွေကတော့ သမီးတွေရဲ့အမေ ဖြစ်တဲ့ နနအေးနှင့် ဒေါသန္တာချိုပဲ ဖြစ်လေသည်။ ယုရာနှင့် မုဒြာ တွေးနေရတဲ့ ဒေါသထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုထွက်နေကြကာ သည်းကွဲနေတဲ့ သမီးတွေအတွက် တကယ်ပဲ အတိုင်အဖောက် နှော့နေစွာ ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“တောက် ... ရိုင်းလိုက်တာ။ သမီး ဒီလိုအကောင်မျိုး အတွက် ညည်းတို့ ဘာကို မျက်ရည်ကျနေတာလဲ။ မလိုအပ်ဘူး”

ဒေါသန္တာချိုက ပြောလိုက်မှ မုဒြာ မျက်နှာက ခြေခွံကာ ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပွတ်သုတ်လိုက်ရင်း ...

“သူ့ဘာသာသူ ကျလာတာ မေမေရဲ့။ သူတို့ ... သူတို့ တွေက ဖောက်ပြန်နေကြတာ”

“ဟယ် ... တိတ်ကြစမ်းပါ။ ဘာမှင့်ဖို့မလိုဘူး။ တောက်အိမ်ထောင်သက်ဖြင့် ခြောက်လတောင် မပြည့်သေးဘူး သင်းတို့က ဒီအချိုး ချိုးရဲတယ်”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုကြီးက အဲဒီ KTV ကို ခဏ ခဏ လာတယ်တဲ့။ သူ သစ္စာမရှိဘူး”

ယုရာက ပိုပြီးတော့တောင် ဖြူဖြူစင်တွေ အော်ကာ လူကြီးတွေကို တိုင်နေတာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ အဲဒီဟိုတယ်မှာ သွားစုံစမ်း၍ သိရှိချက်တွေအရကတော့ မနေ့ညက သူတို့ယောက်ဟာ အဲဒီ KTV မှာ ကခြင်းကြောထခဲ့ကြောင်း၊ ဘယ်လိုတွေ ခွဲခဲ့ကြောင်းကို အဲဒီ ဟိုတယ်မှာရှိနေတဲ့ ကိုရွှေဘုန်းတစ်ယောက်က ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆီကတစ်ဆင့် ကြားလာခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ဟိုမိန်းမကလည်း အဲဒီကတဲ့။

မုဒြာက တွေးရင်းနဲ့ အဲဒီ ရိုးမာန်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ မလိုက်သော သူ့ကို တစ်စစီကုတ်ဖဲ့ ဆွဲဆွဲချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါ်လာရကာ တစ်ဆက်တည်းမှာ မုဒြာရဲ့ဒေါသက ယုရာဆီ ပုံလိုကျသွားလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ အခုလို ဖြစ်ရတာတွေက နှင့်ကြောင့်။ နှင့် ယောက်ျား အဲဒီလို ဇယားတွေရွပ်လို့”

“ဟဲ့ ... ဘာဆိုင်လို့လဲ။ နှင့်ယောက်ျားကကော နှင့်အပေါ် သိပ်သစ္စာရှိတာကိုး”

“ဘာ”

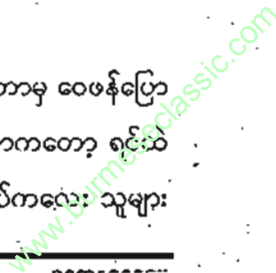
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... နှစ်ယောက်စလုံး တော်ကြစမ်း။ ဒီအချိန်က နှင်တို့ စကားနိုင်လို့ ရန်ဖြစ်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ ဒါ အိမ်ထောင်ရေး။ ကလေးကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... သန္တာချို။ အဲဒီစကား သိပ်မှန်တယ်။ ယုရာ ... မုဒြာ ... ညည်းတို့ ကလေးဆန်မနေကြနဲ့။ ညည်းတို့ယောက်ျားတွေမှာ ဒီလိုအကျင့်ဆိုး ညှဉ်ဆိုးမျိုး ရှိနေတာ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ အမှန်ပဲ။ စမိနောက်နောင်။ ဒီကိစ္စကို တစ်ခါတည်း ဒီနေ့ အပြတ်ရှင်းရမယ်။ ဟင်း ... ငါတို့သမီးတွေကို ဒီလိုနည်းနဲ့ လုံးကြီးလာတင်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့ ...

တွေ့မယ်”

ဒီအချိန်မှာ ယုရာကော မုဒြာပါ ဘာမှ ဝေဖန်ပြောနိုင်ခြင်း ဆိုတာလည်း မရှိတော့ပေ။ သေချာတာကတော့ ရင်ထဲက တကယ်ကိုပဲ မကောင်းနိုင်စွာ ကိုယ်ရဲ့အရပ်ကလေး သူများ

၁၆၄

မယ်မင်းဘို

လှသွားတဲ့ ဖီးလ်ကြီးက တမင်တကာ လုပ်ယူဖန်တီးတာမျိုး မဟုတ်ပါတဲ အလိုလိုနေရင်း ဝင်လာ၍ စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါသက တနဲ့နဲ့ဖြစ်သည်။

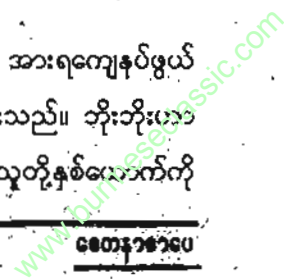
မနေ့ညက သွားခဲ့တာဟာ KTV ပြီးတော့ ဒီကနေ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ထပ်သွားတွေ့ကြတယ် ဆိုကတည်းက လုံးဝ ခွင့်လွှတ်ချင်စရာ မကောင်းတော့ပေ။

(၁၃)

“ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ။ ဒါ အောင်မြင်တဲ့ သဘောပဲလေ။ မင်းတို့ရဲ့ တစ်ရက်တည်း လုပ်ဆောင်ချက်နဲ့တင် ယုရန်နဲ့ မုဒြာက ကားတစ်စီးတည်း အတူစီးပြီး မင်းတို့နောက် လိုက်လာတယ် ဆိုကတည်းက ဒါဟာ အခြေအနေကောင်း ပဲ။ သိပ်များများစားစား မလုပ်နဲ့။ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ညလောက် လိမ်ပြီး အပြင်ထွက်ပြီးရင် အိမ်ပြန်မအိပ် နဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက် အတိုင်အဖောက်ညီညီကို စည်းလုံး ပြီသာ မှတ်လိုက်ကြပေတော့”

ဘိုးဘိုး စကားက တကယ်ကို အားရကျေနပ်ဖွယ် မို့ ရိုးမာန်က ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိသွားသည်။ ဘိုးဘိုးဟာ တကယ်ပဲ အမြင်ကတော့ ထက်လှပါပေရဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို

အသုံးချပြီး မင်္ဂလာကံမိသားစု စည်းလုံးဖို့ idea ထုတ်နိုင်တာ ကိုက ဘိုးဘိုးရဲ့ ထက်မြက်မှုပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီနေ့ အမြန် ရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်နေပါတယ်။”

“အေးကွာ ... အဘိုးရဲ့အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒက တို့မိသားစု တွေ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ တစ်စုတစ်စည်း ဖြစ်ဖို့ပဲ။ မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မှာပါကွာ။ ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ။ မင်းတို့လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်ကိစ္စထက် မိသားစု ကိစ္စက ပိုအချိန်ပေးရ များနေတာ။ နားကြတော့။ အိမ် ပြန်ရင် ပြန်လေ”

“ကျွန်တော်က ကျောက်ကိစ္စ ချိန်းထားစရာလေးရှိသေးလို့ အင်းလျားလမ်းဘက် ခဏသွားရဦးမယ် အန်ကယ်”

“အေး ... သွားလေ။ အလုပ်ကိစ္စပဲဟာ။ ရိုးလေး ... မင်း ကကော”

“ကျွန်တော်ပြန်မှာလေ ဘိုးဘိုး။ ဘိုးဘိုးနဲ့ အတူပြန်မယ် လေ”

“ဟာ ... ငါ့မစောင့်နဲ့။ ကိုအုံကြီးတို့နဲ့ဆိုဖို့ အဘိုးချိန်း ထားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး။ အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ဘာသာ ပဲ ပြန်လိုက်တော့မယ်”

သူနဲ့ ကိုရွှေဘုန်းက ဘိုးဘိုးကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ် ပြန်ဖို့အတွက် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ကိုရွှေဘုန်းကတော့ သူ့ အလုပ်ကိစ္စ ချိန်းထား၍ သွားပြီးဖို့ ရိုးမာန်က အခုမှရပ်ထားတဲ့ ထားလေးဆီ ပြန်လာယူရတော့သည်။ မနေ့က မနက်ကတည်းက ထိစွတွေ ရှိနေတာကြောင့် သူ့မှာ သူ့ကားလေးကို ကုမ္ပဏီမှာ ထားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ အားလုံးအတွက် စည်းလုံးမှုဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းနေတဲ့ အချိန်ကာလဖို့ ချစ်တဲ့ သူ့ဇနီး မုဒြာဆီက အထင်လွဲမှုရအောင် သူ့မှာ ကြိုးစားရဦးမှာပဲဖြစ်၏။

ရိုးမာန်က ကားမောင်းထွက်လာကာ အိမ်ရောက် ရင် နေရမယ့် ခပ်စိမ်းစိမ်း အိုက်တင်တွေအတွက် စိတ်တော့ ပင် ဝန်းရတာပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုနေမှပဲ အားလုံးက အဆင်ပြေ နိုင်မှာလေ။ သို့သော် ထင်ထားတာနှင့်က ကွာခြားမှုရှိနိုင်တယ် ဆိုတာ သူက နဖူးတွေ ခူးတွေ တွေ့ရပြီဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ကား ထာ ခြံထဲကို ဝင်လာတာနှင့် ခြံစောင့် ဦးဘမောင်က သူ့ကို သတင်းပေးထားပြီးဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုလေးရေ ... အခြေအနေကတော့ မကောင်းဘူး။ အိမ်မှာ ရာသီဥတု ပြင်းထန်နေတယ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဝင်သာကြည့်လိုက်တော့ဗျို့”

ရိုးမာန်က ဦးဘမောင် ပြောတဲ့စကားကိုပဲ သိပ်နားမရှင်းစွာ အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်လျှင် ဧည့်ခန်းထဲက မျက်လုံးရှစ်လုံးရဲ့ အကြည့်ဒဏ်ကို စူးနေအောင် ခံလိုက်ရတာပဲဖြစ်သည်။ မုဒြာ ပြီးတော့ ယောက္ခမကြီးနှင့် ဒေါ်နုနုအေး ပြီးလျှင် ယုရာ။ သူမတို့တွေက သူ့ကို တင်းနေသည်ဆိုတဲ့ အကြည့်တွေဖြင့် သူ့ကို ရှိုးနေတာမို့ သူက အပြုံးတစ်ခု အရင်စပေးရတော့သည်။

“မု ... မုဒြာ”

သူ့ရဲ့အနည်းငယ်မျှ အဖျားခတ် တုန်ယင်နေသော စကားသံကြောင့် မုဒြာက သူ့ကို ရှုတည်တည်ပဲ ကြည့်နေကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလေ၏။

“ဒါက ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

မုဒြာ မေးခွန်းကြောင့် သူက နည်းနည်းတော့ ကြောင်အမ်းအိမ်း ဖြစ်သွားရကာ ဘေးလူတွေရဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။ ဘွားတော်တို့ရဲ့ မျက်နှာထားတွေဟာလည်း တင်းနေကြတာပဲဖြစ်၏။ သူတော့ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာမိတာ မှားပြီထင်တယ်။ ရိုးမာန်က တံတွေးတစ်ချက် မျိုချရင်းက ...

“ကုမ္ပဏီကလေ”

“ဟုတ်လား။ ရှင့်ကို ရှင်းချင်လို့ စောင့်နေတာ။ ဒီမှာ ... ကိုရိုးမာန် ... ကျွန်မဘဝမှာ လိမ်တာညာတာကို အမုန်းဆုံးပဲ။ ဘိုးဘိုး အင်မတန်မှ ယုံကြည်လှပါတယ်ဆိုတဲ့ ရှင်က နောက်ကွယ်မှာ လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်နေတဲ့ကိစ္စကို ကျွန်မ လုံးဝဆက်ပြီးတော့ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

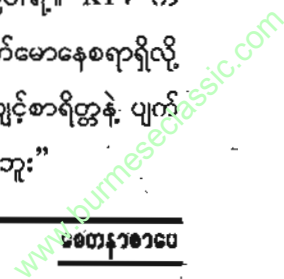
“ကိုယ် ... ကိုယ် ... ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဘာလုပ်မိလို့လဲ ... ဟုတ်လား ရိုးမာန်။ ဒီမှာ ... မင်းက မင်းလုပ်ထားတဲ့ အပြစ်ကို တကယ်ပဲ မသိတာလား။ မသိချင်ဟန်ဆောင်တတ်တာလား”

ရိုးမာန်က တကယ့်ကိုပဲ ကွိုင်က ကြီးပြီဆိုတာ သဘောပေါက်ရတာကြောင့် ရင်တော့တော်တော်ပူသွားရလေသည်။

“မု ... မုဒြာ ... အမေ ... ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်”

“ဘာမှ ရှင်းစရာမလိုဘူး။ ရှင်းတယ် ဆိုကတည်းက ဒါ ရှုပ်ထားလို့။ မင်းနယ့်ကွယ် ... အံ့ဩပါရဲ့။ KTV က မိန်းမထုတ်ယောက်ကို ဘာတွေများ မက်မောနေစရာရှိလို့ မင်းက သွားနေရတာလဲ။ မင်းလို အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ပျက်တဲ့သူနဲ့ ငါ့သမီးကို ဆက်မပေါင်းခိုင်းဘူး”

“အမေ”

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ရိုးမာန်က အကြီးကြီး ရှောင်အတွက် ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ခါနီးမှာ အနောက်က အားကိုးဖွယ်ရာ တစ်မဲက ရောက်လာတာမို့ သူက တော်တော်တော့ အားတက်သွားချိန်မှာပဲ ထင်ထားတာထက် ပိုဆိုးစွာ သွေးသည် ရေထက်ပျစ်ကြောင်း သက်သေထူစွာ ယူရာဘက်ကလည်း တစ်စခန်းထလို့ လာတာဖြစ်သည်။

“ဪ ... ဟော် ... ပြန်ရောက်လာပြီလား။ တော်တော်မှ ပျော်လို့ ပါးလို့ ကောင်းခဲ့ရဲ့လား ဦးကပ်စေး”

ယူရာရဲ့အသံဟာ အင်မတန်မှကို မာကျောထန်နေတာမို့ ရွှေဘုန်းက ဒိတ်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားရကာ ရိုးမာန်ဘေးအသားကပ်၍ လက်အသားတို့ကြည့်မိလျှင် ရိုးမာန်ဆီက အသံထွက်မလာသေးခင်မှာ သူ့ယောက်ျားမကြီး ဒေါ်နုနုအေးဆီကနေ ပွဲကြမ်းစကားက စလာတော့တာဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ရွှေဘုန်းတက်။ မင်းကို ငါ့ဘက်က ငါ့သမီးနဲ့ သဘောတွေ တူလွန်းအားကြီးလို့ ပေးစားထားတယ်လို့ မင်း ထင်မနေနဲ့။ မင်းလို အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့ စာရိတ္တရှိတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ ငါ့သမီး နောင်သံသရာ

အဆက်ဆက် ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေရဘူး။ မင်း ငါတို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတော့”

“ဗျာ”

“မင်းလည်း အတူတူပဲ ရိုးမာန်။ မင်းပါဆင်း”

“ကျွန်တော် ပြောတာကို ခဏလေး နားထောင်ကြပါဦးဗျာ။ မုဒြာ ... ကိုယ်ရှင်းပြမယ်”

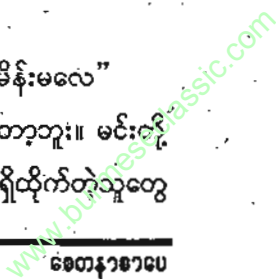
“တော်တော့ ... မရှင်းပြနဲ့။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်မ သိပြီးပြီ။ လုံးဝလည်း ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ရှင့်မျက်နှာလည်း မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ သွားပါတော့”

ပြောရင်းကမှ မုဒြာဟာ မျက်ရည်တွေ ကျလာ၍ ချက်ချင်းပဲ အိမ်ထဲပြေးဝင်သွားလေသည်။ ဟား ... ကွာ။ မုဒြာ ဆကယ်ပဲ သူ့အပေါ်ကို အထင်လွဲသွားပြီ။ ရိုးမာန်က အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။ မုဒြာ နောက်ကို အမီလိုက်မယ်အပြုမှာ သူ့ကို ဒေါ်သန္တာချိုက လှမ်းတားလိုက်ကာ ...

“မင်းဝင်ခွင့် မရှိဘူး ရိုးမာန်”

“ဟား ... အမေ ... အဲဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမလေ”

“မိန်းမလည်း ဒီအချိန်မှာ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး။ မင်းတို့ တွေက အစကတည်းကို ဒီနေရာမှာ မရှိထိုက်တဲ့သူတွေ

အဖေက လက်ခံသဘောတူနေလို့သာ ငါ့ဘက်က လက်ခံရတာ။ မင်းလိုကောင်မျိုးကို အစကတည်းက ငါသာ ဖြတ်ရင် ငါ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်တောင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။
“အမေ”

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... ရိုးမာန် ... တော်တော်နဲ့ ဒီမှာ ယုရာ ... ပြီးတော့ အမေတို့ကော ကျွန်တော်တို့ မဖောက်ပြန်ကြဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ရင်းပြီး အာမခံရဲပါတယ်”

ရိုးမာန်က ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတာကို ရွှေဘုန်းက ဝင်ဆွဲရင်း ရှင်းပြပါသော်လည်း ယုရာက မုဒြာ အတိုင်း တူညီစွာပင် သူ့ကို ခါးခါးသီးတွေကို ကန်လွှတ်တော့တာဖြစ်သည်။
“မသိဘူး။ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး။ ထွက်သွားကြတော့။ ဦးဘမောင် ... ဦးဘမောင် ... သူတို့ကို ခေါ်ထုတ်သွား”
“ယုရာ”

ရွှေဘုန်းက ဒီအချိန်မှာ ရှင်းတာဟာ ဘာမှအရာ မထင်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ရတာမို့ လူငယ်မို့ ဒေါသထွက်လွယ်နေတဲ့ ရိုးမာန်ကို ဇွတ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ရသည်။ ဒီအချိန်မှာ အဘိုးကလွဲပြီး ဒီကိစ္စကို ရှင်းနိုင်တဲ့သူ မရှိတော့ဘူးလေ။

သူ့ဆီသို့ အသည်းအသန် ခဲမှန်ပြေးလာကြကာ ပြဿနာကို လာပြောကြလျှင် ဦးမင်္ဂလာက တကယ်ကိုပဲ ဆကျနပ်လွန်းကာ သဘောတကျ ရယ်မိလေသည်။

“ဘိုးဘိုး ... ဘာရယ်တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ တကယ်ဒုက္ခရောက်နေပြီနော် ဘိုးဘိုး။ ဘိုးဘိုး ရှင်းပေးမှ ဖြစ်မှာ”

ရိုးလေးက တကယ်ကိုမှ ထိတ်လန့်ပူပန်နေတဲ့ ချက်နာထားနှင့် သူ့ကို အားကိုးတကြီး ပြောတာမို့ သူက ရိုးလေးရဲ့ပခုံးကို ဖွဖွပုတ်ပေးရင်းက ...

“ဘာတွေ စိတ်ပူနေတာလဲ ရိုးလေး။ အဘိုးက မင်းတို့ ဘက်ကလေ။ ဒီလိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဒီလောက် လှုပ်လှုပ် ခတ်ခတ် ဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုကတည်းကဒါဟာ ကောင်းခြင်း နိမိတ်ပဲ ...

ဟော ... ပြီးတော့ ဖြတ်ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်မြေ့တွေက မင်းတို့ကို တကယ်မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘော

လည်း သက်ရောက်တယ်။ မိန်းမတွေက အူတိုတတ်တာ တကယ်ချစ်မှကွ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘိုးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလောလောဆယ် မုဒြာရော ယုရာကပါ ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကို့ကို အိမ်ထောင် တက်ခွင့်တောင် မပေးဘူး။ ဘိုးဘိုးကယ်မှရမှာ။ ဘိုးဘိုးရယ် ... ရှင်းပြပေးပါနော်”

ရိုးလေး ပုံစံဟာ တကယ်ကိုမှ အသည်းနဲ့မှအသန် ဖုတ်ပူမီးတိုက်ကို ဖြစ်နေတော့တာမို့ ဦးမဏိဉာဏ်က သဘောကွစွာ ပြုံးမိလိုက်ရင်း အတွေးတစ်ခုက နေင်းထဲဝင်လို့ လာလေသည်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီမြေးသမက်နှစ်ယောက်ကို သူ့နဲ့အတူ အိမ်ပြန်ခေါ်သွားရင် သူ စီစဉ်ထားတဲ့ Plan ဟာ သိထဲရေသွန်သလို ဖြစ်သွားမှာ ဖြစ်သည်။

“စိတ်ချ။ အချိန်တန်ရင် မင်းတို့ အဆင်ပြေမှာပေါ့ကွာ”

“ဗျာ ...။ အဲ ... အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့က အခု အဆင်မပြေသေးဘူးပေါ့နော် ... ဟုတ်လားဟင် အန်ကယ်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါ့အိမ်က အဖွဲ့ကွဲနေတဲ့ နှစ်ဖွဲ့ကို တစ်စုတည်းဖြစ်ဖို့က ဒီလောက် မလွယ်ဘူး။ အခု မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို ငါ့မြေးတွေက အိမ်ပေါ်နေခွင့်မပေးတော့တာဟာ အခွင့်အရေးပဲ”

“ဗျာ”

ရိုးလေးကော ရွှေဘုန်းကပါ တအံ့တဩတွေဖြစ်ကြလျှင် ဦးမဏိဉာဏ်က နားလည်အောင် ရှင်းပြရတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်။ သူတို့ မင်းတို့ကို နှင်ချလိုက်တာဟာ အမှားဆိုတာကို သူတို့ သိလာလေလေ သူတို့ချင်း စည်းလုံးမှု ပိုရလေလေပဲ”

“အဲဒီတော့ ဘိုးဘိုး ... ကျွန်တော်တို့က”

“မင်းတို့ကို ယုံကြည်တယ်။ မင်းတို့ အပြင်ထွက်ပြီး နေလိုက်။ ကျန်တာ ငါ ဆက်စီစဉ်မယ်”

ဘိုးဘိုးက ထည်ဝါစွာသော အပြုံးတို့ဖြင့် သူတို့ကို ဝဟေဠိတွေ လာလုပ်သွားလေ၏။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘိုးဘိုး မျှော်လင့်သလို သူတို့တိုယ်တိုင်ကလည်း ဖြစ်စေချင်သည့်အတွက် ဘိုးဘိုးဆန္ဒကိုသာ ဦးစားပေးသည့် အနေဖြင့် သူတို့အသည်းတွေကို ခဏ စိတ်ညစ်ခံလိုက်ပါသည်။

မပြောချင်သောစကားလုံး
 မသိစေချင်သော ခံစားချက်တွေဟာ
 ဒီဘက်ခေတ်မှာတော့
 ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေအောက်က
 keyboard ကတစ်ဆင့်
 status တွေ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

(၁၄)

Facebook ပေါ်သို့ သူက status ကောက်တင်လိုက်
ညင် လက်မလေးတွေ ထောင်ပြကြတာမို့ ကျေနပ်ရပေမယ့် ဒီ
ချိန်မှာ အသည်းနှလုံးဟာတော့ လုံးဝကို charging down နေ
ဖြစ်သည်။ မုဒြာနဲ့ စေးမှ သူ့ရင်ထဲမှာ မုဒြာကို ဘယ်လောက်
တိုင် နက်ရှိုင်းတွယ်ငြိမ်နေရသလဲဆိုတာ သဘောပေါက်ရတာ
မရှိ။

သူက သေလောက်အောင်တွေ လွမ်းဆွတ်တမ်းတ
ဘိရနေပေမယ့် သူ ဖုန်းခေါ်လည်း မုဒြာက လုံးဝမကိုင်တာမို့
သူ့မှာ ရေလည်ကြီးကိုမှ ကြွေကျနေရတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ရိုးမာန်ရေ ... မင်း မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဘာ
မှလဲ စားဖို့မရှိဘူးကွ”

နောက်ဖေးကနေ စီခနဲ ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် အိမ်ရှေ့ကနေထိုင်ကာ ဆွေးလို့နေတဲ့ mood က ဖုတ်ခနဲပြောင်း ကျသွားကာ လန့်ဖျပ်၍ လှည့်ကြည့်မိလျှင် အသံပိုင်ရှင်က အနောက်တောင် ရောက်နေတာမို့ ရိုးမာန်က အံ့သြသွားရတာ

“ဟာ ... အစ်ကိုကြီး ... ဘာလဲ”

“မင်းမီးဖိုခန်းမှာ စားဖို့ သောက်ဖို့ကော ချက်ဖို့ကော ဘာမှမရှိဘူး။ မင်း ဘာမှ ဝယ်မထားဘူးလား”

“ဟာ ... အစ်ကိုရာ။ ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျား စားနိုင်သောက် နိုင်သေးတယ် ဟုတ်လား”

ရိုးမာန်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ထအော်စီသွား လျှင် ကိုရွှေဘုန်းက သူ့ဆေးသို့ ရောက်လာကာ သူ့ပခုံးကို ဖယ် လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီလိုရယ်လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ ဒီအချိန်မှာ ငါနဲ့ မင်းက ဘဝတူပဲလေ။ စိတ်ညစ်ရှင် အစားများများစားရ တယ် ကြားဖူးလို့ ငါလည်း စိတ်ပြေရာပြေကြောင်းလျှောက် လုပ်နေတာပါကွာ”

“စားလည်းပဲ ထူးမှာမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ။ မုဒြာ တစ် ယောက်ကို ဘယ်လိုမှ ဆက်သွယ်လို့ မရဘူး။ အစ်ကိုကော အခြေအနေ”

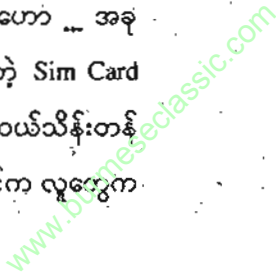
“ဟား ... မေးနေရသေးလားကွာ။ ဒီပုတ်ဆိုမှတော့ ဒီပဲ ပေါ့။ ဖုန်းပါ ပိတ်ထားတယ်။ MPT ကိုကော ငါ့ကိုကော မုန်းပြီး တယ်လီပဲနောပြီလား။ အူရီပဲ ခူးနေပြီလား မသိ ဘူး ...

Simn Card တွေ ၁၅၀၀ ဖြစ်သွားတာ ကောင်း တော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းပါဘူးကွာ”

အသည်းကွဲနေရာကနေ topic က ချက်ချင်းကြီး ဖြစ်သွားတာမို့ ရိုးမာန်က ပြူးကြည့်လိုက်ရင်းမှ သူ့လည်း နေပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ကိုရွှေဘုန်းနောက် follow လိုက် တopic ပြောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒီလောက် သက်သာတဲ့ဈေးက မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လို ကောင်းမှာတုံး။ အရင်က လူတွေက ဟန်းဖုန်း ကိုင်နိုင်တဲ့ပေါ်မှာပဲ ကြည့်တယ်။ ကိုင်ထားတဲ့ ဟန်းဆက် ခန့်ပြီး သိပ်ကြည့်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဟော ... အခု ကျတော့ ခေတ်က ပြောင်းပြီ။ ထည့်ထားတဲ့ Sim Card က ၁၅၀၀ တန်၊ ကိုင်တဲ့ဟန်းဆက်ကျ ဆယ်သိန်းတန် iPhone မှ လူရာဝင်ချင်တဲ့ ခေတ်မျိုး။ အရင်က လူတွေက

သူငယ်ချင်းတွေပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစုပဲဖြစ်ဖြစ် စကားပြောရင် နွေးနွေးထွေးထွေး မျက်လုံးချင်းဆုံ ပြောတယ်။ အကျတော့ မျက်လုံးက ဖုန်းဆီမှာ အချိန်လေးအားတာနဲ့ ရတာ အမော ...

နည်းပညာတွေ သိပ်တိုးတက် လာတာကလေးကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်က တွေးကြည့်လေလည်း နွေးထွေးမှုတွေ လျော့လာတယ်။

“အာ ... အစ်ကိုပြောတာ မှန်တော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ 100% မမှန်ဘူး။ နွေးထွေးမှု လျော့လာသလို တိုးလာတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အရင်ကဆို သတိရရင် ရတနာတစ်ယောက်ကိုပဲ ဆက်သွယ်လို့ရမယ်။ ဟော အခုတော့ Group chat ပဲ လုပ်လိုက်မလား။ viber ကလေးတစ်ယောက်ချင်းစီ ပို့ထားမလား။ ခင်မင်မှု ပိုနီးစေဖို့လေ ...

ဟော ... အရင်က ချစ်သူတွေ နှစ်ယောက်အပေါ် ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီးရင် အဲဒီဓာတ်ပုံကို လူကြီးတွေမြင်မှာနီးစပ်ဖွယ်ရတာ အမော။ အခုကျတော့ ခေါင်းလေးနှစ်လုံး မျက်ဆုံ Selfie ရိုက်ပြီးတာနဲ့ အဖေလည်းမသိ အမေလည်းမသိ ဒိုးတော့ Gallery lock ထဲ။ နေရာတိုင်းမှာ အ

အကောင်း ဒွန်တွဲနေပါတယ်။ ဆိုးတာတွေချည်းပဲ မမြင်နဲ့လေ။ ကောင်းတာလေးလည်း ရှိပါသေးတယ်”

ရိုးမာန်က ချက်ချ လက်ကျ ရှင်းမှ ကိုရွှေသူန်း တစ်ယောက်က ပါးစပ်ပိတ်တော့တာ ဖြစ်သည်။ နည်းပညာ အကြောင်း ထိုင်ငြင်းနေရရင် ပြီးတော့မယ့်ကိစ္စတွေလည်း မဟုတ်တာမို့ သူက စကားစကို ဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“အေးလေ ... ဘယ်နေရာမဆိုတော့ အဆိုးအကောင်း တွဲနေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လေ ... ငါတို့ကိစ္စတော့ အဲဒီလိုဖြစ်လို့ မရဘူးနော်။ အဆိုးသာဆိုရင် သေပြီ။ အခုတောင် အိမ်ပေါ်က နှင်ထားတဲ့ အိမ်ဦးနတ်တွေ ဖြစ်နေတာ”

“ဟာ ... ဖွ ... ဖွ ... လွဲပါစေ။ ကောင်းမှာပါဗျာ။ ဘိုးဘိုးက အင်မတန်မှ တော်တဲ့သူဗျာ။ သူ တစ်သက်လုံး ဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ဆန္ဒကို ဒီတစ်ချိန်မှာ ရအောင်လုပ်မှာ ...

ကျွန်တော့်ကတော့ ယုံတယ်။ ဘိုးဘိုးက hero ပဲ”
အလုပ်တစ်ခုလုပ်တိုင်း အမြဲအောင်မြင်နေကျ ဘိုးဘိုး

ရဲ့ ထည်ဝါခန့်ညားသော မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသွားလျှင် သူဟာ ယုံကြည်သောစိတ်ကြောင့် အားအင်တွေ ပြန်ပြည့်လာရပါသည်။

“မဖြစ်ဘူး အဖေ။ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မဘက်က လုံးဝခွင့်မ
 လွှတ်ပေးနိုင်ဘူး။ ခွင့်လွှတ်စရာလည်း အကြောင်းကိုမရှိဘူး”
 “ဟုတ်တယ်။ ချို့သမီးက ပေါပေါပဲပဲ မဟုတ်ဘူး။ တစ်
 သက်လုံး ရွှေပေါမြတင် ဥထားလာတာ။ ဒီလိုသံစွာစောက်
 တဲ့ သူမျိုးကိုတော့ လုံးဝပြန်မပေါင်းနိုင်ဘူး”

မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် အကြောကြီးကြီး လေမြင့်မြင့်ဖြော
 နေသော သူ့ရဲ့ချွေးမနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ နုနုအေးနဲ့ သန္တာချိုတို့
 ရဲ့စကားတွေဟာ ခါတိုင်းချိန်တွေများမှာသာ ကြားမိခဲ့တယ်ဆို
 ရင် သူဟာ လက်ထဲက တုတ်ကောက်နဲ့ ပစ်ပေါက်မိမှာ အသေ
 အချာပဲ ဖြစ်သည်။ ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်သော်ကကဲကဲ
 ဖြစ်နေတာရှိ ဦးမဂ္ဂဏိဉာဏ်က အနောက်မှာ ခပ်ကုပ်ကုပ် ဖြစ်နေ
 တဲ့ မြေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ မေးခွန်းထုတ်လိုက်
 သည်။

“ကဲ ... ညည်းတို့ နှစ်ယောက်ကကော”

သူ့ရဲ့ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသံကြောင့် အငယ်မဆီက
 အသံက ခပ်ကုပ်ကုပ် ထွက်လာလေသည်။

“ဟို ... ဟို ... မုဒြာက သူ့ကို ဆိုးဘိုး ပေးစားလို့ ယူ
 ခဲ့ရတာလေ”

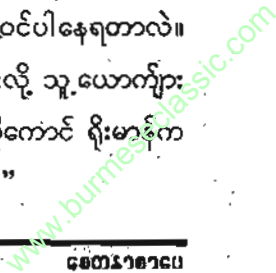
“တယ် ... အသံက အိုးညောင်အိုးညောင်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာ
 လဲ။ ငါပေးစားလို့ဆိုလည်း နင်သဘောတူလို့လေ။ အခု
 ဒီကောင်က နင့်ယောက်ျားဖြစ်နေပြီ။ လွှတ်ထားလည်း
 လွှတ်သွားမှာပဲ”

ဦးမဂ္ဂဏိဉာဏ်က ယုရားနဲ့ မုဒြာ ပေါင်းစည်းစေခြင်း
 အလိုမှာ ဆိုက်ကိုသုံးလိုက်လျှင် မုဒြာကတော့ မျက်နှာငယ်လေး
 နှင့် ယုရားဘက် သွားကြည့်လေ၏။

“အဲ ... အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဘိုးဘိုး”

“ဟဲ့ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကွာပစ်ရမှာ။ ဒီမှာ သမီး...
 ခြံခိုတတ်ရင် နောက်တစ်ခါလည်း ခုန်ဦးမှာပဲ”

“သန္တာချို ... နင် ဘာလို့ ဒီလောက် ဝင်ပါနေတာလဲ။
 ဒါ နင့်သမီးနော်။ နင် စွတ်မြောက်ပေးလို့ သူ့ယောက်ျား
 နဲ့ ကွဲသွားရင် နှစ်နာမှာ နင့်သမီး။ ဟိုကောင် ရိုးမာန်က
 သွားမှမဖြစ်ဘူး။ မုဒြာက မိန်းကလေး”

သူက သန္တာချိုကို ဟောကလိုက်လျှင် သန္တာ
ပါးစပ်ပိတ်သွားပေမယ့် မုဒြာတစ်ယောက်ဟာ အခုမှကြောင့်
အားတွေပိုစွာ ဖြစ်နဲ့ အော်ငိုတာမို့ ဦးမဏိဉာဏ်က သဘောထူ
လို့သွားသည်။ အကြောက်တရားတစ်ခု သူ့ရင်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်
ပြီဆို နီးကပ်ဖို့က အများအပြား ရာခိုင်နှုန်းများသွားပြီလေ။

“အဲဒါတွေက ယုရာယောက်ျားကြောင့်။ တကယ်ဆို အဲ
လူကြီးသာ ခေါ်မသွားရင် ဒီကိစ္စဖြစ်မှာကို မဟုတ်ဘူး
ဘာ”

“ဟုတ်တယ် မုဒြာ။ သမီးပြောတာ အမှန်ပဲ။ တကယ်ဆို
ဒီလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကိစ္စတွေ ဖြစ်လာရတာဟာ ဘေးထွေး
မကောင်းလို့”

“ဟဲ့ ... သန္တာချို။ နင် ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ။ ဒီမှာ
ငါ့သမက်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ နင့်သမီး စကားကောက်ပြီ
ပတ်မယမ်းနဲ့”

ပြဿနာဟာ ပိုမိုကြီးထွားသွားကာ တကယ်တော်
ထင်မှတ်မထားတဲ့ အခြေအနေမျိုးပဲ ဖြစ်၏။ ဦးမဏိဉာဏ်ဟာ
တကယ်ကိုပဲ ပရမ်းပတာနိုင်စွာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ရန်တွေ
နေကြတဲ့ အဲဒီပုံစံတွေကို ကြည့်ရ မြင်ရတာဟာ ရင်ထဲမှာ

တကယ်ကို ဆိုလာလေသည်။ သူ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား
သူ မျှော်မှန်းထားသလို တစ်စုတည်းဆိုတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်
မလာဘဲ လမ်းကချော်၊ ချော်ထွက်သွားကာ နှင့်ကြောင့် သူ့ကြောင့်
ဖြင့် အရင်လို ဒုံရင်း ဒုံရင်း အတိုင်းပဲမို့ တကယ်ကိုပဲ စိတ်ပျက်
မိစွာဖြင့် သူ့ရဲ့တုတ်ကောက်ကို ကြမ်းပြင်မှာ တဒုန်းဒုန်းထုရိုက်
လိုက်သော်လည်း အရှိန်က တန်မသွားသေးပေ။

ဒီလောက်ကို ဆိုးဝါးပျက်စီးနေတဲ့ အခြေအနေကို
သူ ဘယ်လိုထိန်းသိမ်းရမလဲ မသိနိုင်တော့ပေ။ ဦးမဏိဉာဏ်က
စိတ်တိုလွန်းအားကြီးတာကြောင့် မတ်တတ်ထရပ်ကာ အသံကုန်
အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“တော်ကြစမ်း ... နင်တို့တွေ”

သူ့ရဲ့အသံက လွှမ်းသွားမှ အဲဒီပါးစပ်ပေါက်တွေ
ဟာ ပိတ်သွား၍ ငြိမ်သွားတော့သည်။ ဟား ... ဘာလဲမိသားစု။

“တော်ကြတော့ ။ နင်တို့တွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် စည်း
လုံးမလာကြတဲ့ဟာတွေ။ ငါ့သွေး ငါ့သား အဖြစ် လူလယ်
ကောင်မှာ ပြောရမယ့် မဏိဉာဏ်ရဲ့မျိုးဆက်က ဒါတွေ
လား ...

နင်တို့ကို ငါ တော်တော် စိတ်ကုန်သွားပြီ။ ဘယ်နှယ်ကွာ။ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲမယ့်ကိစ္စထက် အဲဒီလို ကွဲရတာ နင့်ကြောင့် သူ့ကြောင့် ရမယ်ရှာပြီး အပြစ်ချည်းဖို့ တတ်တဲ့ဟာတွေ။ နင်တို့ဘာသာနင်တို့ ဖြစ်ချင်တာသာ ဖြစ်ကြပေတော့ ...

ငါလည်း အသက်ကြီးပြီ။ မိသားစုဆိုတဲ့ ဘဝကို ငါ ဒီအချိန်ထိ မခံစားရဘူး။ သားတွေ ဆုံးသွားပေမယ့် ချွေးမတွေ မြေးတွေ ရှိနေသေးတယ်ဆိုပြီး ငါ့မှာ ဘာမှ တုန်းကများ ပျော်ခဲ့ရဖူးလဲ ...

တော်တော့ ... နင်တို့ကို ငါ အင်မတန် စိတ်ကုန်တယ်။ နင်တို့လည်း လုပ်ချင်တာသာ လုပ်ကြပေတော့”

“ဘိုးဘိုး”

“အဖေ”

လေးယောက်လုံးက ခုမှ အသည်းအသန် လှမ်းခေါ်သော်လည်း သူက လှည့်ကိုမကြည့်တော့ချေ။ ဒီလောက်ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ အမိုက်မတွေကို နောင်ကြည့်အောင်မှ မဆုံးမနိုင်ရင် သူ ရာဇဝင်ရိုင်းချေသည်။

(၁၅)

“ဗျာ ... ဘယ်လို ... ဟား ... သွားပါပြီဗျာ”

အသံတွေဟာ တကယ့်ကိုမှ တကယ် စီခနဲထွက်လို့လာကာ သူတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ ခွန်အားတွေ ဆိုတာဟာလည်း နတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားလေတဲ့ သရက်သီးသာသာမို့ ဘိုးဘိုးက သူတို့ကို မကြည်မလင် ကြည့်လိုက်ရင်းက ...

“မင်းတို့ကလည်း ဒါလေးပြောတာနဲ့ပဲ ဒီလောက်ထိဖြစ် ကုန်ကြရသလားကွ”

“ဖြစ်တာပေါ့ ဘိုးရ။ ကျွန်တော့်ကို မုဒြာက လုံးဝအဆက် အသွယ်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဘိုးဘိုး စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်က လွဲသွားပြီ။ မအောင်မြင်တော့ဘူးဆိုတော့ သွားပြီပေါ့ဗျာ”

“ဟကောင်ရ ... မင်း အဲဒီလောက်ပဲ စိတ်ဓာတ်ပျော့ရ သလားကွာ။ မတီဉာဏ်ရဲ့ အားအကိုးရဆုံး လက်ရုံးတွေ က အဲဒီလောက် ဖြေလျော့ခွေ လုပ်နေရသလား။”

“အန်ကယ် ... ကျွန်တော်ကတော့ ယုရာနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူးနော်။ အခုလိုမျိုး ယုရာနဲ့ ပေးရတာတောင်မှ ကျွန်တော့်မှာ သေ မလောက် ခံစားနေရတာ။ တကယ်ကြီးသာ ကွဲသွားရင် တော့ သေမှာပဲ”

ရိုးမာန်နဲ့ ရွှေဘုန်းက အဘိုးစကားယုံကာ အဘိုး အတွက် အကျိုးဆောင်ပေးလိုက်လို့ အခုတော့ အကြီးကြီးလွဲပြီ ဖြစ်တာကြောင့် ရေရေလည်လည်ကို ခံစားနေရတာဖြစ်သလို။ မုဒြာနဲ့လည်း သူ မဝေးနိုင်။ အဲဒီလိုပဲ ကိုရွှေဘုန်းကလည်း ယုရာနဲ့ မဝေးနိုင်ဘူးဆိုတာ သူ သိသည်။

“ဘိုးဘိုး ... တစ်ခုခု ပြောပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ် ရမလဲဟင်”

“အဲဒီလောက် တုန်လှုပ်မနေကြပါနဲ့ကွာ။ ငါ့မြေးတွေကို တစ်ခုလပ်ဘဝရောက်အောင် ပို့လိုက်တဲ့ အဘိုးတော့ ငါ လည်း အဖြစ်မခံပါဘူး ...”

ဒါပေမဲ့ သိပ်လုံးကြီးတင်တဲ့ မိန်းမတွေကို အပိုးကျိုး အောင် ဆန်တော့ ပြန်ခတ်ရလိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်ဦးမှာလဲဟင် အန်ကယ်”

“ဘိုးဘိုးက ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလို့လဲ”

သူ့မြေးသမက်နှစ်ယောက်ရဲ့ မေးခွန်းတွေအတွက် သူက အပြုံးတစ်ခုပေးကာ စဉ်းစားခန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာဖို့က အဓိကပဲ မဟုတ်လား။

ချိန်းထားသောနေရာကို လာပါစေ ... လာပါစေ
ဟု စိတ်ထဲကနေ တိတ်တိတ်ကလေး ဆုတောင်းနေမိခဲ့သော ဆု
သည် ပြည့်မှ ပြည့်ပါမလားဟု တထင့်ထင့် ဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း
တကယ်တမ်းမှာ သူ ဆုတောင်းပြည့်တာကြောင့်မို့ သူမှာ
အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရတာပဲဖြစ်သည်။

“မုဒြာ ... ကိုယ့်ဆီ တကယ်လာတယ်နော်”

“အပိုတွေ လုပ်မနေပါနဲ့။ ရှင် အခုချိန်းတာက ဘာကိစ္စ
လဲ”

မုဒြာရဲ့မျက်နှာကြောဟာ တင်းထန်နေကာ လုံးဝကို
အမာဒီဇိုင်းမို့ သူဟာ နည်းနည်းတော့ ရင်တုန်ပန်းတုန်ရှိရသလို
အခြေအနေက မိုးဝှတ်ဆိုတာလည်း သဘောပေါက်ရလေသည်။
ဒါပေမဲ့လည်း လုံးဝကြီးကို ဆက်သွယ်လို့ မရတဲ့ အနေအထား
တစ်ခုကနေ ချိန်းလို့တောင် ရလာတယ်ဆိုတော့ တော်သေးတယ်

ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖြေသိမိရင်း သူ့မှာ အိုကေအောင် လုပ်ရတော့တာ
ဖြစ်သည်။

“ကိစ္စကတော့ မုဒြာကို ကိုယ်ရှင်းပြချင်လို့ပါ”

“ဘာကို ရှင်းပြဦးမှာလဲ။ ဒီမှာ ကိုရိုးမာန် ... ရှင်ကို
ကျွန်မဘက်က လုံးဝအယုံအကြည် မရှိဘူး။ ရှင်နဲ့ လမ်း
ခွဲဖို့လည်း စဉ်းစားထားပြီးသား ...

ရှင်နဲ့ ကွာရှင်းဖို့ကိစ္စကို အခုလောလောဆယ်မလုပ်
နိုင်သေးတာက အိမ်မှာ ဘိုးဘိုး ပျောက်နေလို့။ အခု ရှင်
ချိန်းတဲ့နေရာကို ကျွန်မ လာတယ်ဆိုတာကလည်း ဘိုးဘိုး
ဘယ်မှာရှိမလဲ ဆိုတာကို ရှင်များသိမလားလို့ လာခဲ့တာ”

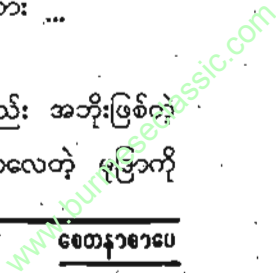
“ဘယ်လို ... ဘိုးဘိုး ပျောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

ရိုးမာန်က မေးခွန်းထုတ်လိုက်လျှင် မုဒြာက ခေါင်း
အသာညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘိုးဘိုးဆီ ဖုန်းဆက်တော့လည်း လုံးဝမကိုင်
ဘူး။ ဘိုးဘိုး ဘယ်တွေ့ရောက်နေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ရှင်
ဘိုးဘိုး ရှိနေတယ်ဆိုတာ သိတယ်မှလား ...

“မုဒြာကို ပြောပြပါနော်”

ရိုးမာန်က ဒီလိုကျပြန်တော့လည်း အဘိုးဖြစ်တဲ့
သူ့အတွက် ထိတ်ထိတ်ပျောက် ဖိုးရိမ်မှုကြီးရှာလေတဲ့ မုဒြာကို

မြတ်နိုးမဝစွာ ငေးကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရဲ့ နှေးလေးဟာ သူ့အဖို့ တွေ့နဲ့ မစည်းလုံးတာလေးကလွဲရင် ကျန်တာ အားလုံးပြည့်စုံစေ ချစ်စရာကောင်မလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုရီးမာန် ... သိတယ်မှလား။ ဘိုးဘိုး ဘယ်မှာလဲ”

မုဒြာက သူ့ကို ထပ်မံလော့ဆော့လိုက်လျှင် ရိုးမာန် က ပခုံးအသာတွန့်ပြလိုက်ကာ ...

“မသိဘူးလေ။ ကုမ္ပဏီကို ဘိုးဘိုး မလာလို့တောင် ကိုယ် က မုဒြာ မလွှတ်လို့ မလာဘူး ထင်နေတာ”

“အဲဒါ ရှင်လိမ်ပြောနေတာ။ မုဒြာ သိတယ်။ ချီးဘိုး ဘယ်မှာရှိလဲဆိုတာ ရှင် သိကို သိတယ်။ ဘိုးဘိုးက ကျွန်မတို့ထက် ရှင်ကို ပိုယုံကြည်တယ်။ ပိုချစ်တယ် ...

အခုလည်း ရှင်ကိစ္စနဲ့ စကားများရာကနေ ဘိုးဘိုး စိတ်ဆိုးသွားတာ။ အဲဒီတော့ အခု ဘိုးဘိုး ဘယ်မှာ ကို တယ်ဆိုတာကို အမှန်အတိုင်းပြော”

“ဪ ... ဒုက္ခပါပဲ မုဒြာရယ်။ ကိုယ် တစ်ပြစ်ကနေ နှစ် ပြစ်လည်း အဖြစ်မခံပါဘူးကွာ။ အခုဟာက ကိုယ် တကယ်ကို မသိလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ရှင် အခု ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ကိုယ့်အိမ်မှာပေါ့။ မုဒြာ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်လက်ခံလာ အောင် မုဒြာကို ရှင်းပြခွင့်ရအောင် ကိုယ် အိမ်ကနေပဲ မုဒြာကို ဆက်သွယ်နေရတာ”

“ကဲ ... အဲဒါတွေ မပြောနေနဲ့။ ကြားလည်း မကြားချင် ဘူး။ ရှင် ဘိုးဘိုး ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ မသိဘူး သေချာတယ်နော်”

“တကယ်ပါ မုဒြာရယ်”

“အဲဒါဆို ပြီးရော”

မုဒြာက ပြန်လှည့်ထွက်မယ် အပြုမှာ ရိုးမာန်က ခပ်လျင်လျင်ပဲ မုဒြာရှေ့က ပိတ်ရပ်ကာ မုဒြာကို တားလိုက်မိ သည်။

“မုဒြာ ...”

“ဘာလဲ”

မုဒြာရဲ့ အစိမ်းဆန်လှသည့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ထူးသံ သူ့မှာ မကြားချင်ဟန်ဆောင်ထားကာ ဘိုးဘိုးရဲ့ mission မှာ ပါဝင်အောင် သူက ပြောဖြစ်သွားသည်။

“တကယ်ပဲ ဘိုးဘိုး ပျောက်နေတာလား”

“ဒီမှာ ရှင်ကို အားအားယားယား လျှောက်မပြောဘူး။ တကယ်။ တကယ်ကို ဘိုးဘိုး အိမ်ပြန်မလာတာ”

“ဟား ... ဒါဆို ဒုက္ခပဲ ...

ဘိုးဘိုးက ကိုယ်တို့အားလုံးအတွက် အဓိကလူ
ဘိုးဘိုးဘယ်ထွက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်မလဲ။ မုဒြာ ... ကိုယ်တို့
ဘိုးဘိုးကို အတူတူ လိုက်ရှာရအောင်နော်”

ရိုးမာန်က မုဒြာရဲ့လက်ကို ကိုင်လိုက်လျှင် အင်
တန်ကို ဖျတ်လတ်ပါသည် မုဒြာက ဆတ်ခနဲ လက်ကိုပြန်ချ
လိုက်ကာ ...

“ဘာမှ လာပြီး အမြတ်ထုတ်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ ရှင်
ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ လူမျိုးကို သေတောင်ပြန်လက်မေး
ဘူး”

မုဒြာက သူ့ကို အမုန်းကြီးတွေ မုန်းကာ ထွက်ခွာ
သွားလေသည်။ ရိုးမာန်က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ စိတ်
တွေ ပင်ပန်းလို့ သွားလေသည်။

ဘိုးဘိုး ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေလို့ လိုက်လျှောက်
မိတာ သူ့အိမ်ထောင်ရေး ထိခိုက်နေပြီလားဟုတောင် သံသယ
ဝင်ချင်မိသည်အထိ အဆင်ကမပြေ ဖြစ်နေရပါသည်။

(၁၆)

ဘိုးဘိုးက ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ စောင့်ကြည့်ပါဟုသာ
အာမဘန္တေ့ ခံထားသောအခါ ရိုးမာန်ဟာ ဘာမှကို ရှေ့လည်း
ဆက်မတိုးရဲတဲ့ အနေအထားမို့ သူကော ကိုရွှေဘုန်းကော ဒီ
အတိုင်းငြိမ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘိုးဘိုးလုပ်ချလိုက်တဲ့ အကွက်တွေဟာ
ဘကယ်မှ တကယ်ကို ဂိုဏ်းစတားရှေ့ပဲဖြစ်လေသည်။ လုံးဝကို
နီးပါဆိုတဲ့ အနေအထားကနေ မုဒြာနှင့် ယုရာဟာ ရေးကြီးသုတ်
ဖျာဖြင့် သူတို့အိမ်ကို ရောက်လာကာ အခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်
လိုက်ခဲ့ပါ ဆိုသော အနေအထားကြောင့် သူကော ကိုရွှေဘုန်းကပါ
ဘကယ်ကို အံ့အားတသင့်ဖြစ်၍ ဖုတ်ဖက်ခါ ထလိုက်ရကာ
ဘာကြောင့်ရယ် ဘာလို့ရယ် သွားပြီး မေးခွန်းထုတ်နေရင် စိတ်
ပြောင်းသွားမှာစိုးလို့ ချက်ချင်းလိုက်လာလိုက်တာမို့ အိမ်ရောက်

ကာမှပဲ အဖြစ်အပျက်တွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိတော့တာ ဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ်မှာ သူတို့အတွက် ခေါင်း နပန်းကြီးသွားအောင် အံ့ဩသွားရစေသည့် ဧည့်သည်ကတော့ သူတို့ရဲ့ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်စေသော အမျိုးသမီးကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာကြောင့် နှစ်ယောက်လုံးဟာ မျက်လုံးစော့ဖြူ သွားရလေသည်။

“ကဲ ... လာထိုင်ကြလေ၊ အဲဒီမှာ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

ဘိုးဘိုးရဲ့ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် အားလုံးဟာ ကိုယ်ကိုယ်စီ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင်တော့ ဘိုးဘိုး ဘာများ ပြောလေမလဲဆိုတာကို တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေတာပဲဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ အားလုံးကို အသိပေးစရာရှိလို့ မိသားစု စုံညီခေါ် လိုက်ရတာပဲ။ မင်းတို့အားလုံးကို ကျုပ်က ဒီကနေ့မှာ မျက်နှာစုံညီ ခေါ်တွေ့တာဟာ တစ်ခါတည်း ရှင်းပြီးသား လည်း ဖြစ်သွားသလို ဖြစ်တယ် ...

ဟောဒါက ... ကျော့ယွန်းလွင်တဲ့ ယုရာနဲ့ မုဒြာ ကတော့ ဒီဇာလေးမကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး အကောက်လို့ ပြီး သိထားကြပါလိမ့်မယ်၊ ဒီဇာလေးမကြောင့် အိမ်မှာ

ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာတချို့ ငြိမ်းဖို့အတွက် ဒီကိစ္စကို ကြေညာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

ဘိုးဘိုးရဲ့ စကားတွေဟာ အင်မတန်မှကို စိတ် သူပ်ရှားမှု မြင့်တက်စေတာမို့ သူတို့ အားလုံးက ငြိမ်နေစွာ နား စွင့်နေကြသည်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘိုးဘိုး ထုတ်မယ့် ဖြေရှင်းချက်ကို နားစွင့်နေတာပဲဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ကျော့ယွန်းကို ဒီအိမ်ရဲ့မိသားစုဝင်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အားလုံး ကိုယ့်မိသားစုလို ဆက်ဆံကြပါ”

“ရှင်”
“ဗျာ”

ဘိုးဘိုးရဲ့ ကြည်လင် ပြတ်သားစွာ ထွက်လာသော စကားသံအဆုံးမှာ အားလုံးဟာ အရမ်းကို မှင်သက်အံ့ဩကုန်ကြ တာဖြစ်သည်။ အံ့ဩတာလည်း မပြောနဲ့လေ။ ဘိုးဘိုးရဲ့အနီးကပ် ဆုံးလို့ ပြောလိုရသည့် သူတို့စောင်မှ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ထည်ထွက်သွားရတာဖြစ်၏။

“အဖေ ... အဲဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ကျွန်မတို့ မိသားစုဝင် လို့ ပြောရအောင် သူက ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေ လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ မဏိဉာဏ်စံအိမ်ရဲ့ မိသားစုဝင်ထဲထပ်တိုးဖို့ဆိုတာ အဖေ့မြေးတွေရဲ့ Generation တွေပဲ ဖြစ်တော့တာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်တွေ ပြောနေကြတာလဲ၊ ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး၊ ကျော့ယွန်းကို ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ မိသားစုဝင် ဖြစ်စေတယ်ဆိုကတည်းက ရိုးမာန်တို့ ရွှေဘုန်းတို့နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ယုရုနဲ့ မုဒြာ အလိုလို Understood ဖြစ်လိုက်တော့”

“ဘိုးဘိုး ... သူက”

မုဒြာက ဒေါတကြီး ပြောတော့မယ့်ဟန် ပြင်လျှင် ဘိုးဘိုးဟာ လက်အသာကာပြု၍ ...

“ငါ့အသက်လည်း ကြီးလာပြီ၊ ကျန်းမာရေးအတွက် အနီးကပ်ပြုစောင့်ရှောက်မယ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုကိုလိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျော့ယွန်းကို ဒီအိမ်မှာ နေခိုင်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“အမယ်လေး အဖေရယ်၊ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကို မိသားစုဝင်တစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပေးဖို့ ဒီလောက် တကူးတထာ ခေါ်ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဟေ့ ... တိတ်စမ်း နုနုအေး၊ ဒါ အိမ်ဖော်မဟုတ်ဘူး၊ ကျော့ယွန်းဟာ ဘွဲ့ရပညာတတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မိသားစုဝင်အဖြစ် နေဖို့ ခေါ်ခဲ့တာ၊ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်၊ နင်တို့တွေလိုပဲ ဒီကလေးမဟာ ငါ့ဆီက အမွေရပိုင်ခွင့် ရှိတယ်”

“ရှင်”

အားလုံးဟာ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်ရအောင်ကို အကြီးအကျယ် အံ့အားတွေသင့်လျက် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းကို ခြစ်ကုန်ကြတာပဲဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုး ရိုက်လိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်ဟာ တကယ်ကို ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်လှတာ မို့ သူတောင် ဘာပြောရမယ်မှန်း မသိတော့ချေ။ မဏိဉာဏ်ရဲ့ အမွေဆက်ဆံခွင့်တောင် ရှိတဲ့သူဆိုတော့ အားလုံးဟာ မတုန်လှုပ်ဘဲနေပါ့မလား။

ဘိုးဘိုးရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ ကလေးတွေထိတာ ထက် ဘိုးဘိုးရဲ့ ချွေးမနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်နုနုအေးနှင့် ဒေါ်သန္တာချိုက ထချဲ့တော့တာပဲဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး အဖေ၊ ဂျပန်မတို့အနေနဲ့ ဘယ်ကမှန်းမသိ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ ဒီမိန်းကလေး ဒီအိမ်မှာ လက်ခံထားဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အမှန်ပဲ အဖေ၊ အမွေရပိုင်ခွင့်ဆိုတာတောင် ထည့်ပြောနေဖို့ကို မလိုပါဘူး ...

ဟိတ် ... ဒီမှာ ... မိန်းကလေး ... မင်းရုပ်ချင်လေးနဲ့ ကိုယ့်အဘိုးအရွယ်ကြီးရဲ့ အိမ်မှာ လာတတ်နေတယ်၊ မင်းမှာ အရှက်မရှိဘူးလား ဟမ်”

“ကျွန်မက ဘာကြီးရဲ့ စကားကိုပဲ နားထောင်တာပဲ အန်တီ”

“ဘာ ... နင်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... တော်လိုက်စမ်း၊ နုနုအေး ... နင်ထဲ ငါ့ရှေ့မှာတောင် ပမာမခန့်နဲ့ ဒီလိုအပြုအမူမျိုး လုပ်ရတယ်ပေါ့လေ၊ ဒါ ငါ့အိမ်။ ငါ့ပိုင်နက်။ ငါ့ပိုင်တဲ့နေရာကို ငါ ကြိုက်တဲ့သူ ခေါ်လာခွင့်ရှိတယ်”

ဘိုးဘိုးက တကယ်ကိုပဲ အံ့သြစရာကောင်းလှစွာ မျက်နှာကြောကို ခါတိုင်းတက် ပိုတင်းထန်ကာ အပြတ်ကို ပြောတာမို့ သူတို့တွေမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းကို မသိတော့ချေ။

“အဲဒါကတော့ ဘိုးဘိုး မတရားတာပဲ၊ ယုရာတို့နဲ့ အသက် ဘယ်လောက်မှ မကွာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ဒီအိမ်မှာ နေရာပေးထားမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုး၊ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာလည်း လက်မံမထားနိုင်ဘူး၊ ဘာရပိုင်ခွင့်မှလဲ ရှိဖို့မလိုအပ်ဘူး”

“ဟာ ... နင်တို့တွေ ဒီလောက်အထိ ပြောနေရအောင် ငါ ကျော့ယွန်းကို ပေးမယ်ဆိုတဲ့အမွေက နင်တို့အဖေတွေရဲ့ အမွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးပေးမီးယူလိုအပ်လို့ သူ့ကို ခေါ်ထားတာ”

“သဘောမတူဘူး၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လိုအစားမျိုးလဲ ဘိုးဘိုး သိလို့လား”

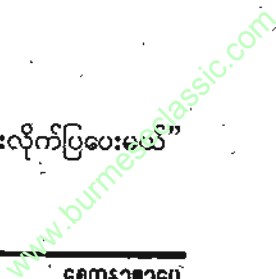
“မုဒြာ ... ဝါးလုံးရှည်နဲ့မယမ်းနဲ့၊ ကျော့ယွန်းဟာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးဟဲ့၊ နင်တို့ဘာသာ ထင်ချင်တဲ့ အတွေးတွေနဲ့ လျှောက်ထင်ကြေးပေးပြီး နင်တို့ ယောက်ျားတွေနဲ့ စွပ်စွဲတာလေ၊ ဆက်မပြောကြနဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ ငါက အခရာ၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်မှုအောက်မှာ အကုန်လိုက်နာရမယ် ...

ဒေါ်ထွေး ... ကျော့ယွန်းအတွက် အခန်းပြင်ထားပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပါပြီ ဆရာကြီး”

“လာ ... ကျော့ယွန်း၊ ညည်းကို အခန်းလိုက်ပြပေးမယ်”

“ဘိုးဘိုး”

“အဖေ”

ဘိုးဘိုးဟာ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ရယ်ကိုးကွ
ဂရုကိုမစိုက်အားတော့စွာ ကျော့ယွန်းနှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။
သူတို့မှာ ပဟေဠိတွေဖြင့် ကျန်နေခဲ့တာ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်
တာလဲဘဲ ရင်ထဲမှာ မေးရတော့သည်။

“ဒါဟာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ နှင် ဒီကိစ္စထု
ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ဟဲ့ ... မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ လူကြားလို့ရယ်မှ မကောင်း
ရိုးဟန် ... မင်း ဘာတွေ သိထားလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြော
စမ်း၊ မင်းက အဖေရဲ့ အနီးဆုံးသူဆိုတော့ မင်း သိကိုသိ
ရမယ်”

မြားဦးက ဘုန်းဆို သူ့ဘက်လှည့်လာကာ မျက်
လုံးအကုန်က သူ့ဆီရောက်နေတာမို့ ရိုးမာန်က တကယ်ကိုပဲ
အသက်ရှူကျပ်လို့လာ၏။ ဒီကိစ္စတွေဟာ ဘိုးဘိုး သူတို့ထု
ပြောပြထားတာတွေလည်း မဟုတ်ပေ။

“ဟုတ်တယ် ကို။ ဘိုးဘိုးနဲ့ အဲဒီမိန်းမက ဘာတွေလဲ”

မုဒြာကပါ သူ့လက်မောင်းတွေကို အားကိုးတကြီး
ဆုပ်ကိုင်ကာ မေးလာပြီမို့သူ့မှာ တကယ့်ကိုပဲ အထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ပြန်ပြောရလေသည်။

“ကိုယ် ... ကိုယ်လည်း မသိဘူးလေ”

“မသိလို့မရဘူးလေ ကိုရဲ့၊ ဒီမိန်းမက အခု အိမ်ပေါ်ကို
တောင် ရောက်လာပြီ၊ အဘိုးနဲ့ သူက ဘာလဲ၊ အဘိုးရဲ့
တစ်သက်လုံး ထိန်းလာတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို ဒီတစ်ချက်
တည်းနဲ့ အပျက်စီးခံလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

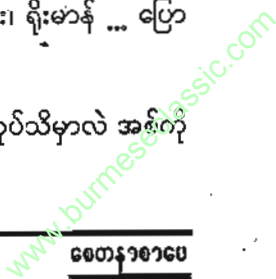
“မုဒြာ စိတ်ပူစောနေတာပါ၊ ဘိုးဘိုးက ကျော့ယွန်းကို
အဲဒီသဘောနဲ့ အိမ်ခေါ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ Nurse
သဘောပါ”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အဲဒီမိန်းမနဲ့ သိကြတယ်လေ၊
အဲဒီတော့ ဘိုးဘိုးနဲ့သူ ဘယ်လိုပတ်သက်ပဲ ရှင် သိကို
သိရမယ်”

ယုရာကပါ တစခန်းထလာကာ ကိုရွှေဘုန်းဘက်
ဆီ ရောက်လာတာကြောင့် သူ့မှာ အနည်းငယ်တော့ အသက်ရှူ
ချောင်သွားရလေသည်။

“ကိုယ် ... ကိုယ်လည်း ဘာမှ မသိဘူး၊ ရိုးမာန် ... ပြော
လိုက်ဦးလေ ... တစ်ခုခု”

“ဟား ... ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ အစ်ကို
ရ”

“ဟိတ် ... တော်ကြစမ်း နင်တို့၊ အချိန်မှာ ဟိုမိန်းမတို့ ဒီအိမ်မှာ အတင်မခံဖို့က အရေးကြီးတယ်၊ သန္တာ ... နင် ဒီကိစ္စကို လက်ခံနိုင်သလား။”

“ဟဲ့ ... လက်ခံစရာလား၊ သန္တာချိုတို့ ဒီမိန်းမလောက် ကို အရှုံးပေးရတယ်ဆို ရာဝင်တောင် ရိုင်းသွားဦးမယ်”

အားပါးပါး ... ကြမ်းချက်က နိုင်းလောက်ရှိတယ်။ ရိုးမာန်နှင့် ရွှေဘုန်းက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ စကားမပြောဘဲနဲ့ကို အဓိပ္ပာယ်နားလည်လိုက်အောင် အထားက နပ်လေသည်။

ဘိုးဘိုးတစ်ယောက် ဆန်ခတ်လိုက်တာဟာ မဏိဉာဏ်စံအိမ်ရဲ့ လုံးကြီးတင် အမျိုးသမီးတွေကို တော်တော်လေး လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်သွားစေလောက်အောင်ကို အစွမ်းကထက် လေသည်။

ရွှေဘုန်းတက်က မိန်းမဖြစ်သူ ယုရာရဲ့ မျက်နှာအနေအထားမှတစ်ဆင့် စိတ်အခြေအနေကို အကဲခတ်ကာ ယုရာဆားနား အသာထိုင်လိုက်မိတာနှင့် ယုရာက ဆတ်ခနဲ သူ့ကို ခပ်တည်တည် လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ရှင်က ဒီအချိန်ထိ ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် မေးတာမို့ ရွှေဘုန်းက ဆုရာရဲ့ဒေါသ ခုထိ မပြေသေးဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ရစွာဖြင့် ဆုရာကို မျက်နှာချိုသွေးလိုက်ရင်း ...

“ဒါက ကိုယ့်အိမ်ပဲဟာ၊ ကိုယ့်မိန်းမ ရှိနေတဲ့နေရာဟာ ကိုယ့်နေရာပဲပေါ့”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီစကားမျိုးကို ဟိုမိန်းမ ကျော့ယွန်းလွင်နဲ့ တုန်းကကော ပြောခဲ့သေးရဲ့လား”

“ဟာ ... ယုရာကလည်း ပေါက်ကရတွေ၊ ကိုယ့်မှာ မိန်းမဆိုလို့ မင်းပဲရှိတာဟာ”

“ဒါဆို ရှင်နဲ့ အဲဒီမိန်းမက လုံးဝ မပတ်သက်ဘူးလို့ ဟုတ်လား”

“အဲဒါ အမှန်ပဲပေါ့၊ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာပဲ ပြော”

ဟား ... တိုင်ကတော့ စပတ်ပြီဖြစ်သည်။ ဒုက္ခ ပါပဲကွာ။ ယုရာက မေးခွန်းတွေ ရိုက်နေရင်းက ဦးတည်ချက်ထဲ ဒီဘက်ပဲ ပြန်ရောက်လာတာမို့ သူ့မှာ အဖြေရက တော်တော် ခက်တာပဲဖြစ်၏။

“ဒုက္ခပါပဲ ချစ်လေးရာ၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ်သိမလဲကွ”

“အဲဒါဆို ရှင်နဲ့ ရိုးမာန် ဟိုတယ်ထဲက နှစ်ယောက်တို့ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဘာကိစ္စ ရယ်လို့ မောလို့ ထွက်လာရတာလဲ”

“ဟာ ကွာ ... ကိုယ်တို့နဲ့က အလုပ်ကိစ္စ ...”

သူက ပါးစပ်ထဲရှိရာ ရေရွတ်နေတာ စကားတောင် မဆုံးသေးပေ။ ယုရာက သူ့စကားကို ပိတ်ပြောလိုက်ရင်း ...

“အပိုတွေ လာမပြောနဲ့၊ ဒီမှာ ကိုရွှေဘုန်းတက် ... ယုရာ ကို ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ နလပိန်းတုံးများ ထင်နေ သလား၊ ဒီကိစ္စကို အတိအကျ မသိရမချင်း ရှင် မလွယ် ဘူးမှတ် ...”

အဲဒီမိန်းမက အဘိုးရဲ့ အရှုပ်ထုပ်လား၊ ရှင်အရှုပ် ထုပ်လားဆိုတာ ရအောင်ကို ဖော်ထုတ်ပြမယ်”

ယုရာက အပြတ်ကို စိန်ခေါ်သွားကာ ဝန်းခနဲ ထရပ်၍ အပြင်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဟူး ... ဘာတွေလဲကွာ။ ဘယ်လိုမှကို နားမလည်နိုင်တဲ့ အရှုပ်တွေနဲ့ တကယ်ကိုပဲ စိတ် မောလူမောဖြစ်ရသေး၏။

ဝေဖန်စာ အကြံပြုစာ၊ ပိတ်ဆတ်စာများ ဝေးဖို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘို
အမှတ်-၃၉(မြေညို) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ တောင်ပြောင်း၊ တာပေမြို့နယ်။
သို့ လိပ်စုန် ငေးသားဝေးဖို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

(၁၇)

“ဘိုးဘိုး ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့”

သူ့ခွင့်ကောင်းမှုအဆုံးမှာ ဘိုးဘိုးက ပြောဆိုတဲ့ သဘောဖြင့် မေးဆော်ပြတာမို့ ရိုးမာန်က အားအင်ယူတဲ့သဘော ဖြင့် ခုံကို ရှေ့နည်းနည်းတိုး ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ပဟေဠိကို မေး တော့သည်။

“ကျော့ယွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ခေါ်လာရတာလဲ”

“ဟာ ... မင်းပြောတော့ ပြောစရာရှိတာဆို၊ အခု ဒါက မေးခွန်းကြီးပါလားကွာ”

“ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ခေါင်းစားနေလို့ပါ ဘိုးရာ”

“ဘာကိုလဲကွ”

ဘိုးဘိုးက စကားဝိုင်းကို ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောနေတာမို့ သူ့မှာ တကယ်ပဲ မခံချိမခံသာတွေ ဖြစ်နေရတာ

ဖြစ်သည်။ အဘိုးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တော့ ရှိနေပြီဆိုတာ သူသိပါ သည်။ ခက်တာက သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီအိမ်ပြာယ်ကို ရှာဖွေ တွေ့ပေ။

အဘိုးရဲ့ PSO သဘောလိုဖြစ်နေသော သူ့အတွက် ကုန်ကုန်ပြောရင် ဘိုးဘိုး မီးခံသေတ္တာရဲ့ Pass Codeနံပါတ်ကို ထောင် သူက သိနေတာဖြစ်သည်။ ဒီလို 100% ယုံကြည်စိတ်ထား တယ်လို့ အမြဲဆိုတတ်တဲ့ ဘိုးဘိုးက အခုလိုမျိုး ပဟေဠိဆန် သာအခါမှာ သူ့အတွက်က မခံချိမခံသာဖြင့် ပိုပို သိချင်လာ တာဖြစ်၏။

“ကျော့ယွန်းလွင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဘိုးဘိုးက အိမ်ပေါ်ထိ ခေါ်တင်ထားရတာလဲ၊ ဟို ... ကန်တော့နော် ... ဘိုးဘိုး၊ ဘိုးဘိုးနဲ့ ကျော့ယွန်းနဲ့က ...”

ရိုးမာန်က စကားကို ထပ်မဆက်တော့ဘဲ ဖြတ်ထား ထိလျှင် ဘိုးဘိုးက သဘောတကျကို အားပါးတရ တဟားဟား ရယ်နေလိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာလဲ ... အဲဒီ အဖြေကို မင်း မိန်းမ ငါ့ဖြေမုဒြာက အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ သိချင်တယ်ဆိုပြီး မေးခိုင်းလိုက်လို့ လား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီကိစ္စက
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဆိုတာ အရမ်းသိချင်တာ
တာ။ ဘိုးဘိုး တကယ်ပဲလားဟင်”

“ရိုးလေး ... ငါ မအိုသေးဘူးကွ”

“ဒါဆိုရင် ဘိုးဘိုးနဲ့ ကျော့ယွန်းက ...”

ဘိုးဘိုးက သူ့ရဲ့တအံ့တဩ ဖြစ်မှုအတွက် ထင်
အသာကာပြကာ ...

“ဟုတ်တယ်လို့လည်း မပြောပါဘူး၊ အေး ... ဒါတွေ
မဟုတ်ဘူးလို့လည်း ငြင်းထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်
Everything may be !!

ကျော့ယွန်းက Personality ပြည့်ဝတဲ့ မိန်းကလေး
ပါ။ ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တင်ထားတာ
နစ်နာစရာတော့ မရှိပါဘူး။ သူက ဉာဏ်မရှိတဲ့ကလေးအ
မဟုတ်တာ”

အဘိုးစကားတွေကပဲ သိပ်မြင့်နေတာလား။ သူ
ထူပိန်းနေတာလားတော့ မပြောတတ်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်
မရနိုင်သော အနေအထားကြောင့် ရိုးမာန်က စိတ်ဖိစီးမှုများ
လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော်တော့ တော်တော်လေး ရင်တွေပူနေတယ်
ဘိုးဘိုး၊ အိမ်က ဘယ်အချိန်များ ဖုန်းဆက်လာမလဲဆိုပြီး
တထိတ်ထိတ်နဲ့ တကယ် စိတ်တွေ မောနေတာ”

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ဘိုးဘိုးရယ်၊ အိမ်မှာ ကျော့ယွန်း ကျန်နေ
ခဲ့တယ်လေ၊ နောက်ပြီး အဘိုးရဲ့ချွေးမ ကျွန်တော့်ယောက်ျား
နဲ့ အန်တီနု ပြီးတော့ အဘိုးမြေးနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်
တောင် ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ ဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး၊ စဉ်းစား
မိလိုက်တာနဲ့တင် ကျွန်တော် ခေါင်းတွေတောင် ကိုက်လာ
တယ်”

ရိုးမာန်က ရေကရားထဲကရေကို ခွက်ထဲထည့်ကာ
အော်လိုက်ရင်းပြောလျှင် ဘိုးဘိုးကတော့ ထုံစံအတိုင်းပင်
ညာညာရခက်လေသော ပဟေဠိဆန်ဆန် အပြုံးကို ပြုံးရင်းက
အော်လိုက်ဖြစ်စေသော စကားလုံးဖြင့် သူ့ကို အတွေးတွေ ပိုလို့
အေးစေသည်။

“အမှန်ကို သိနေတယ်၊ အမှန်ကိုလည်း မြင်နေတယ်၊
ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမှန်ဆိုကို မသွားနိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ အဲဒါ
မိုက်မဲတာပေါ့၊ စိတ်ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး”

“ဟဲ့ ... အခုချက်ချင်း တံခါးဖွင့်စမ်း၊ နင်မဖွင့်ရင် အပြင်က သော့နဲ့ ဖွင့်မှာနော်”

မုဒြာက တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုကာ သောင်းကျွတ်ပြီး ဖွင့်ခိုင်းလျှင် အထဲက လော့ခ်လှည့်လိုက်သံနဲ့အတူ တံခါးလည်း ကျွဲခနဲပွင့်လာ၏။ ဟွန်း ... အမြင်ကတ်စရာ။ မုဒြာတို့မှာ မာထန်ထန် မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံများ ခေးလေ၏။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ဟဲ့ ... အဲဒီမေးခွန်း မေးရအောင် ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်ကြီးရှင် နင်လား၊ စကားအပြောအဆို ဆင်ခြင်ရင် ကောင်းကျော့ယွန်းလွင်”

အန်တီနုက ခပ်စွာစွာပဲ ပြောလိုက်လျှင် အိမ်မိန်းမဟာ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလှသော မျက်နှာပေးပေး ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ကျွန်မကလည်း ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ကြီးရှင် မဟုတ်သလို ဘယ်သူကမှလဲ ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ကြီးရှင် မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံးက ဒီအိမ်ရဲ့အရှင်သခင် ဦးမထိဉာဏ်ရဲ့ အရိပ်ကို ခိုနေကြသူတွေချည်းပါပဲ”

“နင်”

“မုဒြာနဲ့ ယုရာ ... တော်ကြစမ်း”

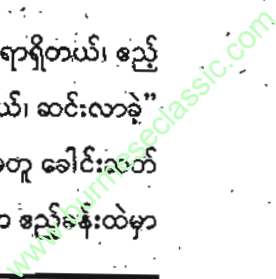
မေမေက ဒေါသထွက်နေကာ ကောတော့မည့် ဆရာနဲ့ မုဒြာကို လှမ်းတားလိုက်ကာ ကျော့ယွန်းလွင်နှင့် တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ညည်း ပြောသလို အားလုံးကတော့ အရိပ်ခိုနေတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ ညည်း စာတတ်တယ်ဆိုရင် စီနီယာ ဂျူနီယာ ခွဲခြားမှုကိုတော့ သဘောပေါက်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သဘောပေါက်ပါတယ်”

“အေး ... အဲဒါဆို ညည်းနဲ့ ငါတို့ ပြောစရာရှိတယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဂုဏ်သရေရှိရှိ စကားပြောကြမယ်၊ ဆင်းလာနဲ့”

ကျော့ယွန်းလွင်က အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ ခေါင်းသတ်လိုက်လျှင် မုဒြာတို့ကို မေမေတို့က ခေါ်လာတာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ

ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ဘဝမှာ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါ မှကို မကြုံဖူးပေါင်-ဂုဏ်ထူးဆောင်လေသော အကြောမာ အချို့ သမီးကို တကယ်ပဲ ဆုံတွေ့ရတာဖြစ်၏။

မုဒြာ၊ ယုရာ၊ မေမေ ပြီးတော့ အန်တီနု ဒီလေး ယောက် အင်အားကိုတောင် မကြောက်ဘဲ အကြောတင်းမျက် နှာပေးဖြင့် ဆင်းလာကာ ရဲ့ရဲ့တင်းတင်းပင် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင် လေသော ကျောယွန်းလွင်ကို အရင်ဦးဆုံး ဒီအိမ်ရဲ့ အကြီးဆုံး ချွေးမဖြစ်တဲ့ အန်တီနုက စတင် မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ညည်းက တော်တော်လေးကို သတ္တိကောင်းတဲ့ မိန်းက လေးပဲ၊ ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်း ဒီအိမ်ကို ဘာရည် ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“တဆိတ် ... အန်တီ၊ စကားပြောရင် ညည်း ညည်းနဲ့ ကျွန်မကို မပြောပါနဲ့၊ နားထောင်ရတဲ့ သူ့အတွက် နည်း နည်း နားကလောပေမယ့် ပြောတဲ့သူအတွက်ကတော့ သူ့အဆင့်အတန်းသူ ဖော်ပြနေသလိုဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်မ ကျောယွန်းလွင်၊ ကျောယွန်းလို့ ခေါ်လို့ရတယ်”

“အမယ်လေး ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟယ်၊ တင်စီးရန်ကော၊ ကဲပါ ... စကားတတ်တိုင်း ပြောမနေနဲ့ ညည်းကို နာမည်

ခေါ်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ် နင် ဒီကို ဘာရည်ရွယ် ချက်နဲ့ ရောက်လာသလဲ ဆိုတာကိုပဲ အရင်ပြော”

ဒေါသန္တာချိုက စိတ်မရှည်တော့စွာဖြင့် ဝင်ပြော လိုက်လျှင် ကျောယွန်းလွင်ဟာ အေးတိအေးစက်ပင် ခေါင်းတစ် ချက် ညှိတ်ပြလိုက်ကာ ...

“ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ဘာကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက် ဖို့အတွက် ရောက်လာတာ”

“ဟေ့ .. ဒီမှာ ... ညည်းရုပ် ညည်းရည်လေးနဲ့ ...”

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင် ... ကျွန်မကို နှိမ်ကြောသလို ညည်းလို့ခေါ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ အန်တီတို့နဲ့ ဆက်ဆွေး နွေးစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး”

“ဟေ့ ... ဒီမှာ ကျောယွန်းလွင် ... နင် စကားပြောတာ လူပါးမဝနဲ့နော်၊ သည်းခံနေတာ အကောင်းမှတ်ပြီး ရောင် တက်မလာနဲ့၊ ငါတို့ လုံးဝ သည်းမခံဘူး၊ ပြော ... နင် အခုပြော ငါ့ကို ... ငါ့အဘိုးကို နင် ဘယ်လိုတွေ့များ ပိုင်း လုံးလုပ်ပြီး သိမ်းသွင်းလိုက်တာလဲ ဟမ်၊ နင် အခုချက် ချင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား”

မုဒြာက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှကို သည်းညည်းမခံနိုင် တော့သော ဒေါသတို့ဖြင့် အားလုံးထဲမှာ ဝက်ဝက်ကဲ့မျှကာ

ကျော့ယွန်းလွင်ကို သောင်းကျန်းပစ်လိုက်လျှင် အဲဒီမိန်းမကလည်း
ခေသူမဟုတ်စွာ ပြန်ခံပက်လေသည်။

“စကားပြောတာ အဆင့်အတန်းရှိစမ်းပါ ဉာဏ်မုဒြာ
ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ ဘာကြီးကို စောင့်ရှောက်
ပေးဖို့ပဲ၊ ရှင်တို့ ကျွန်မကို စော်ကားချင်တိုင်း စော်ကား
ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ ကျွန်မမှာ သူနာပြုလက်မှတ် ရှိပြီးသား
ရှင်တို့အဘိုးအတွက် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်ဖို့ လာနေ
ပေးတာ၊ ကျွန်မ အပေါ်စားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ရှင်က KTV
တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတယ် မှလား၊ အိမ်က ကျွန်မ
ယောက်ျားနဲ့ မုဒြာ ယောက်ျားကိုတောင် ရှင် ပတ်သက်
ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မနေ့က တွေ့တဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို
ရှင် မမှတ်မိချင်ယောင်တော့ မဆောင်ပါနဲ့နော်”

ယုရာရဲ့ အငေါ့တူးပြောစကားကြောင့် ကျော့ယွန်း
လွင်က လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ရှင်တို့ စွပ်စွဲတာတွေက တအားလွန်လွန်းနေ
ပြီ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားတွေကို ရှင်ဘိုးဘိုး
မိတ်ဆက်ပေးလို့ တစ်ခါပဲ မြင်ခဲ့ဖူးတာ”

“ဘာ”

“ရှင်တို့သိထားဖို့က ကျွန်မဟာ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြား
နေတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး”

ယုရာကော မုဒြာပါ၊ စကားထပ်မဆက်နိုင်တော့
အောင် ငြိမ်လို့သွားလေသည်။ ဘိုးဘိုးက ကိုရိုးမာန်ကိုကော
ကိုရွှေဘုန်းတက်ကိုပါ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီမိန်းမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာလဲ၊
အဲဒီအခန်းကဏ္ဍဟာ အခုမှ သိလိုက်ရတာမို့ မုဒြာတို့အားလုံး
အံ့အားတသင့်တော့ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တကယ်ပဲ ဒီမိန်းမဟာ
ပဟေဠိတွေ ပေးနေတာပဲဖြစ်၏။

“အို ... မင်းဘာသာမင်း ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ပေါ်မှာ
တော့ နင့်ကို မမြင်ချင်ဘူး ကျော့ယွန်းလွင်၊ အဲဒီအတွက်
နင် ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ၊ ငါတို့ ပေးလိုက်မယ်၊
မဏိဉာဏ်မိသားစုနဲ့ လုံးဝ နင် မပတ်သက်ပါနဲ့”

“ရယ်ရလိုက်တာ အန်တီဒေါ်နုအေးရယ်၊ ကျွန်မကို
ဒီအိမ်က နှင်ချဖို့ ငွေနဲ့ ကြေးဖြတ်မယ်ဟုတ်လား၊ မနေ့က
ဘာကြီး ပြောသွားတဲ့ စကားကို အန်တီတို့ မေ့မှားနေ
သလား”

ကျော့ယွန်းလွင်ဟာ တကယ်ကို လည်လွန်း ပါးလွန်း တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာ စကားပြောလေလေ ပိုသိလေလေမို့ မုဒြာတို့တွေ အားလုံးဟာ စိတ်တိုလွန်းလို့ အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ် တုန်လာရသည်။ ဘယ်ကမှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိဘဲ အရှင်မွေးလို့ နေ့ချင်းကြီးပြီး တက်စော်ကားနေတာ။ ဒေါသတွေ ဟာ ထိန်းချုပ်မျှသိပ်ရင်းက အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား ဒေါ်နုနုအေး ကပဲ၊ ချွေးမကြီးပီပီ သောင်းကျန်းပေးလေသည်။

“ဟေ့ ... အဲဒါတွေ လာမပြောနဲ့၊ ဓသိချင်ဘူး၊ နင်ကများ ရာရာစစ ငါတို့ကိုတောင် တက်စိန်ခေါ်ရဲတယ်၊ ညည်း စောင့်ကြည့်လိုက်အေ၊ နုနုအေးဆိုတာ ဘာလဲ သိစေရမယ်၊ ညည်းက ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမားပဲ၊ အရှင်မွေးလို့ နေ့ချင်း တော့ လာမကြီးပြန်နော် ကျော့ယွန်းလွင်၊ ငါတို့အားလုံးမှာ အစွယ်တွေနဲ့ နင် သဘောပေါက်ထား”

ကျော့ယွန်းလွင်ဟာ အင်မတန်မှကို အံ့ဩစရာ ကောင်းလှစွာပဲ တကယ်ကို အရေထူနေစွာ အပြုံးတစ်ချက်မပျက် ပင် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြရင်း ...

“ကျွန်မ အဖြောင့်အတိုင်းပဲ သွားပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်မ က ကိုယ်လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ကိုယ့်တာဝန်

ကိုယ်ကျေအောင် နေမယ့်သူပါ၊ အန်တီတို့နဲ့ကော ဉာဏ် ယုရာ၊ ဉာဏ်မုဒြာနဲ့ကော ကျွန်မ ပြဿနာဖြစ်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်၊ သေချာတာကတော့ ကျွန်မ ဟောဒီ မဏိဉာဏ်စံအိမ်ကြီးမှာ ဆက်ရှိနေဦးမှာပါ၊ အန်တီတို့ ပြောစရာ ကုန်ပြီဆို ကျွန်မ အလုပ်လေးတွေ ရှိသေးလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

အားလုံးကို ကြော့ကြော့လေးပြောကာ အပေါ်ထပ် သို့ ပြန်တက်သွားလေတော့သည်။ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ဒေါသတို့ဖြင့် ကျန်နေခဲ့တာကတော့ မုဒြာတို့တွေပဲဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ ဆိုတာ၊ အဲဒီမိန်းမကို လျှော့တွဲလိုတော့ မရဘူးနော် မေမေ၊ ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ တစ်အိမ်လုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ် သွားမှာ”

“ဟဲ့ ... ရမလား၊ ငါတို့တွေက ငြိမ်ခံနေမယ့်အရပ်တွေမှ မဟုတ်တာ၊ သန္တာချို ... ဒီကိစ္စက ပေါ့နေလို့မဖြစ်တော့ ဘူး၊ အဖေက ဘာသဘောနဲ့ ကျော့ယွန်းလွင်ကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လာလာ ငါတို့အတွက်က အန္တရာယ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကလေးမ ဒီအိမ်မှာ ရှိမနေအောင် လုပ် ရမယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ငါတို့ကိုတောင် ယှဉ်ပြောရဲ

နေတယ်ဆိုတာကတည်းက သာမန်တော့ မဟုတ်ဘူး။
 နောက်ပြီး အဖေကျန်းမာရေးအတွက် ခေါ်ရတယ်ပြောရ
 အောင် အဖေက မမာပြီး လဲနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီနေ့
 အထိ အိမ်ရှဲ့စီးပွားရေးတွေအားလုံး ဦးဆောင်နေတဲ့သူ။
 ဆေးပေးမီးယူ ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျန်းမာရေးကို အကြောင်း
 ပြလာပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ရင် ပိုဆိုးသွားလိမ့်မယ်။
 ဒါတို့ ကျော့ယွန်းလွင်ကို ဒီအိမ်မှာ မရှိတော့အောင် လုပ်
 မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

အမေနှစ်ယောက်က အတိုင်းအဖောက်ညီညီ ပြော
 နေကြသလို ယုရာနဲ့ မုဒြာကလည်း တကယ်ကိုပဲ အတိုင်အဖောက်
 ညီညီ စဉ်းစားခန်း ဖွင့်နေကြတာဖြစ်သည်။

“မုဒြာ ... ကိုကြီးနဲ့ ကိုရိုးမာန် ကြားထဲမှာလည်း အဲဒီ
 မိန်းမ ပတ်သက်မှု ရှိနေတယ်နော်၊ ကျော့ယွန်းလွင်ဟာ
 ငါတို့တစ်မိသားစုလုံးအတွက် အန္တရာယ်ပဲ”

“အဟုတ်ပဲ။ ဘိုးဘိုး သူ့ကို ဘာကြောင့် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်
 လိုက်တာလဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့မြင်ခဲ့တဲ့ ဟိုတယ်ကနေ
 ထွက်လာတာကကော ဘာသဘောတွေလဲ၊ ငါတို့ ငြိမ်နေ
 လို့တော့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုရိုးမာန် ... တွေ့ကြသေးတာပေါ့
 ရှင်”

မုဒြာက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးဆုပ်
 ထားမိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို လျှို့ဝှက်ထားကာ တစ်စုံတစ်ယောက်
 ထ ကြိုးကိုင်နေတယ်ဆိုတာ သေချာလေသည်။ မဏိဉာဏ်မိသား
 စုကို ဂယက်ရိုက်စေလောက်အောင် ကျော့ယွန်းလွင် ဆိုတဲ့
 မိန်းမကို ဒီပွဲမှာ အဲဒီလောက်ထိကို နေရာမပေးနိုင်ပေ။ အမြန်
 ဆုံး ဖြေရှင်းဖို့အတွက် မုဒြာက အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်
 ပြီဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

စိတ်ကူးယဉ်ထားတဲ့ အိပ်မက်တိုင်းကတော့
ချိုခဲ့တာချည်းပဲ။

လက်တွေ့ဘဝဟာ ခါးခွဲမယ်ဆိုရင်တောင်
ချိုနေတဲ့ စိတ်ကူးအိပ်မက်ကို
တစ်နေ့တော့ လိုချင်လို့

မျှော်လင့်ချက်နဲ့

လူတိုင်း ဆုတောင်းနေသလို

ကြိုးလည်း ကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်။

(၁၈)

“ရော ... အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပေး”

ဘုန်းခနဲ ဆောင်ချလိုက်တဲ့ စာရွက်လိပ်ရယ် ဘော
ပင်ရယ်ကြောင့် ရိုးမာန်မှာ အံ့အားတသင့်ဖြစ်ကာ မုဒြာကို
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“လန့်လိုက်တာ မိန်းမရယ်၊ ဘာများတုံး”

“အဲဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပေး”

မုဒြာရဲ့ မျက်နှာက ခပ်ထန်ထန် ဖြစ်နေတာကို သူ
အကဲခတ်မိလိုက်ရင်းက ရိုးမာန်က စာရွက်လိပ်လေးကို မြန်ကြည့်
မိလိုက်သည်။ ဟင် ... ဒါက ...။ ရိုးမာန်က မတ်တပ်ထရပ်
လိုက်ရင်း မုဒြာကို ခပ်စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မုဒြာ ... မင်း ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှင် နားမလည်ဘူးလား ... အဲဒါ ကွာရှင်းစာချုပ်လေ”

“ဟ ... ငါ သိပါတယ်၊ ဒါကို ဘာသဘောနဲ့ မင်းထေးတာလဲ မေးနေတာ”

“ရှင်းနေတာပဲ၊ ရှင့်ကို မပေါင်းနိုင်တော့လို့ပေါ့”

မုဒြာရဲ့ စကားတွေဟာ သူ့နားသူ မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းနေတာမို့ သူက မုဒြာကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ကာ မေးရလေသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး မုဒြာ၊ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားထဲမှာ ဒီလို ကွာရှင်းကြဖို့ အခြေအနေအထိ ဖြစ်ထားတဲ့ ပြဿနာဘာမှ မရှိဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ်၊ မုဒြာ ကိုယ့်ကို ဘာမကျေနပ်ဘူးလဲ၊ ပြော ... ကိုယ် ဖြေရှင်းပေးမယ်၊ ဒီလို ကြီးလုပ်တာကတော့ မုဒြာအတွက်ကော ကိုယ့်အတွက်ပါ မကောင်းဘူးကွ၊ အဲဒီတော့ ပြော ... မုဒြာ ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ဒီစာချုပ်ပေးတာလဲ”

“ဘာလို့လဲ ... ဟုတ်လား၊ ရှင်တို့တွေခင်းတဲ့ အကွက်တွေတိုင်းကို တထိတ်ထိတ်နဲ့ ထိုင်ကြည့်ပေးနေရတာကို ကျွန်မ လုံးဝသည်းသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်ကမှန်းမသိ အိမ်ပေါ်ရောက်လာတဲ့ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျား

သုံးယောက်ရှိတယ်၊ အားလုံးနဲ့ တစ်ယောက်စီ ပတ်သက်နေကြတယ်၊ အားလုံးကို ကျွန်မ စိတ်ကုန်တယ်၊ လျှို့ဝှက်ချက်ရှိရှိနဲ့ ဖောက်ပြန်နေကြတာကို ထိုင်ကြည့်ပေးရလောက်အောင် ကျွန်မ သဘောထား ကြီးမပေးနိုင်ဘူး”

“ဟား ... မုဒြာရာ ... အဓိပ္ပာယ် လုံးဝမရှိဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မှ ဘာမှ မဆိုင်တာ၊ မင်း အဲဒီလို ထင်ကြေးနဲ့ ရမ်းသမ်းထင်ပြီး ကမူးရှူးထိုး လျှောက်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ”

“အဲဒါဆိုလည်း အမှန်ဘာလဲ ဆိုတာကို ပြောလေ၊ အဲဒီမိန်းမက ဒီအိမ်ပေါ်အထိ ကျူးကျူးကျော်ကျော် တက်လာရဲတာဟာ သူနဲ့ အဘိုးနဲ့ပတ်သက်နေလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်နဲ့လား”

မုဒြာရဲ့ပြဿနာရှာမှုက ရေရေလည်လည်ကို ပြင်းထန်လာပြီမို့ သူက အင်မတန်မှ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးလာရတာ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျှော့ချလိုက်ရင်း ...

“မင်းကိုယ်တိုင် သံသယစိတ်တွေ များနေတာ မုဒြာ၊ တကယ်ဆို ဘာလို့ ရိုးရိုးလေးတွေမပေးဘဲနဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအပေါ်ကို ဇွတ်ပုံကြီးချဲ့နေတာလဲ၊ ကျော့ယွန်းက ကိုယ်နဲ့လည်း ဘာမှ မဆိုင်သလို ဘိုးဘိုးနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊

ဘိုးဘိုး သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် စောင့်ရှောက်မှုလိုအပ်
တယ်ထင်လို့ သူ Nurse ခေါ်တဲ့ သဘောပဲလေ”

“ဟင် ... သိပ်ကိုကောင်းတဲ့ အကြောင်းပြချက်ပဲ၊ အေး
ပေါ့လေ ... ဘိုးဘိုး တစ်သက်လုံး ကျွေးမွေးလာတော့လည်း
ဒီလောက်တော့ တန်ရတာပေါ့”

“မုဒြာ ... မင်း ဘယ်လိုစကားပြောလိုက်တာလဲ”

ရိုးမာန်က အဲဒီလိုကို ပြောထွက်ရက်နေတဲ့ မုဒြာ
ကို အံ့သြလှစွာဖြင့် စိတ်ထဲမှာလည်း ဒေါသက ဟုတ်ခနဲ ထွက်
လာရသည်။ သူ့အပေါ်ကို မုဒြာရဲ့ဆက်ဆံပုံဟာ တဆိတ်တော့
ရင့်သီးလွန်းလှပေသည်။

“အမှန်ပြောတာပဲလေ၊ တစ်သက်လုံး ဘိုးဘိုးပေးတာထု
ခိုင်းတာလုပ်ပြီး ဘိုးဘိုးစကားနားထောင်နေတဲ့သူ၊ ရှင်ကို
ယူခဲ့မိတာ ကျွန်မ သိပ်မှားသွားတာ၊ သခင်အားရ ကျွန်
ပါးဝဖြစ်အောင် ကျွန်မက မြှောက်စားခဲ့မိတာ”

“ဉာဏ်မုဒြာ”

သူ့ရဲ့ဒေါသက ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့သိမ်းလို့ မရနိုင်
တော့စွာ ဘာကိုမှလဲ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ မုဒြာရဲ့ ပခုံးတွေကို ခပ်
ကြမ်းကြမ်းဆုပ်၍ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်မိသည်။ ယောက်ျားအားနဲ့

မို့ မုဒြာတစ်ယောက် အရှိန်ထိန်းလို့မနိုင်စွာ ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျလေ
၏။

“အမယ်လေး ... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဘာ
တွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ၊ ဟယ် ... မုဒြာ”

အခန်းထဲက သူတို့ရဲ့ ဆူညံပွက်လောရိုက်သံဟာ
အပြင်ထိကြားရတာကြောင့် အိမ်ကလူတွေပါ ဒီကိစ္စပါလာတော့
သည်။ ဒေါသန္တာချိုက လဲကျသွားသော သူ့သမီးကို စိုးရိမ်တကြီး
ပြေးပွေ့ရင်း သူ့ကိုလည်း ရန်တွေ့လေတော့သည်။

“ဟဲ့ ... နင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ငါ့သမီးကို ဒီလို
ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဖော်ကားစရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘူး၊ နင့်ကို ရဲတိုင်မယ်၊ အဖေ မြှောက်စားထားတာ”

“အန်တီ ... ခင်ဗျား ... တော်တော့”

ရိုးမာန်က ချုပ်တည်းထားခဲ့ရတဲ့ ဒေါသတွေဟာ
အခုမှ ပွင့်ထွက်လာသလို ဝုန်းခနဲ လျှံထွက်လာ၍ ပေါက်ကွဲမိ
သွားတာဖြစ်သည်။ သူ့ကို တစ်ချိန်လုံး နှိမ်တယ်လို့ ခံစားမိတဲ့
အထဲမှာမှ ဒီတစ်ကြိမ်တစ်ခါဟာ အင်မတန်မှကို ဆိုးဝါးစေတာ
ဖြစ်သည်။ သူ့ဟာ သူ့အပေါ်ကို အချစ်တွေမပေးလိုဘဲ သူ့ကို
သာ နိုင်လိုချင်စိတ်တွေ သိပ်များနေတဲ့ မုဒြာကို သူက ဒေါသ

တွေကြားထဲကနေ အရမ်းကို စိတ်ပျက်သွားတဲ့ မျက်လုံးတွေဖြင့် ကြည့်မိရင်းက ...

“မုဒြာ ... မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလောက်အထိ အထင်သေး နှိမ်ချတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် အခုမှ သိရတယ်။ မင်း သိထားဖို့တစ်ခုက ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့အပေါ်ကိုမှထဲ သစ္စာတရားမပျက်ယွင်းခဲ့သလို ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှထဲ တစ်ဦးတစ်ယောက် ပျက်စီးသွားဖို့အတွက် မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး။ မလုပ်ခဲ့ဘူး ...

ကိုယ့်အပေါ်ကို မင်းအနေနဲ့ အဲဒီလောက်အထိ အထင်သေးနေတယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ် မင်းအတွက် မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး မုဒြာ”

“ထွက်သွားစမ်းပါ ခုချက်ချင်း၊ ငါ့သမီးကိုများ ရာရာစသင်းက ... သွား ... နင် အခုချက်ချင်း ငါတို့အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ နင် ငါ့သမီးနဲ့ ပေါင်းစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူး။ အဖေအရှိန်နဲ့ နေရာဝင်ယူချင်နေတဲ့ကောင်”

“ဒီမှာ အန်တီ ... ကျွန်တော် ပိုင်းလုံးကောင်မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘိုးဘိုး ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ တစ်လောကလုံး

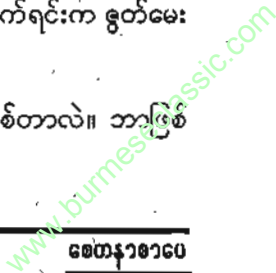

သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုဒြာကို ကျွန်တော် ပိုင်းလုံးစိတ်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မုဒြာကို ဘယ်တုန်းကမှလဲ ကျွန်တော် သစ္စာမဖောက်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီစကားကို အန်တီ မြဲမြဲမှတ်ထားဗျ”

ရိုးမာန်က တကယ်ကို စိတ်ကုန် ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် အပြတ်ပြောခဲ့ကာ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ရင်ထဲက ခံစားနေရတဲ့စိတ်တွေဟာ ဒီအချိန်မှာတော့ တကယ်ကို အဆိုးဝါးဆုံး အခြေအနေကို ရောက်ရှိလို့နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ မုဒြာဟာ သူ့ကို အရမ်းကို အထင်သေးစော်ကားလွန်းတာကိုတော့ သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် သည်းညည်းမခံနိုင်ပေ။ နောက်ပြီးတော့ မုဒြာတို့မိသားစုအားလုံးရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေ အဲဒါတွေကို မခံစားနိုင်စွာ သူဟာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ခပ်သွက်သွက်ဆင်းချလာချိန်ဟာ ဘိုးဘိုး အပြင်က ပြန်လာချိန်နှင့် ကွက်တိပဲ ဖြစ်၏။

အလောသုံးဆယ်ဖြင့် အလျင်အမြန်ကို ဆင်းလာသော သူ့ကိုမြင်လျှင် ဘိုးဘိုးက လှမ်းတားလိုက်ရင်းက ဇွတ်မေးတော့တာဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ရိုးလေး ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဘိုးဘိုးနှင့်အတူ ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ကျော့
ယွန်းလွင်ကိုပါ သူက မြင်လိုက်လျှင် စိတ်ထဲမှာ အဲဒီမိန်းမ
ကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ ပြဿနာတွေကို တွေးမိကာ စိတ်ထဲ ဖျဉ်း
ခနဲဖြစ်ရင်း ဘိုးဘိုး မေးခွန်းကို ရှောင်တိမ်းကာ ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

“ကျွန်တော်ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့ ဘိုးဘိုးရာ။ ကျွန်တော်
တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ရိုးလေး”

အနောက်ကနေ ဘိုးဘိုး လှမ်းခေါ်နေတယ်မှန်း
သိသော်လည်း သူ လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့ပေ။ ဘဝမှာ ရင်နဲ့ရင်း
ပြီး ခံစားခဲ့ရတာတွေ သိပ်မရှိဘူး ဆိုခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ခါဟာတော့
ဖြင့် ကျေးဇူးတရားတွေ၊ မိသားစု အရှုပ်အထွေးတွေ ကြားထဲမှာ
သူ့အချစ်ဟာ မြေစာပင် ဖြစ်ခဲ့ရုံက နင်းချေစော်ကားခဲ့ရတာပဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ရိုးလေး ... ရိုးလေး”

သူ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
ခြံထဲကနေ ထွက်သွားပြီမို့ ဦးမော်ဉာဏ်ဟာ အရမ်းကို အံ့ဩ
ရတာပဲဖြစ်၏။ ဒီကလေးဟာ အင်မတန်မှ ရည်မှန်ပြီး လိမ္မာ
ရေးခြားရှိတဲ့ ကလေးပါ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ခေါ်မနေပါနဲ့တော့ ဘဘကြီး။ သူ့ကြည့်ရတာ တော်
တော်လေး စိတ်ထိခိုက်နေပုံပဲ။ ဘာများဖြစ်ကြလဲ မသိဘူး”

ကျော့ယွန်းက လှမ်းပြောလိုက်စဉ်မှာပဲ ကောင်မလေး
လင်းလင်းက အိမ်ထဲကနေ အသည်းအသန် ပြေးထွက်လာကာ
သူ့ကို ပြောတော့သည်။

“ဘိုးဘိုးကြီး ... ဘိုးဘိုးကြီး ... အစ်ကိုလေးနဲ့ မမမုဒြာ
တို့ စကားတွေ များကြတာ။ အစ်ကိုလေး အခု အိမ်ပေါ်က
ဆင်းသွားပြီ”

“ဘာ ... ကိုဘကျော် ရိုးမာန်ကို အခုချက်ချင်း လိုက်ခေါ်စမ်း”

“ခဏလေး ... ခဏလေး ဦးဘကျော်။ လင်းလင်း ... သူတို့ ဘာတွေ ဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဟို ... ဟို ... အဲဒါတော့ မသိဘူး။ အစ်ကိုလေးက ဒေါသတကြီးနဲ့ကို မမလေးကို တွန်းပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတဲ့အခါကျတော့ မေမေချိုနဲ့ပါ စကားထပ်များကြပြီး အစ်ကိုလေး ထွက်သွားတာ”

“ဟား ... ကွာ”

သူ ဘယ်လိုမှကို ကြိုးစားတည်ဆောက်လို့ မရနိုင်တော့ခြင်းအတွက် ရင်ဘတ်ထဲက စူးခနဲ အောင့်တက်လာကာ နောက်ယိုင်ကျသွားမလို ဖြစ်သွားတာမို့ ကျောယွန်းက အမြန်ဖမ်းထိန်းလိုက်ရင်း ...

“ဘာကြီး ... စိတ်ကိုလျှော့ပါ။ အခုတော့ ရိုးမာန်ကို သွားခေါ်ရင်လည်း ဒေါသစိတ်တွေနဲ့ အကုန်မှားကုန်လိမ့်မယ်။ ဘယ်က စဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာကြီးပဲ အရင်မေးထားသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်”

စိတ်တွေထဲမှာ တကယ့်ကိုပဲ မျှော်လင့်ထားသော အရာနှင့် လက်တွေ့ဟာ တခြားစီကို ကွာခြားလွန်းလှသည်မို့

ဦးမဏိဉာဏ်ဟာ သူ့မျှော်လင့်ချက်တို့အတွက် အင်မတန်မှ စိုးရိမ်နေရတာဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပြဿနာရှင်းဖို့အတွက် သူ့မှာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလျှင် တကယ့်ကို ဒေါင်းတင်မောင်းတင်ကို ပြောနေကြသော မုဒြာတို့ သားအမိနှင့် ယုရာတို့ သားအမိကို တွေ့ရလေသည်။

“ကဲ ... ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“အဖေ ... အဖေရဲ့တော်လှချည်ပါရဲ့ဆိုတဲ့ ရိုးမာန် ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းသလဲ။ အဖေမြေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်တယ်။ ကျွန်မ လုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်မသမီးကို ကွာရှင်းပေးဖို့ အဖေ စီစဉ်ပေးပါ”

“ကဲ ... ကဲ ... နေပါဦးဟာ။ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် ပြောပါစေဦး။ မုဒြာ ... ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ညည်းတို့”

ဦးမဏိဉာဏ်က သန္တာချို့ကို တားမြစ်လိုက်ရင်း မုဒြာကို ပြောခိုင်းလိုက်လျှင် မုဒြာက ခပ်တင်းတင်း လေသံဖြင့်ပင် သူ့ကို ပြန်ပြောတာဖြစ်သည်။

“အဲဒီမိန်းမ အိမ်ပေါ်မှာ ရှိနေတာဟာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ အဲဒီကိစ္စကို သိနေပြီး ဖုံးထားတဲ့ ယောက်ျားကို မပေါင်းနိုင်ဘူး။ ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလို့ ပြဿနာတက်ကြတာ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်”

မုဒြာဟာ ကျန်နေသေးတဲ့ ဒေါသအရှိန် မပြေနိုင်သေးစွာ ကျော့ယွန်းလွင် ဆိုတဲ့ အဲဒီမိန်းမ အဘိုးဘေး ပါလာတာကို ထပ်မြင်ရလျှင် ဒေါသက ပိုထွက်လာရ၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ ပြောပစ်မိသွားလျှင်တော့ အဘိုးရဲ့ဒေါသဟာ အင်မတန်မှကိုကြီးမားစွာဖြင့် မုဒြာကို ကောတော့တာဖြစ်သည်။

“မုဒြာ ... နင် အတော်မိုက်ရိုင်းပါလား။ ဒီအိမ်မှာ ညည်းအငယ်ဆုံး။ ဘာတစ်ခုကိုမှ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဘာကိစ္စ နင်တို့တွေက ကျော့ယွန်းကိုပဲ တစ်ဆိတ်ရှိ ဘာလို့ ခလုတ်သွား၊ သွားတိုက်နေတာလဲ။ ဒီလို အပြုအမူမျိုး ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ရိုးမာန်ကို ဘာမှ နင်တိုက်ခိုက်နေစရာ မလိုဘူး။ သူက ညည်းရဲ့ယောက်ျား။ သွား ... အခုချက်ချင်း ပြန်လိုက်ခေါ်”

“အဖေ ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင် ...”

“တော်တော့ သန္တာချို။ ငါ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စကို ဆိုင်တဲ့သူနဲ့ပဲ စကားပြောနေတယ်။ နင်တို့ တစ်ယောက်မှ ဝင်မပါနဲ့။ မုဒြာ ... အဘိုးပြောနေတယ်လေ။ သွား ... အခုချက်ချင်း ရိုးမာန်ကို သွားခေါ်လာခဲ့”

“လုံးဝမခေါ်နိုင်ဘူး ဘိုးဘိုး”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

သူ့ရဲ့အရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ သူ့မြေးမုဒြာဟာ လုံးဝကို မခေါ်နိုင်ဘူး အပြတ်ပြောတာမို့ သူ့ရဲ့ဒေါသက အထွတ်အထိပ် ရောက်လာချိန်မှာ မုဒြာက တကယ့်ကိုပင် ခပ်တုင်းတင်းဆက်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုး။ ကျော့ယွန်းလွင် ဒီအိမ်မှာရှိနေရင်တော့ မုဒြာ သူနဲ့ကွာရှင်းမှာပဲ”

“ဟ ... ဘာဆိုလဲ။ ကျော့ယွန်းနဲ့ ဒီကိစ္စ ဘာဆိုလို့လဲ။ ညည်း အခုချက်ချင်း ကျော့ယွန်းကို ပြန်တောင်းပန်”

“ဘိုးဘိုး ... မုဒြာက ဘာလို့ တောင်းပန်ရမှာလဲ။ သူ့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံး ပြဿနာတွေ တက်ရတာ။ ဘိုးဘိုးအတွက် nurse တစ်ယောက် သိပ်လိုအပ်နေတယ်ဆိုရင် တခြားသူကို သမီး ကိုယ်တိုင်ရှာပေးမယ်။ သူ့ကို ဒီကနေ သွားခိုင်းလိုက်”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ ဘိုးဘိုး။ ဒီမိန်းမရှိတာ သမီးတို့အတွက် ရင်မအေးရဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ ပတ်သက်နေတယ်”

ယုရာကပါ ဒီကိစ္စထဲ ဝင်ပါလာပြီဖြစ်သည်။ သူ ဖြစ်စေချင်တဲ့ စည်းရုံးမှုဟာ တလွဲစီ စည်းလုံးနေခြင်းမို့ ဦးမထီ ဉာဏ်က သူ စီစဉ်ထားတာကို မမေ့စေဖို့ ထပ်မံကြေညာလိုက် လေသည်။

“မဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဆွဲယူမပြောနဲ့။ ကျော့ ယွန်းကို နင်တို့ ပြောစရာ ဆိုစရာ ဘာတစ်ခွန်းမှ မရှိဘူး ဒီကလေးမကို ငါ့ရဲ့ authority အပြည့်ပေးဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ် ပြီးသား။ ကျော့ယွန်းကို နင်တို့ ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။”

“အဲဒါကတော့ ဘိုးဘိုး မတရားတာပဲ။ ကိုယ့်ခြေးအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးပေးမီးယူဆိုပြီး ခေါ်ထား တာ ဘိုးဘိုး မရှက်ဘူးလား။”

“မုဒြာ ... နင် ... နင် ... အား။”

တရားလွန် ရိုင်းစိုင်းလေသော အပြုအမူတွေကြောင့် သူ့ရဲ့ဒေါသဟာ ငယ်ထိပ်ဆောင့်တက်ကာ မုဒြာကို တုတ်ကောက် ဖြင့် ရွယ်လိုက်လျှင် သူ့ရှင်ဘတ်က စူးအောင်လာ၍ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာကာ အသိတစ်ချက်လွတ်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။

“ဘိုးဘိုး ...”

“အဖေ”

“ဘာကြီး ...”

ခေါ်သံတွေသာ နားထဲကြား၍ မျက်လုံးကတော့ ဖြင့် ဖွင့်မရအောင် ရောဂါက ဖိစီးနေလေသည်။

ဝေဖန်စာ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆတ်စာများ ပေးလိုလိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၇၉(မြေညို)၊ ဓမ္မသိက္ခာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာဝေဠုမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်စာမှန် ငေးထားပေးဖို့နှိုင်းပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

(၁၉)

Family Doctor ရဲ့ ပြောကြားချက်အရ ဘိုးဘိုး ဦးမဏိဉာဏ်မှာ နှလုံးရောဂါဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားနေ ရကြောင်း ကြားသိရလျှင် အားလုံးဟာ တကယ်ကိုပဲ အံ့အား သင့်ရတာ ဖြစ်လေသည်။

“အဖေက အင်မတန် ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့သူပါ။ ဟုတ် ရော ဟုတ်ရဲ့လား ဒေါက်တာရယ်”

“ဒါ ကျွန်တော့်ရဲ့ patient ပါ။ သူ ကျွန်တော့်ဆေးရုံ လာတိုင်းမှာတော့ သူ့ရဲ့အဖော်အဖြစ် ပါလာတာဆိုလို့ မောင်ရိုးမာန် တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ လူနာ မကြာခင် သတိရလာပါလိမ့်မယ်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဒေါ်နုနုအေးရဲ့ မေးခွန်းကို ဒေါက်တာက အငေါ့တူး ခြံ ဖြေကာ ထွက်သွားလေလျှင် မကျေမချမ်း ကျန်နေခဲ့တာက အားလုံးပဲ ဖြစ်သည်။

“အဖေ့မှာ ဒီရောဂါရှိနေတာ ငါတို့ကိုမှ မပြောတာ ဘယ် လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“ဟုတ်ပဲ ... အဓိကကတော့ ညည်းယောက်ျားပဲ။ ညည်း အဘိုးမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတာကို သူ ဒီမိသားစုဝင်တွေ ကိုတော့ ပြောသင့်တာပေါ့”

“အဲဒီကိစ္စကို မပြောရဘူးလို့ ဘာဘကြီးကိုယ်တိုင်က တား ဖြစ်ထားတာပါ”

ကျော့ယွန်းလွင်ဆီက အသံထွက်လာလျှင်တော့ ဒေါသတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ငါ ငါတို့ရဲ့ မိသားစုကိစ္စ။ နင် ဘာမှဝင်မပါနဲ့။ နင်နဲ့ သက်သက်တစ်ပွဲ ထပ်ရှင်းရဦးမယ် ကျော့ယွန်းလွင်”

“ဒီမှာ အန်တီ၊ အန်တီတို့ရဲ့ ဒေါသတွေကို လျော့သင့် တယ်လို့ ကျွန်မ အကြံပြုပါရစေ။ တကယ်ဆိုရင် စိတ် ပဲထားတတ်ဖို့လိုတဲ့ ဒီအခြေအနေမှာ အန်တီတို့က ဘာကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ။ ကျွန်မက ဘာဘကြီးရဲ့ ကျန်းမာ

ရေးကို လာစောင့်ရှောက်ပေးနေရတဲ့ သူ့အဖြစ် သဘောထားလိုက်ရင် ဘာမှပြဿနာ မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ။ နင်က ရစ်ကလေးဗန်းပြပြီး ငါတို့ စည်းစိမ်းတွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်တော့မယ့် မိန်းမလေ”

“နင်တို့ မတော်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

ဘိုးဘိုးဆီက ခပ်ဖျော့ဖျော့ အသံကြားလျှင် အားလုံးရဲ့အာရုံဟာ ဘိုးဘိုးဆီ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“ဘိုးဘိုး ... ဘိုးဘိုး ... သတိရပြီလားဟင်”

— အားလုံးက ဘိုးဘိုးအနား ဝိုင်းလာကာ စိုးရိမ်တကြီး မေးကြလျှင် ဘိုးဘိုးဟာ စိတ်လက်မချမ်းသာစွာသာ ပုံစံဖြင့် မုဒြာတို့ အားလုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကျော့ယွန်းလွင်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျော့ယွန်း ... အပြင်မှာ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်။ ဒီမှာ စကားပြောစရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာကြီး”

ကျော့ယွန်းက ရိုက္ခိုးစွာပင် အခန်းထဲက ထွက်သွားလေလျှင် ဘိုးဘိုးက လှဲနေရာမှ အသာထ၍ စကားစလေသည်။

“ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးပြီ။ အခုဆို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ဆုတ်လျော့လာပြီ။ ဒီအိမ်မှာနေကြတဲ့

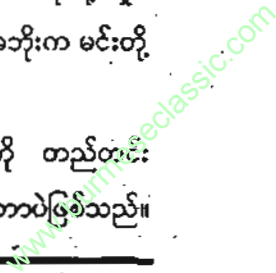

မိသားစုဝင်တွေအတွက် ရသင့်တထိုက်တဲ့ အမွေတွေ ခွဲပေးလိုက်တော့မယ် ...

ငါ တစ်သက်လုံး စည်းလုံးစုရုံးကြဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစား ကြိုးစား နင်တို့တွေဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မိသားစုဝင်ရယ်လို့ မသတ်မှတ်ကြထဲ တစ်အိမ်ထောင်စီ သတ်မှတ်ထားကြတာပဲ။ ငါ့သားတွေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း နင်တို့တွေကို ငါ့သမီးတွေလို သဘောထားလည်း နင်တို့ အဆင်မပြေကြဘူး။ နောက်ဆုံး မြေးတွေအထိပဲ။ အခု မုဒြာနဲ့ ရိုးမာန် လမ်းခွဲမယ်ဆိုတော့ ဒါဟာ ဘားကုန်သွားပြီ ...

ရှေ့နေကနေတစ်ဆင့် သားကြီးနဲ့ သားငယ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ၊ အတွင်းပစ္စည်းတွေ၊ ဒါတွေကို လက်ရှိအောင်မြင်နေတဲ့ အနေအထားအတိုင်း အညီအမျှ ခွဲဝေပေးမယ်။ မုဒြာနဲ့ ယုရာအတွက်တော့ အဘိုးရဲ့ လှိုင်သာယာစက်ရုံနှစ်ခုကို ပေးမယ်။ ဒါဟာ အဘိုးက မင်းတို့ကိုပေးတဲ့ အမွေပဲ”

ဘိုးဘိုးရဲ့စကားတွေဟာ အရမ်းကို တည်တင်း ခိုင်ခံ့သားနေတာကြောင့် မုဒြာတို့တွေမှာ အံ့သြရတာပဲဖြစ်သည်။

“အဖေရယ် ... ဒီလို အမွေခွဲဖို့ကိစ္စက ပြောဖို့ရာ စောပါ
သေးတယ်။ အဖေလည်း လောလောဆယ် ကျန်းမာရေး
ကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါတွေ နောက်မှပြောကြ
တာပေါ့”

“ဘာလဲ ... နည်းတယ်ထင်လို့လား။ ငါ့သား မင်းညွှတ်
နဲ့ လင်းညွှတ်နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ စီးပွားရေးတွေကိုပဲ မင်းတို့
ပိုင်ဆိုင်ရမှာပေါ့။ ဇဲ ... ကဲ ... ငါလည်း ဒါတွေမပြော
နိုင်သေးဘူး။ သွားကြတော့ ...

မုဒြာ ... ညည်း ရိုးမာန်ကို ကွာချင်တာ တကယ်
ဆိုရင် သူ့ကို ငါ့ဆီ ခေါ်လာခဲ့”

ဘိုးဘိုးရဲ့ပြတ်သားစွာသော နောက်ဆုံးစကားဟာ
အားလုံးအတွက်တော့ စိတ်မောလူမော ဖြစ်သွားရစေတာပဲ ဖြစ်
သည်။

“အဲဒါလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ ယုရာလေးရဲ့။ အိမ်
ခွဲနေတော့ ကိုယ်လင်ကိုယ်မယား တသီးတသန့် ဖြစ်တာ
ပေါ့”

ပြဿနာ အစအဆုံးကို ပြောပြပြီးသောအခါမှာတော့
ကိုကြီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် သူ့အင်္ကျီကိုချွတ်၍
ချိတ်တန်းမှာလှမ်းရင်း ဖြောလေသည်။ သူကသာပျော်နေ ဒီမှာက
ပြဿနာပေါင်းများစွာနဲ့။

“အပြောကတော့ သိပ်လွယ်တယ် ကိုကြီး။ တကယ်နေ
မယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာလဲ အိမ်က။ ဒီခေတ် ဒီအခါမှာ
အိမ်တစ်လုံး ပိုင်ဆိုင်ဖို့ကို ငွေ ဘယ်လောက်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ
ရသလဲ”

“ဪ ... မိန်းမရယ်။ ကိုကြီးရဲ့အိမ် ရှိတာပဲဟာ။ အိမ်
ခွဲနေကြမယ် ဆိုတော့လည်း ကိုယ် အငှားတင်ထားတဲ့

လမ်း(၅၀)က တိုက်ခန်းလေးကို ကိုယ်တို့ ပြန်နေလိုက်တာပေါ့”

“ဘယ်လို ... တိုက်ခန်း ... ဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ချစ်လေးတောင် အိမ် decoration သဘောကျတယ်လို့ တစ်ခါ ပြောဖူးသေးတယ်လေ”

ယုရာက မကောင်းတတ်၍ ပြောလိုက်မိလေသော ကိုကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းခုနစ်လွှာကို မျက်လုံးထဲ ပြေးမြင်ယောင်လာကာ မောလွန်း၍ လျှာပါထွက်ချင်သွားသည်။ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။

“ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ကိုကြီးရယ်။ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး။ ဝင်ဒါမီယာက ဘိုးဘွားပိုင်ခြံကျယ်တိုက်ကြီး တိုက်ကောင်းကြီးမှာ နေလာတဲ့ ကျွန်မက ခုနစ်လွှာတိုက်ခန်းကျဉ်းမှာ နေစရာလား ...

ပြီးတော့ ကိုကြီးကို ယုရာ ပြောတာက ယုရာအိမ်ခွဲနေရအောင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘိုးဘိုးက အိမ်ခွဲနေဆိုတဲ့သဘော ပြောနေတာကို ပြောတာ”

“အေးလေ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ကြီးရဲ့ အန်ကယ်က အိမ်ခွဲနေဆိုတော့ နေရတော့မှာပေါ့”

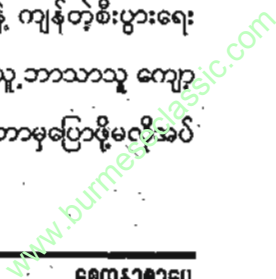
“အမယ်လေး ... နေစရာလား။ အဲဒီလို နေလိုက်ရင် ဘယ်ကမုန်းမသိ အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ ကျော့ယွန်းလွင်က မောင်ပိုင်တက်စီးသွားမှာပေါ့။ ဒီအိမ်က ယုရာတို့ ပိုင်ကို ပိုင်ရမှာ”

“အဲဒီလိုတော့လည်း သဘာဝမကျပါဘူး ချစ်လေးရာ။ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုကို တစ်ဦးဆိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်ချင်တာကတော့ ဟုတ်ကို မဟုတ်သေးပါဘူး”

ယုရာကို ရွှေ့ပြည်အေးတရား လာဟောနေသော ကိုကြီးကို ယုရာက ဒေါသဖြစ်လာကာ ဘုကြည့်၊ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကိုကြီး ... ရှင်က ကျွန်မကို ကန့်ကွက်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ။ တကယ်ဆို ကိုယ်က လမ်းကြောင်းမှန် ချမျှတတ ပြောပြတာ။ ယုရာ အဖေပစ္စည်းဥစ္စာတွေပဲ ယုရာ ပိုင်သင့်တာပေါ့။ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ ကျန်တဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက အန်ကယ်ပိုင်ပဲဟာ။ သူ့ဘာသာသူ ကျော့ယွန်းကိုပဲပေးပေး၊ ဘယ်သူ့ပဲပေးပေး ဘာမှပြောဖို့မလိုအပ်တာ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ... ရှင် ... ဟိုမိန်းမကို ဘယ်လို
ခေါ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ မိန်းမဘက်က ရှင်က လိုက်ပြော
နေတယ်ဆိုတော့ အဲဒီမိန်းမက ရှင်အရှုပ်ထုပ်လား ပြော”

ယုရာရဲ့ topic မြားဦးက ရွှေဘုန်းဘက်သို့ ဦး
တည်လာကာ ပြဿနာရှာတော့တာမို့ ယုရာ့ကို အမြန်စကား
မြတ်ရသည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးလို့ ရှင်းပြထား
ပြီးသားနော်။ ကိုယ်က ဒီတိုင်း ပြောပြတာ။ မင်းဘာသာ
မင်း စီစဉ်ချင်တာကိုစီစဉ်။ ကိုယ် အလုပ်ကိစ္စ ဖုန်းပြော
လိုက်ဦးမယ်”

“ကိုရွှေဘုန်းတက် ... ရှင် ခုချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့”

ယုရာက ဒေါသတကြီး လှမ်းအော်ခေါ်လည်း သူက
ခပ်သွက်သွက်ပင် ဖုန်းယူကာ ပြေးထွက်လာလေတော့သည်။
သူတို့ရဲ့ လုံးကြီးတင် မိန်းမတွေကို ဆန်ပြန်ခတ်ဖို့ရာ အတွက်
နောက်ဆုံး mission တစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ဖို့အတွက် အပြင်မှာ
စိတ်တွေညစ်နေသည့် ရိုးမာန်ကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်တော့သည်။

“ရိုးလေး ... အဘိုးရဲ့မြေးမလေး မုဒြာကို မင်းတကယ်ပဲ
စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

ရိုးမာန်က အဘိုးရဲ့ မေးခွန်းအတွက် အဘိုးမျက်နှာ
ကို တစ်ချက်ကြည့်မိကာ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်မိသွားသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဘိုးဘိုး။ မုဒြာကို ဘယ်
တော့မှ မငြိုငြင်သဲ သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသင်းသွားပါ့မယ်လို့
ဘိုးဘိုးကို ကျွန်တော် ပေးခဲ့တဲ့ကတိမှာ ကျွန်တော် ဖျက်
မိသလို ဖြစ်သွားပါတယ် ...

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနနဲ့ သိက္ခာအတွက်
ကျွန်တော် မုဒြာကို စိတ်ဆိုးတယ် ဘိုးဘိုး”

“အေးလေ ... ဒါကို အပြစ်လို့မပြောပါဘူးကွာ။ တကယ်
ပဲလည်း ငါ့မြေးတွေက ဆိုးကြတာကိုး။ ခက်တယ်ကွာ။
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေထက် အရေးကြီးတာ ဘာလဲဆိုတာကို
သူတို့ နားမလည်ကြဘူး ...

www.burmeseclassic.com

တကယ်တော့ အဘိုးကျေးဇူး မင်းအပေါ်မှာ ရှိတာ ထက် မင်းကျေးဇူး အဘိုးတို့အပေါ်မှာ ပိုများတယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိတာ”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်။ ဘိုးဘိုး စောင့်ရှောက် သင်ကြားပေးခဲ့လို့ ကျွန်တော်ဆိုတာ ဒီနေ့လို အနေအထား မျိုးနဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့တာပါ။ ဘိုးဘိုး စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါနဲ့။ ဘိုးဘိုး ကျေးဇူးတွေနဲ့ ရပ်တည်နေရတဲ့သူ ဆိုပြီး အပြောခံရလို့ ကျွန်တော် ထွက်လာတာမဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုး။ ကျေးဇူးတရားရှိတယ်လို့ ကြွေးကြော်ပြီး မြေပေါ်ချနင်းနေလို့ ကျွန်တော် ရင်နာတာပါ။ ဘိုးဘိုး စိတ်မဆိုးပါနဲ့။”

“ငါကွာ ... တော်တော်လည်း စိတ်ညစ်ရပါတယ်။ ငါ့ချွေးမနှစ်ယောက်ကို ငါ့သားနှစ်ယောက်က ဘယ်လိုယူမိသလဲ ငါ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူး။ ဒီအမေကမွေးတော့ ဒီသမီး။ ပြိုင်ကြ ဆိုင်ကြနဲ့ ငွေတစ်ခုကိုပဲ အရည်အချင်း လို့သတ်မှတ်ထားကြတဲ့ဟာတွေ ...”

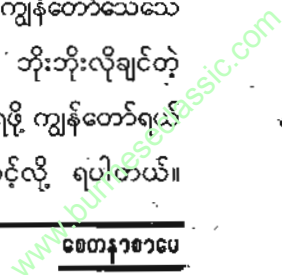
မင်းသာ အဘိုးကုမ္ပဏီမှာ ဦးမဆောင်နိုင်ခဲ့ရင် မဏိဉာဏ်ကုမ္ပဏီကြီး ပျက်သုဉ်းတာ ကြာပြီဆိုတဲ့ အသိ တရားကို မုဒြာ ရမှဖြစ်မှာ”

“နေပါစေ ဘိုးဘိုးရာ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘာဖြစ်ရတယ်။ ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်တယ် ဆိုတာ သိဖို့မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်တာတွေ အားလုံးဟာ ဘိုးဘိုးအတွက်ပါပဲ။ မုဒြာရဲ့စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို တန်ဖိုးရှိတဲ့ အားကိုးလောက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့မြင်လာတဲ့ နေ့မှသာ ကျွန်တော် တကယ် အရည်အချင်းရှိတာပါ။ မုဒြာကို ကျွန်တော်စိတ်ဆိုးပေမယ့် စိတ်မနာဘူးဆိုတာကို တော့ ဘိုးဘိုး ယုံကြည်ပါနော်”

ရိုးမာန်က ရင်ထဲက ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို ခွင့်ပြောပြမိသွားလျှင် ဘိုးဘိုးက သူ့ကို နားလည်ပေးစွာ သူ့ဝမ်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ရင်း ...

“မင်းရဲ့ခံစားချက်ကို အဘိုး ယောက်ျားချင်း နားလည်လို့ ရတယ်။ မင်း ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး ရိုးလေး။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘိုးဘိုး။ ကျွန်တော် မုဒြာ ပြောင်းလဲလာမှုကို စောင့်နိုင်ပါတယ်။ မိသားစုအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သေသေချာချာ သိပေမယ့် မခံစားခဲ့ဖူးဘူး။ ဘိုးဘိုးလိုချင်တဲ့ ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ မိသားစုပျော်ရွှင်မှုရဖို့ ကျွန်တော်ရယ် ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကိုရွှေဘုန်းရယ် မျှော်လင့်လို့ ရပါတယ်။”

ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ မကြာခင် ပြည့်ဝတော့မှာပါ”

သူ့စကားကြောင့် ဘိုးဘိုးက ဝမ်းပန်းတသာ ပြန်ပြီးပြလေသည်။ အပြုံးတွေ နွေးလာပြီဆိုရင် သူတို့မျှော်လင့်ထားသည့် စိတ်ချမ်းသာမှုဟာလည်း သိပ်တော့ ဝေးတော့မည်မထင်ပါ။

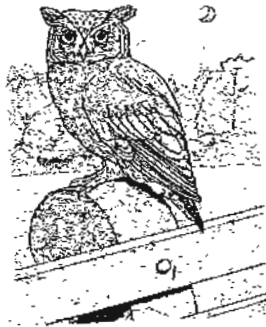

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ မူဆာသမ္မု ခပ်ပြုံးပြုံး ဝယ်ပေးတဲ့ မိဘရှိဖို့။

လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းဆိုတာ အရာရာဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံများများဝင်နိုင်ဖို့။

လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းကတော့ မိသားစုဝင်တွေ အိမ်ပြန်လာမယ့်အချိန်ကို မျှော်ရင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ထမင်းအတူတူ လက်ဆုံစားဖို့။

(၂၀)

စိတ်ထဲမှာ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးဟာ အင်မတန်မှ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ ဖြစ်နေလျက် မုဒြာဟာ ဘာကိုအလိုမကျ လို့ မကျမှန်း မသိအောင် နောက်ကျိကျိစိတ်တွေကို TV Channel တွေဆီ ပို့ထားကာ လက်ထဲက ရိမုဖြင့် တစ်လိုင်းပြီးတစ်လိုင်း ကို စိတ်ထင်တိုင်း ချိန်းနေတော့တာဖြစ်၏။ အဆိုမြင်စိတ်တွေ ချားနေလွန်းအားကြီးလို့လားတော့ မသိ။ ပြောင်းသမျှ Channel တိုင်းက ဘာတွေလာလို့ လာနေမှန်းကို မသိချေ။

TV ကြည့်နေရင်းကမှ မျက်လုံးထောင့်ကနေ မြင် ထိုက်တာမို့ မုဒြာက ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိကာ လှမ်းမေးလိုက် နိသည်။

“ဟဲ့ ... နင် ဒါဘယ်သွားမလို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

မုဒြာက ဆတ်ခနဲ လှမ်းမေးလိုက်လျှင် ကျော့ယွန်းက မုဒြာဘက် လှည့်လာကာ ကော်ဖီဗန်းကို မျက်စပစ်ပြုရင်း -

“ဒီမှာလေ နင် မမြင်ဘူးလား။ ဘာကြီးအတွက် ကော်ဖီသွားပို့မလို့”

“ဟင် ... အိုဗာတွေ သိပ်လုပ်တာပဲ”

မုဒြာက ပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက်တာကို ကျော့ယွန်းလွင်တစ်ယောက်ဟာ ရိုးနေပြီဖြစ်စွာ ဂရုကိုမစိုက်ဘဲ ခပ်ချေချေလေး ထွက်သွားကာ ဘိုးဘိုးအခန်းသို့ ကော်ဖီသွားပို့လေသည်။ တကယ်ကို အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ မိန်းမ။ ဘိုးဘိုး ကာဗာလုပ်ထားတာရယ်၊ ဘိုးဘိုးရဲ့ ကျန်းမာရေးရယ်ကို ငဲ့ကွက်တာထက် တစ်ကြောင်းမို့ မုဒြာက ဇွတ်သည်းသည်းခံနေရတာဖြစ်သည်။

နောက်ပြီး ဘိုးဘိုးက အမွေခွဲမယ့်ကိစ္စကို စီစဉ်နေတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတာမို့ မုဒြာတို့မှာ အသည်းတယားယားနှင့် ဒေါသကို အင်မတန် ထိန်းချုပ်ထားရတာပဲဖြစ်သည်။

“ချွမ် ... ခလွမ် ...”

“အမယ်လေး ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပန်းကန်ကျကွဲသံဟာ တော်တော်လေး ကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရတာမို့ မုဒြာဟာ လန့်ဖျပ်သွားကာ ဆတ်ခနဲထရပ်

လိုက်သည်။ ဘိုးဘိုးအခန်းက ကြားလိုက်ရတဲ့ အသံဖြစ်တာမို့။ မုဒြာက အပြေးအလွှား သွားလိုက်ကာ တံခါးကိုဖွင့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

တံခါးအဖွင့် မေးခွန်းအဆုံးမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်တွင်းဟာ မုဒြာအတွက်တော့ အင်မတန်မှကို တုန်လှုပ်စရာကောင်းလောက်အောင် အံ့အားသင့်သွားစေ၏။ ဘိုးဘိုး ... ဘိုးဘိုးက ... ကြမ်းပြင်တွင် လဲကျနေသော အနေအထားဖြစ်တာကြောင့် မုဒြာဟာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရကာ အားခနဲ အော်မိရင်းက ဘိုးဘိုးဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။

“ဘိုးဘိုး ... ဘိုးဘိုး ... မေမေ ... ယုရာ ... အန်တီနုလားဦး။ ဟဲ့ ... နင် ... နင် ... ဘိုးဘိုးကို ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

မုဒြာဟာ လဲကျနေသော ဘိုးဘိုးရဲ့ပုံစံအနေအထားတို့ကြည့်မိကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် အိမ်ရှိလူကုန်ကို အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ရင်း ကျော့ယွန်းလွင်ကို မေးလိုက်လျှင် ကျော့ယွန်းလွင်က အေးတိအေးစက် အပြုံးဖြင့် ပြန်ဖြေလေ၏။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ နင့်အဘိုး ကော်ဖီထဲကို ဒါလေးထည့်ပေးလိုက်တာ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟင် ... အဖေ”

ကျော့ယွန်းလွင်က လက်သန်းလောက်သာပမာထ ရှိသော ပုလင်းငယ်လေးကို ထောင်ပြချိန်မှာ မေမေတို့ရောက်လာ ကာ ဘိုးဘိုးကို စိုးရိမ်တကြီး နှိုးကြ၏။ မုဒြာမှာ အဲဒါထက် ကျော့ယွန်းလွင် လက်ထဲက ပုလင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားမှုကြီးထွား ရကာ မေးလိုက်ရသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ။ ဘာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“အဲဒါကလည်း။ အင်း ... ဆေးတစ်မျိုးပါဘဲ။ နင့်အဘိုး အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ဆေးပေါ့။ အဆိပ်လို့ ပြောချင်လည်း ရပါတယ်”

“ဟမ်”

အားလုံးဟာ တုန်လှုပ်ကုန်ကျစွာ ဘာပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်ကုန်ကာ ဘိုးဘိုးကိုပဲ အသည်းအသန် လှုပ်နှိုးနေကြမိသည်။

“ဘိုးဘိုး ... ဘိုးဘိုး ... နင် ရူးသွားပြီလား။ ဒါဘာလုပ် လိုက်တာလဲ”

“အဲဒီလောက် စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒီမှာ ... ဒါက ခြေဆေးတစ် နာရီအတွင်း မသောက်ရင်တော့ နင့်အဘိုးအတွက် ရှင်လမ်း မမြင်ဘူး”

“ဟဲ့ ... အယုတ်တမာမ ... ငါ့ကို အဲဒီဆေးပေးစမ်း။ နင့် ကို ငါ ရဲ့တိုင်မယ်”

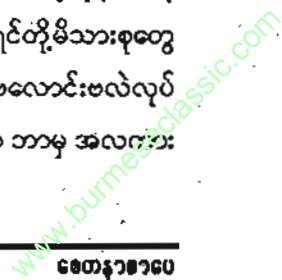
မေမေက ဆတ်ခနဲထကာ ကျော့ယွန်းလွင်နှင့် ရင် ဆိုင်လေ၏။ ကျော့ယွန်းလွင်က မေမေယူမယ့်ဆေးကို လက်ပြန် နှုပ်လိုက်ရင်း ...

“နိုး ... နိုး ... ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ။ အပေး အယူတော့ ရှိရမှာပေါ့”

“နင်ကျေးဇူးကန်းလှချင်လား။ ပြော ... ဘာလဲ။ နင့်အပေး အယူက”

အန်တီနုကပါ မေမေဘေး ရောက်လာကာ ကျော့ ယွန်းလွင်ကို ဒေါသတကြီး ပြောလေတော့သည်။ ကျော့ယွန်းလွင် က အောင်နိုင်သူအပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးထားရင်းက ...

“ကျွန်မက ကျေးဇူးမကန်းတတ်ပါဘူး။ ရှင်တို့ရဲ့ယောက်ျားမ ကြီးကသာ ကျေးဇူးမရှိတတ်တာ။ ကျွန်မကို အားလုံးရှေ့ မှာပြောတော့ သူ့အမွေတွေဘဲ လွှဲပေးတော့လို့လို့နဲ့။ အခု ကျတော့ စည်းစိမ်တွေ အားလုံးက ရှင်တို့မိသားစုတွေ အတွက်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် စကားကို ဗလောင်းဗလဲလုပ် လို့ လက်ဆင်ပေးလိုက်တာ။ လောကမှာ ဘာမှ အလကား မရဘူးလေ”

ကျော့ယွန်းလွင်ဟာ အင်မတန်မှကို ရက်စက်ယုတ်
မာလွန်းတာမို့ မုဒြာတို့ အားလုံးဟာ ဒေါသတွေ ဖြစ်လွန်း၍
အသားတွေတောင် တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

“နင် တော်တော် ယုတ်မာတာပဲ”

“အခုချက်ချင်း ငါတို့ကို ဖြေဆေးပုလင်းပေး။ နင် ဘာ
ကိုလိုချင်တာလဲ ပြော။ မြန်မြန်ပြော”

မေမေတို့နှစ်ယောက်က ဒေါသတကြီးဖြင့် ရင်ဆိုင်
နေချိန်မှာ ကျော့ယွန်းလွင်က စားပွဲပေါ်က စာရွက်တစ်ခုကို
လှမ်းယူလိုက်ကာ မေမေတို့ဘက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်ပြီး ...

“ရော ... အဲဒီစာချုပ်မြောင်မှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက် လက်
မှတ်ထိုးပေး။ ဟောဒီပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး ကျွန်မနာမည်နဲ့
လွှဲပေးပါတယ်ဆိုတဲ့ လက်မှတ်ပါထိုး”

“ဘာ ... နင် တော်တော်အကြံပက်စက်ပါလား”

“နင် ရူးနေလား။ ငါတို့ လက်မှတ်ထိုးလည်း ဒီစည်းစိမ်
တွေ နင်ရမယ်များ ထင်နေလား”

“သိပ်ထင်တာပေါ့။ ဘာကြီးက ရှင်တို့တွေကို လွှဲပြောင်း
ဖို့ အားလုံး စီစဉ်ထားတာ။ ရှင်တို့ ဖြေဆေးလိုချင်တယ်
ဆိုရင်တော့ အားလုံး ကျွန်မကို လွှဲပြောင်းပေးကြောင်

လက်မှတ်ထိုးလိုက်။ မထိုးပေးလည်း ရတယ်နော်။ ရှင်တို့
အဖေ သေသွားတာနဲ့ ကျွန်မက ရှင်တို့ပေါ်ကို ပုံချပေး
လိုက်ရုံပဲ”

“ငါတို့ အရွေးမဟုတ်ဘူး ကျော့ယွန်းလွင်။ နင့်ကို ငါတို့ပဲ
ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်မှာ”

မေမေ့ရဲ့ ခပ်စွာစွာ စကားအဆုံးမှာ ကျော့ယွန်းလွင်
ဟာ သဘောတကျကိုတောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သေး
တာ ...

“ဟုတ်လား။ ရှင်တို့ကို ရက်ရက်ရောရော အမွေတွေအား
လုံးပေးဖို့ လွှဲခဲ့တဲ့ ဦးမဏိဉာဏ် အတွက်ကတော့ စိတ်မ
ကောင်းစရာပဲ”

“မေမေ ... အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ဒီမှာ ဘိုးဘိုးအတွက်က
အရမ်းအရေးကြီးနေပြီ။ ကျော့ယွန်းလွင် ... အဲဒီဖြေဆေး
ပေးစမ်းပါ”

မုဒြာနဲ့ ယုရာဟာ ဘိုးဘိုးအတွက် အရမ်းကိုမှ
စိတ်ပူနေရပြီဖြစ်သည်။ ကျော့ယွန်းလွင်နှင့် အပေးအယူကိစ္စကို
မပြတ်နိုင် ဖြစ်နေတာမို့ ယုရာက ပြောလိုက်လျှင် ကျော့ယွန်းလွင်
က သဘောတကျဖြင့် လှမ်းပြောလေ၏။

“ဘာမှ ဟန်ဆောင်ပြမနေနဲ့။ နင်တို့က ဒီလိုဖြစ်စေချင်
နေတာ ကြာပြီမှလား။”

“အရူးစကား မပြောနဲ့ ကျော့ယွန်းလွင်။ ဒါ ငါတို့အဘိုး။
အဘိုးက ငါတို့အတွက် အဖေလိုပဲ။ နင်ကြိုက်တာအားလုံး
ကို ယူနိုင်တယ်။ ဖြေဆေးပုလင်းသာ မြန်မြန်ပေးစမ်းပါ။”

ယုရာက ဘိုးဘိုးကိုလည်း လှုပ်နှိုးနေရင်း ကျော့
ယွန်းလွင်ကိုပါ ဖြေဆေးပုလင်း တောင်းနေလေ၏။ အချိန်တွေ
ဟာ တအားကို နိုးလာနေပြီဖြစ်၏။ ဒီအချိန်ဟာ ရဲ့ပဲတိုင်တိုင်
ဆေးရဲ့ပဲသွားသွား အချိန်နှောင်းကုန်မှာဖြစ်သည်။ အခုချိန်ထိကို
မစွန့်လွှတ်နိုင်တဲ့ စိတ်တွေ များနေသော မေမေ့ကို အားမလို
အားမရတွေ ဖြစ်လာကာ မုဒြာက မေမေ့ကို တွန်းအားပေးရတော့
သည်။

“မေမေ ... အန်တီနဲ့ မြန်မြန်လေး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်
ကြပါ။ အခုချိန်မှာ ဘိုးဘိုး အသက်ထက် ဘာမှအရေးမ
ကြီးဘူး။ တန်ဖိုးမကြီးဘူး ...

သမီးတို့ ဘိုးဘိုးကို ကယ်မှဖြစ်မယ်။ တစ်သက်လုံး
သမီးတို့တွေ အေးအေးလူလူ နေနိုင်အောင် ဘိုးဘိုးပဲ ရှာ
ဖွေကျွေးမွေးခဲ့တာလေ။ အခု စည်းစိမ်တွေ အားလုံး မုဒြာ

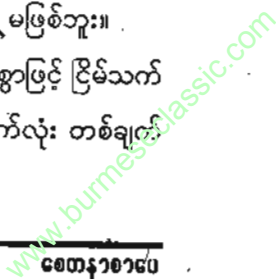
တို့မိသားစုဝင်တွေအတွက် သူလွှဲပေးတယ်။ အခု သူ့
အသက်ကို ကယ်ဖို့ကျတော့ မေမေတို့တွေ ဘာကိုနောက်
တွန့်နေကြတာလဲ။ မြန်မြန်လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ။ ဖြေ
ဆေး မြန်မြန်ရမှ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မေမေရယ်။ သမီးတို့ တောင်းမန်ပါတယ်။
ဘိုးဘိုး သေသွားလိမ့်မယ်”

ယုရာနဲ့ မုဒြာရဲ့ အသံတွေက ဆူညံပွက်လောတွေ
ခိုက်နေကာ ဒေါ်နုနုအေးကော ဒေါ်သန္တာချိုပါ အာရုံတွေထွေပြား
လာမိသည်။ ဒီအချိန်ဟာ သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးနေတာဖြစ်
သည်။

ကျော့ယွန်းလွင် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်တဲ့ အဲဒီ
ဇာချုပ်ကို ထိုးပေးလိုက်တာနှင့် အားလုံး ကျော့ယွန်းလွင် လက်
ဆဲချည်းပဲ။ ဟင့်အင်း ... မထိုးပေးနိုင်ဘူး။ သိန်းပေါင်းများစွာ
ရေမတွက်နိုင် များပြားလှသော ငွေကြေးပမာဏတွေအားလုံး
ကျော့ယွန်းလွင် လက်ထဲ ရောက်သွားမှာပေါ့။ မဖြစ်ဘူး။

နုနုအေးနှင့် သန္တာချိုဟာ ဝေခွဲမရစွာဖြင့် ငြိမ်သက်
စွာ မေ့မျောနေသော အဖေမျက်နှာကို နှစ်ယောက်လုံး တစ်ချက်
ကြည့်မိသွားသည်။

“သမီးတို့ ... နင်တို့နှစ်ယောက် ဘာမှစိတ်မဆင်းရဲကြနဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ငါ့ချွေးမတွေ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့သမီးတွေပဲ။ ငါ့သမီးတွေ မြေးတွေကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး။ နင်တို့ကို မကြောင့်မကြနော့အောင် ငါ ထားပေးမယ်။ ငါ့သမီးနဲ့ မြေးတွေကို ငါ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးမယ်။ နင်တို့ ဘာမှ အားမငယ်ကြနဲ့။”

အဖေ့ရဲ့သားနှစ်ယောက် ကားမှောက်၍ ဆုံးသွားပြီးလို့ ရက်လည်တဲ့နေ့မှာ အားလုံးရှေ့မှာ အဖေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို နားထဲပြန်ကြားယောင်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာမိသည်။ အဖေ ...။

“ချိုချို ... ငါတို့ အဖေအသက်ကို ကယ်ရမယ်။ နင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ”
 “ဟုတ်တယ်။ နင် မှတ်မိတယ်မှလား။ ကိုမင်းဉာဏ်တို့ ဆုံးသွားတဲ့အချိန်တုန်းက အဖေ ငါတို့ကို ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ပေးခဲ့သလဲ။ အဖေက ငါတို့အတွက် ဖခင်အရင်းလို မေတ္တာပေးနိုင်ခဲ့တာ။ ငါတို့ ကယ်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ပေး ... စာချုပ်”

အမေနှစ်ယောက်လုံးဟာ ဘာမှ တွေ့ဝေခြင်းမရှိစွာ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးနောက် ကျော့ယွန်းလွင် လက်ထဲ စာချုပ်ထည့်ပေးလိုက်ကာ ...

“ရော ... အဲဒီမှာ။ ငါတို့ကို ဖြေဆေးပေး။ ဒီစည်းစိမ်တွေ ထက် အဖေ့ရဲ့အသက်ကိုကယ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကျော့ယွန်းလွင်က စာချုပ်တို့ အသေအချာကြည့်ပြီးမှ အပြုံးနဲ့အတူ အံ့ဩဖွယ်ရာစကားကို ဆိုလေသည်။

“တကယ့်ကိုပဲ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝသွားပါပြီ ဘာဘကြီး။ ထလိုရပါပြီ”

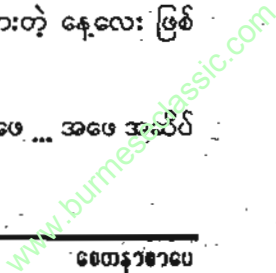
“ဟစ်”

“ဟင် ... ဘိုးဘိုး”

ကျော့ယွန်းလွင်ရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဘိုးဘိုးဟာ အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ မျက်စိဖွင့်လာတာမို့ မုဒြာတို့က အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရစွာဖြင့် ဘိုးဘိုးကို ထူပွေ့မလိုက်လျှင် ဘိုးဘိုးက ထလိုက်ကာ ...

“ဒီကနေ့ဟာ ကျုပ် သိပ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ နေ့လေး ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ဘာ ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။ အဖေ ... အဖေ အသိပ်မိသွားတာ ဘာမှဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘိုးဘိုး”

မုဒြာ၊ ယုရာ၊ မေမေ ပြီးတော့ အန်တီနုတို့က အံ့ဩတကြီးဖြင့် ဘိုးဘိုးဘေးနား ရောက်လာကာ မေးခွန်းပေါင်း များစွာထုတ်လျှင် ဘိုးဘိုးက ရှင်းပြချင်တာကြောင့် အားလုံးရဲ့ မွေးခွန်းတွေကို လက်အသာကာပြကာ ...

“ရှင်းပြပါမယ် ... ရှင်းပြပါမယ်။ ပထမဆုံး ပြောချင်တာက ဘိုးဘိုးဘာအဆိပ်မှ မမိဘူး”

“ဟမ် ... ဒါ ...”

“နေဦး ... နေဦး။ စိတ်မလောကြပါနဲ့ဦး။ နုနုအေး ... သန္တာချို ... မင်းတို့ဟာ ဒီနေ့မှ အဖေ့ရဲ့သမီးတွေ ဖြစ်တာကွ။ မင်းတို့တွေ ထင်နေ မြင်နေတာတွေကို အခု ရှင်းပြတော့မယ် ...

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စည်းလုံးညီညွတ်မှုမရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မဏိဉာဏ်စံအိမ်ကြီးအတွက် ပျော်ရွှင်မှုတွေ စည်းလုံးညီညွတ်မှုတွေ ရှိလာဖို့အတွက် ကျုပ် အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့မှာတော့ မိသားစုချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကာကွယ်တဲ့ မင်းတို့တွေရဲ့ ရင်ထဲကစိတ်ရင်းအမှန်တွေကို အဘိုး တွေမြင်ခဲ့ရပြီ ...

ဒီလိုတွေ မြင်ဖို့အတွက် ဒီကလေးမလေး ကျောယွန်းက အကူအညီ ပေးခဲ့တာ။ သူ့ကို သမီးတို့ မြေးတို့က အရှေ့ပိုင်းမှာ တောက်လျှောက် ရန်လိုခဲ့တယ် ပြဿနာရှာခဲ့တယ်။ ဒါတွေ အကုန်လုံးကို သည်းညည်းခံပြီး အဘိုးရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့အတွက် ဒုက္ခလာခံပေးတဲ့ မြေးမလေးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“You're welcome ဘာကြီး”

ရက်ခြည်းကို ပြောင်းလဲမှုများသော အခြေအနေအတွက် မျက်စိလည် လမ်းမှားနေတုန်းမှာ ယုရာဘေးသို့ ကိုကြီးက ဝင်လာတာမို့ ယုရာက အံ့ဩသွားရကာ ..

“ဟယ် ... ကိုကြီး ... ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာလဲ။ ဒီနေ့ အလုပ်သွားမှာဆို”

“ရွာတုန်းကလည်း အဘိုးကို အကူအညီပေးတဲ့သူပဲလေ အကြီးမရဲ့”

ဘိုးဘိုး စကားကြောင့် ယုရာက ကိုကြီးကိုမေးမလိုကြည့်လိုက်လျှင် ကိုကြီးက အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ဘယ်လိုလဲဆိုသော သဘောကို ဆောင်နေသလို မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။ ဘာမှန်းလိုက်မိသေးခင်မှာ မေမေတို့ကလည်း နားလည်ဖို့ ဘိုးဘိုးကို မေးလိုက်၏။

“အဖေ ... ကျွန်မတို့ နားလည်အောင် ရှင်းပြပါဦး”

“သေချာပြောပြပါမယ်။ ကဲ ... လာကြ ... ဧည့်ခန်းမှာ အေးဆေးထိုင် ပြောကြတာပေါ့”

ဘိုးဘိုးက ဦးဆောင်ကာ ဧည့်ခန်းဆီ ထွက်သွားလျှင် မုဒြာတို့ အားလုံး ဧည့်ခန်းလိုက်သွားကာ ထိုင်လိုက်ပြီး လျှင်တော့ ဇာတ်ရည်လည်အောင် ဘိုးဘိုးက ရှင်းပြလေသည်။

“အားလုံး နားလည်အောင် ရှင်းပြရရင်တော့ မင်းတို့တွေ ဒေါသတကြီးနဲ့ ဘယ်သူလဲဆိုပြီး နားမလည်ဖြစ်နေကြတဲ့ ကျော့ယွန်းကို အရင်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မယ် ...

ကျော့ယွန်းဟာ အဘိုးရဲ့ဆန္ဒတွေကို ကူညီပေးဖို့ အတွက် ဟိုးဩစကြေးလျက်နေ ဒီကို အရောက်ပြန်လာခဲ့တာ။ သူက အင်မတန်မှ ဇာတ်ကွက်တွေ ဖန်တီးရတာ ဝါသနာကြီးတဲ့ စာရေးဆရာမလေးပဲ။ ကျော့ယွန်း ဩစီပြန်တဲ့အခါကျရင် ဇာတ်လမ်းရေးဖို့အတွက် နိုင်ငံခြားဆန်မယ့် ဗမာဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် ရလောက်မယ် ထင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့ ဘာကြီးရယ်။ ဒီက အားလုံးကိုလည်း ကျော့ယွန်းဘက်က ပြောခဲ့တာ ဆိုခဲ့တာတွေ အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ယုရာနဲ့ မုဒြာ ... တို့က အခြေအနေ

အရ ယုရာတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာပါ။ မင်းတို့ရဲ့ အမျိုးသားတွေနဲ့ တို့က သာမန်ခင်မင်ရုံပါပဲ။ စိတ်ချလက်ချ မင်းတို့ အမျိုးသားတွေရဲ့ သစ္စာတရားကို လှုံ့ကြည်လိုက်ပါ ...

အန်တီတို့ကိုလည်း ကျော့ယွန်းဘက်က အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါရစေ”

“တကယ်တော့ တို့မိသားစုဟာ ခမ်းခမ်းနားနား ထည်ထည်ဝါဝါနဲ့ လူ့စည်းစိမ်ပြည့် ခံစားနေနေရပေမယ့် မိသားစုဆိုတဲ့မေတ္တာတွေ မိသားစုစိတ်ဓာတ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေကြတယ် ...

မိသားစုဆိုတာ ပိုက်ဆံချမ်းသာ ချမ်းသာ ဆင်းရဲဆင်းရဲ အတူတူ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းနေရမှာပဲ။ အဲဒီလို ဖြတ်သန်းတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြိုင်ဆိုင်လှယ်က်ပြီး သူ့အသာရလို့ဆိုတဲ့ စိတ်မထားဘဲ အတူတူ အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းဖို့ပဲ ...

အဖေ့အတွက် အဘိုးအတွက် တကယ် အခက်အခဲကြုံလာတဲ့ အခါမှာ ဘာမှမမက်မောဘဲ အသက်ကိုပဲ ရအောင် ကယ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ မိသားစုစိတ်ပဲ။ ဒီစိတ်ကို မင်းတို့ ခေါင်းထဲ နှလုံးသားထဲရောက်ဖို့အတွက် အဖိုး အချိန်တွေ များစွာအကုန်ခံခဲ့ရတယ်

ဒီနေ့တော့ တကယ်ပဲ ပြီးပြည့်စုံပါတယ်”

ဘိုးဘိုးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မုဒြာတို့အားလုံးဟာ ဇာတ်ရည်လည်သွားသလို အခုမှပဲ နားလည်သဘောပေါက်သွား တော့တာ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ။ ကျွန်မတို့တွေ ငွေတစ်ခုကိုသာမြင် ပြီး မိသားစုစိတ် ပျောက်နေခဲ့တာကို သတိမထားမိခဲ့ကြ တာပါ ...”

ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မနဲ့ ချိုချိုနဲ့ ညီအစ်မတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိသွားပါ့မယ်လို့ အဖေ့ကို ကတိပေးပါ တယ်”

“ကျွန်မလည်း ကတိပေးပါတယ် အဖေ”

ဦးမဏိဉာဏ်က အခုမှ ပြီးပြည့်စုံသွားသော မိသားစု ကမ္ဘာလေးအတွက် မျက်ရည်တောင် လည်မတတ် ဖြစ်မိရလေ့ သည်။ အခုမှပဲ တကယ်ကို စိတ်ချမ်းသာခွင့်ရတာဖြစ်သည်။

“အခုတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ။ အန်ကယ် ... ကျွန်တော်တို့ စီစဉ်တာ တော်တယ်နော်”

“တော်ပါပေတယ်ကွာ”

“အန်ကယ် မြေးသမက်လေဗျာ။ ဒီလောက်ကတော့ တော် တယ်တောင် မခေါ်သေးဘူးနော် ... ယုရာလေး”

ယုရာက မျက်စောင်းထိုးကာ ရွှေဘုန်းရဲ့ဗိုက်ခေါက် တို့ ဆွဲလိမ်ပေးလိုက်လျှင် ရွှေဘုန်းတက် ပုံစံကိုကြည့်ကာ အားလုံး တာ ရယ်မောကုန်ကြလေသည်။ ပြုံးရွှင်ပျော်ရွှင်မှုတွေအတွက် ဦးမဏိဉာဏ်ဟာ အင်မတန်မှ ပီတိဖြစ်လှစွာ မိသားစုအပျော် တွေ ငေးကြည့်နေရင်းက မှိုင့်နေသော သူ့ရဲ့မြေးအငယ်မလေး မုဒြာကို သတိထားမိသွားသည်။ ဒီမြေးမလေး ရင်ထဲက ဘာတွေ ခံစားနေရလဲဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။

ဦးမဏိဉာဏ်က မုဒြာ အနားသို့သွားလိုက်ကာ မုဒြာ လေးရဲ့ခေါင်းလေးကို ညင်သာစွာ ပုတ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“မြေးမလေး ... မိသားစုတစ်စု ပျော်ရွှင်ခြင်းဆိုတာ အိမ် တွင်းရေးချမ်းမြေ့ခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေး ချမ်းမြေ့ခြင်းပဲ။ အဲဒီနှစ်ခု ချမ်းမြေ့မှ မိသားစု ပျော်ရွှင်တာ။ ဘိုးဘိုးတို့ အိမ်တွင်းရေး ချမ်းမြေ့သွားသလို မြေးမလေးရဲ့ အိမ်ထောင် ရေးလည်း ချမ်းမြေ့ဖို့ လိုတယ်လေ”

သူ့ရဲ့စကားကြောင့် မုဒြာက မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်ကာ ...

“သူက သမီးကို မုန်းနေလောက်ပြီ ဘိုးဘိုးရဲ့။ မုဒြာ သူ့ အတွက် ဘာပျော်ရွှင်မှုမှ မပေးနိုင်ခဲ့သလို သူ့ကိုလည်း မုဒြာ စကားအများတွေ အများကြီး ပြောခဲ့မိတယ်”

“ရိုးလေးဟာ အဘိုးရဲ့ မြေးအရင်းလိုပါပဲ။ ဒီကလေးမှာ အမုန်းဆိုတာ မရှိပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက မဏိဉာဏ် မိသားစု စည်းစည်းလုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစား ပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ရိုးလေးက မိသားစုဘဝဆိုတာကို သိပ်မဏ် မောတဲ့ ကလေးလေ”

“မုဒြာ ... ရိုးမာန် ခြံပြင်မှာရှိတယ်။ ဒီနေ့ အစီအစဉ် အတွက် သူလည်း စိတ်ပူနေလို့ ခြံပြင်မှာ သတင်းစောင့် နေတာ။ မဏိဉာဏ်စံအိမ်ရဲ့ မိသားစုတွေ အကုန်အဆင် ပြေ ပျော်ရွှင်သွားကြပြီဆိုတာ မုဒြာ ကိုယ်တိုင် ထွက် ပြောပြလိုက်လေ”

ရွှေဘုန်းရဲ့ စကားကြောင့် မုဒြာက ပျော်ရွှင်ဝမ်း မြောက်သွားကာ ချက်ချင်းဆိုသလို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သန္တာချိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်သန္တာချိုက ပီတိဖြစ်နေတဲ့ အပြုံး တစ်ခုဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ...

“မေမေကလည်း သမီးနဲ့သမက် ဆိုတာထက် မဏိဉာဏ် စံအိမ်ရဲ့မျိုးဆက်သစ် သမီးနဲ့သားကို ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်”

မုဒြာက ပျော်လွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်လာ

ကာ ...

“ကျေး ... ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးက နောက်ထား။ လုံးကြီးသိပ်တင်တဲ့ ငါ့မြေးမ ရဲ့ ဆန်ခတ်အမျိုးသား ထွက်မသွားခင် မိအောင်သွားခေါ် တော့ ... သွား”

ဘိုးဘိုးဆီက အမိန့်ရတာနှင့် မုဒြာက အပြေးအလွှား ပင် ထွက်သွားကာ ကိုကို သွားတွေ့ကာ ပြောရမယ့်စကားလုံး ဟောအတွက် ရင်ထဲမှာ စာစီထားလိုက်သည်။

အဖြူတဲ့လား ချစ်သူ
 ငါက အရောင်စွန်းမှာစိုးတယ်လို့
 စိတ်ပူတော့
 မင်းက မျက်စောင်းထိုးတယ်။

မုန်းသတဲ့လား ချစ်သူ
 ငါက ပြေလည်အောင်တောင်းပန်တော့
 ကျေလည်ဖို့ သတင်း
 ဓရှိပါသေးဘူးဆို။

လွမ်းတယ်ကွာ ချစ်သူ
 စာစီပြီး အလွမ်းသတင်းပို့လည်း
 reply မင်း မလာတာကို
 အရမ်းစမ်းနည်းတယ်။

ရပါတယ် ချစ်သူ
 မင်းကိုလွမ်းတယ်ဆို
 ဟာသကားတွေ ထိုင်ကြည့်
 မျက်ရည်ကျအောင် ရယ်မိမယ်။

ကိုယ်ရဲ့ တတ်တယ် ချစ်သူ
 မင်းက လုံးကြီးတင်ရင်
 ဆန်ပြန်ခတ်မိမယ်။

ဒါပေမဲ့
 ကမ္ဘာတစ်ပတ် ပတ်ပြေးကြည့်ဦး
 မင်းကို ချစ်စိတ်သုတွေ များလိမ့်မယ်
 ကိုယ်လို ချစ်နိုင်တဲ့သူတော့ ရှားတယ်။

(၂၁)

သူတို့ အသေအချာ အကွက်ချစ်စဉ်တဲ့ mission
 ဟာ အဆင်မပြေရလားဆိုပြီး ခြံရှေ့မှာ စနည်းနာနေတာကြာပြီ
 ဖြစ်ပေမယ့် ဘာအရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရကာ မထူးခြားတာမို့
 သူက အိမ်ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အင်မတန်မှကို ခေါင်း
 ကြောမာချက်ပါလား မဏိဉာဏ်စံအိမ်က လူတွေရယ်။

ရိုးမာန်က လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ကာ ကားစက်
 နှိုး၍ ဂီယာထည့်ကာ ကားထွက်သွားလိုက်သည်။ အရှေ့တည့်
 တည့်ကို ဝင်ရောက်လာသော တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သူဟာ လန့်
 ဖျပ်သွားကာ ဘရိတ်ကို အမြန်နင်းချလိုက်ရသည်။ သွားပြီလားလို့
 စိတ်ထဲမှာ မဝံ့မရဲ ထင်နေမိပေမယ့် ဘာမှမထိခိုက်လိုက်ဘူးဆို

တာကို နားလည်လိုက်တာဟာ အခုမှ ကားထွက်စဆိုတော့ အရှိန်မပါသေးတာမို့ အမြန်အမီ ဘရိတ်ဖမ်းနိုင်လိုက်တာဖြစ် သည်။ ရိုးမာန်က မျက်လုံးမှိတ်ထားရာကနေ ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ အရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ မတွေ့တော့။ ဟာ ... သွားပြီလား။

အတွေးထဲမှာတင် ယောက်ယက်ခတ်ကုန်ကာ သူက ကားပေါ်က အမြန်ဆင်းကာ ကြည့်လိုက်လျှင် ကားရှေ့မှာ ငုတ် တုတ်လေး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဒူးပေါ်မျက်နှာအပ်ထားသူတို့ တွေ့ရလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲကွာ။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ။ ငါ့ကားနဲ့ မထိမိဘူးနော်”

သူ့စကားသံ ကြားလိုက်လျှင် ကောင်မလေးဟာ ဒူးပေါ်အပ်ထားတဲ့ မျက်နှာကို တဖြည်းဖြည်း မော့လာကာ သူ့ ကို ကြည့်လိုက်ရင်း ထအော်လေသည်။

“အား ... သေပါပြီ၊ ကျွန်မခြေထောက် နာလိုက်တာ”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်း အခုမှ အော်တာနော်။ ငါ့ကားနဲ့ ထိတောင်မထိမိဘူး”

“မသိဘူး ... ရှင်တိုက်တာ။ ရှင် တာဝန်ယူရမယ်။ ကျွန်မ ခြေထောက် တအားနာသွားပြီ။ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေး”

“ဟာ ... ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်မိတာမှ မဟုတ်ဘာဗျ”
“မသိဘူး။ ရှင်ကြောင့်ဖြစ်တာ”

ရိုးမာန်က သက်သက်ခွင်လာဆင်သော ပြဿနာ မှန်း အသိသာကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း အမျိုးသမီးမှာ ဇွတ်ကို သူ့ကြောင့်ချည်း ဆိုနေသောအခါ သူ့မှာ ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်ပြီဖြစ်၏။ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဒုက္ခရောက်နေချိန် မှာ သူ့ပခုံးသို့ လက်တစ်ဖက်ရဲ့ လာပုတ်ခြင်းကို ခံရတာမို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မုဒြာ ဖြစ်လို့နေ၏။ မုဒြာက သူ့ကိုတစ် ချက်ကြည့်လိုက်ကာ သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ရပ်လိုက်ရင်း အမျိုးသမီးကို စကောတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ... ရှင် ခွင်ဆင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ခြံထဲက တည်းက လှမ်းမြင်တယ်။ ဒီနေရာကို ရှင် ဘာထင်နေလဲ။ ဒီလိုမျိုး လုပ်လို့ရမယ် ထင်သလား”

“ကျွန်မ ခြေထောက်က တကယ်နာသွားတာ။ ကိုယ်ဖြစ် တာ ကိုယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူသိမှာလဲ”

“ကောင်းပြီလေ။ ရှင်ခြေထောက် သိပ်နာနေရင် ကျွန်မ တာဝန်ယူပြီး ဆေးခန်းပြပေးမယ်။ အို ... ရှုပ်ပါတယ်။ ဆေးခန်းမသွားနဲ့ ဆေးရုံကိုပဲ ပို့ပေးလိုက်မယ်”

မုဒြာဟာ ကက်ကက်လန်နေအောင် စွာပေးနေတာ မို့ သူက အနောက်ကနေ ငေးကြည့်ကာ သူမတို့ ရန်ဖြစ်တာကို ဆက်ငေးနေမိသွားသည်။

“ဒီမှာ ... ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောနေရတာလဲ။ အစ်ကို ကျွန်မ ခြေထောက်အရမ်းနာနေပြီ။ ကျွန်မကို လာထူပါ။”

“ရှင် တော်တော် ပြောရခက်တာပဲ။ ထွင်လုံးတွေ ဆင်လုံး တွေ လာမလုပ်နေနဲ့။ ဒါ ကျွန်မယောက်ျား။ အဲဒီတော့ ရှင့်ကိစ္စအားလုံးကို ကျွန်မ တာဝန်ယူပေးမယ်”

“ဟမ်”

တစ်ဖက် အမျိုးသမီးက ယုံရခက်ခက်ဟန်ဖြင့် ဟမ် ... လုပ်နေတာကြောင့် မုဒြာဟာ သူ့ကို တံတောင်ဖြင့် လှမ်းတွတ်ရင်းက ...

“ဪ ... မယုံဘူး ဖြစ်နေတယ်လား။ ကို ... ရှင်ဘာ လုပ်နေတာလဲ။ ပြောလိုက်ဦးလေ။ ကျွန်မယောက်ျားဖြစ် ကြောင်းကို”

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ဒါ ကျွန်တော့်မိန်းမ”

အမျိုးသမီးက မကျေမချမ်း စူပူပူ မျက်နှာထားဖြင့် တပ်ခေါက်သွားပြီ ဖြစ်တာမို့ မုဒြာမှာ မကျေမချမ်းဖြင့် လစ်သွား

တဲ့ အဲဒီမိန်းမကိုကြည့်ရင်း တဗျစ်တောက်တောက် ပြောမိသွား သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ မိန်းမတွေများ အံ့သြပါရဲ့။ ဆွဲ ... စိ ... မယ် ဆိုတာချည်းပဲ”

မုဒြာက ပြောလည်းပြော လှည့်လည်းကြည့်လိုက် လျှင် သူက အနားမရှိဘဲ ကားဆီလျှောက်တော့မှာမို့ မုဒြာက အလျင်အမြန်ပဲ သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ ...

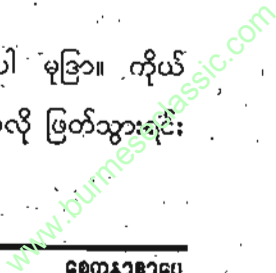
“ဟယ် ... ဟယ် ... နေပါဦး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ရှင်က”

“ကိုယ် ထွက်သွားပေးတာလေ”

မုဒြာက ကိုရဲ့အဲဒီစကားကြောင့် စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်သွားရကာ မျက်ရည်တောင် လည်ချင်သွားသည်။ မုဒြာဘက် က လှည့်လာတာတွေ များခဲ့ပြီလေ။

“ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရတာလဲ။ မုဒြာ အနားမှာ မရှိ ချင်တော့လို့လား”

“မင်းက ကိုယ့်ကိုထွက်သွားခိုင်းတာပါ မုဒြာ။ ကိုယ် အခု ဒီရောက်လာတာက လမ်းသင့်သလို ဖြတ်သွားရင်း နဲ့ ...”

“မလိမ်ပါနဲ့တော့။ အထဲမှာ မုဒြာတို့ အားလုံး နားလည် မှုတွေ ရသွားကြပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာ မိသားစုစုံစုံညီညီအရီ သင့်ဆုံးပဲလေ”

မုဒြာ စကားကြောင့် ကိုက မုဒြာကို တစ်ချက်စိုက် ကြည့်သည်။ မုဒြာ မှားခဲ့သော စကားတွေအတွက် သူ့နှလုံးသား နာကျင်မှုကို ကြင်နာမှု ပေးရမည်လေ။

“ကို ... မုဒြာကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။ မုဒြာလေ ကိုအချစ် တွေကို စော်ကားမိခဲ့တယ်။ တဲကယ်ဆို မုဒြာအတွက် လည်း ကိုက အချစ်ဦးပါ။ ဘိုးဘိုး ပေးစားတယ်ဆိုတဲ့ မကြည်စိတ်နဲ့ မုဒြာ အမှားတွေ လုပ်မိခဲ့တာပါ။ အဲဒီ အတွက် အရမ်းလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ် ...

မုဒြာတို့မိသားစုတွေ စည်းလုံးဖို့အတွက် ကိုရဲ့ စေတနာတွေကို မုဒြာ မသိဘဲနဲ့ ကျော့ယွန်းနဲ့ စွပ်စွဲမိခဲ့ တာတွေအတွက် မုဒြာ တောင်းပန်ပါတယ်။ မုဒြာကိုခွင့် လွှတ်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကိုက ဘာမှပြန်မဖြေပေ။ တကယ်ကိုပဲ မုဒြာကို သူ စိတ်နာသွားပြီလား။ မုဒြာက မျက်ရည်တွေ ကျလာလျှင် သူ က မုဒြာကို တစ်ချက်တော့ ငေးကြည့်လေသည်။

“ဟေ့ ... ငါ့မြေးကို ဒီလောက် လက်စားချေတာနဲ့တင် တော်ပြီဟေ့။ များသွားပြီနော်”

ခြံထဲကနေ ဘိုးဘိုးရဲ့အသံက စည်ခနဲ ထွက်လာ လေလျှင် မုဒြာက ငေးကြည့်မိသွား၏။ အိမ်ရှိလူစုံ ထွက်လာကြ တာမို့ မုဒြာမှာ အားရှိလာသလို ခံစားမိသွားသည်။ ယုရာနဲ့ ကိုရွှေဘုန်းတက်က ကိုအနားသို့သွားကာ ...

“မင်းသားရယ် ... အိုက်တင်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့။ ခွင့်လွှတ်တယ် ပြောလိုက်လေကွာ”

“အေးလေ ... ကိုရိုးမာန်ရယ်။ ကျွန်မ ညီမလေး သနားပါ တယ်”

မုဒြာက အဲဒီလို ဝင်ကူပြောပေးရတာကြီးကို စိတ် ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုကြီး ဖြစ်လာလေသည်။ အရမ်းကို မုန်းနေ တယ်ဆိုတာ သေချာသွားပါပြီ။ မုဒြာက မျက်ရည်ကျလာစဉ်မှာ ကိုဆီက စကားသံထွက်လာ၏။

“ကိုကို တကယ် ခွင့်လွှတ်စေချင်တာလား မုဒြာ”

“အမယ်လေးကွာ ... မင်းနယ် ဆန်ခတ်တာ အရမ်းများ သွားပြီ”

www.burmeseclassic.com

ဘိုးဘိုးက လှမ်းပြောနေလည်း မုဒြာမှာ ဂရုစိုက်ဖို့ မအားစွာ ကိုကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုက ခန်းခနဲ အပြုံးလို အပြုံးတစ်ခုပြုံးကာ မုဒြာ အနားကပ်၍ တိုးတိုးလေး ပြောလေသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ် ဆိုရင် ကိုယ့်အတွက် သားလေးတစ်ယောက် မြန်မြန်မွေးပေး”

“ဟယ်”

မုဒြာက ထင်မှတ်မထားသော စကားကို ကြားရ တာဖို့ အံ့အားသင့်စွာ အာမေဒိုတ်ပြုလိုက်လျှင် ဘိုးဘိုးက စိတ် ဝင်တစား လှမ်းမေး၏။

“ရိုးလေး ... မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲကွ”

“ဟဲ ဟဲ ... အဲဒါတော့ မပြောပါရစေနဲ့ ဘိုးဘိုးရာ။ ခထ လေး ...။ မုဒြာ ... ဘယ်လိုလဲ သဘောတူလား”

မုဒြာက ရင်ထဲမှာ ရေခဲမြစ်လေး စီးဆင်းသွားသလို အေးချမ်းမှုနဲ့အတူ ကြည်နူးမှုလေးကိုပါ ပိုင်ဆိုင်ရသလို ခံစားရ သည်။ ဘဝမှာ ဒီလိုခံစားမှုမျိုး တစ်ခါမှ မရဖူးသလို ဒီလိုခွန် ခြင်းတရားမျိုးနဲ့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးဘူးဟု ထင်ပါသည်။

အဲဒီအတွက် ကိုဆီက ခွင့်လွှတ်ချစ်ခြင်းတစ်ခု ပိုင်ဆိုင်ဖို့ရာအတွက် မုဒြာက အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ အင်းဟု ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မုဒြာ ပခုံးကိုဖက်ကာ ...

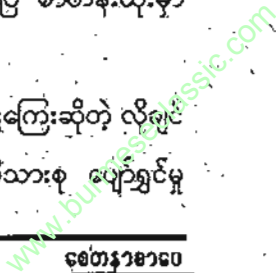
“အားလုံးပဲ ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေသွားပြီ ခင်ဗျ”

“ဟား ဟား ... ကျေနပ်တယ်ကွာ။ အခုမှ Home Sweet Home ကွ”

ဘိုးဘိုးက ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အားရဝမ်းသာပြောသည်။ အမေနှစ်ယောက်နှင့် ကျောယွန်းကလည်း ပျော်ရွှင် ကျေနပ်နေ သည်။

ဒါဟာ ရုပ်ရှင်တစ်ကား ဖြစ်ခဲ့ရင် သိပ်လှပတဲ့ မထိဉာဏ်စံအိမ်ကြီးရဲ့အရှေ့မှာ ဘိုးဘိုး ဦးမထိဉာဏ်ရဲ့တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှာ ယုရာတို့စုံတွဲ၊ မုဒြာတို့စုံတွဲတို့နှင့်အတူ အမေတွေ ခြံရံ၍ မိသားစုအပျော် cut လေးဖြင့် ပြီးပါပြီ စာတန်းထိုးမှာ သေချာပါသည်။

တကယ်တော့လည်း ဘဝမှာ ငွေကြေးဆိုတဲ့ လိုချင် လောဘတစ်ခု ခဏဖျောက်ထားကြည့်ပြီး မိသားစု ပျော်ရွှင်မှု

၂၈၈

မယ်မင်းဘုံ

ရှာကြည့်ရင် အပြုံးတွေကလည်း သေချာပေါက်ကို နွေးထွေးကာ
ချိုမြိန်သောအိမ်ကလေး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

မယ်မင်းဘုံ

10-5-2015. (SUN)

07:10 A.M

ဝေဖန်စား အကြံပြုစား မိတ်ဆက်စားများ လေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉(မြေညို)၊ ဓမ္မဝိန္နာလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်၊ တာပေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်မုန့် ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"